

*Kodėl turime priešintis
homoseksualų „santuokai“
ir judėjimui*

Apginti aukštesnį Įstatymą

TFP Amerikos
leidinių komisija

Apginti aukštesnį Įstatymą

*Kodėl turime priešintis homoseksualų „santuokai“
ir judėjimui*

TFP Amerikos leidinių komisija

Krikščioniškosios kultūros gynimo asociacija
2008

Originalus knygos pavadinimas:

Defending A Higher Law. Why We Must Resist

Same-Sex „Marriage“ and the Homosexual Movement

© 2004 *The American Society for the Defense of Tradition, Family
and Property - TFP*

1358 Jefferson Road, Spring Grove, Penn. 17362, USA

www.tfp.org

© 2008 *Krikščioniškosios kultūros gynimo asociacija*

p.d.39 Gedimino pr. 7-01008 Vilnius

Vertimas: Andrejus Chomicenka

Paveikslas ant viršelio: Gustave Doré, „ Mozė su Dešimt Dievo
Įsakymų lentelėmis“

*Ši knyga skiriama Šventajai Šeimai,
kilniausiam visų šeimų pavyzdžiui,
ir mūsų patikimiausiai vadovei
mūsų pasipriešinime seksualinei revoliucijai
ir homoseksualizmo plitimui.*

*Tepadeda Dievo Motina ir Jos Sūnus
visiems tikintiesiems išlikti tvirtiems,
ginant santuokos ir šeimos šventas institucijas.*

Kauno Arkivyskupas Metropolitas

Kaunas, 2008 metų balandžio 23 diena

Homoseksualizmo iššūkis

Bandymas įteisinti homoseksualumą šiandienėje visuomenėje yra iššūkis krikščioniškai moralei. Bažnyčia neskirsto žmonių į pirmarūšius ar antrarūšius, nes visi yra Dievo vaikai ir visų tikslas yra sugrįžti į Tėvo namus, tačiau Bažnyčia, laikydamosi Šventojo Rašto ir Dekalogo nuostatų, negali žmogaus prigimčiai prieštaraujančio elgesio laikyti moraliu bei leistinu. Knyga „Apginti aukštesnį įstatymą“ pasakoja apie pastangas įteisinti homoseksualų elgesį ir malonumų ieškojimą padaryti moralumo kriterijumi. Nesmerkdamą klystančiųjų, ji skatina likti ištikimiems krikščioniškos ir bendražmogiškos moralės principams. Meldžiu Dievo palaimos, kad ši knyga padėtų mūsų laikmečio žmonėms, ypač jaunimui susiorientuoti ir aiškiai apsispręsti už krikščioniškąjį požiūrį į žmogaus orumą.

Turinys

Įžanginės pastabos.....	9
Įvadas.....	13

I dalis

Homoseksualinė revoliucija.....	17
---------------------------------	----

I skyrius

Homoseksualų judėjimas: moralinės revoliucijos pristatymas.....	19
---	----

II skyrius

Sąsaja, kurios niekas nenori daryti.....	23
--	----

III skyrius

Homoseksualų judėjimo ištakos: keista Harry Hay byla.....	27
---	----

IV skyrius

Homoseksualinis tinklas: apraizgymo menas.....	33
--	----

V skyrius

Judėjimo taktikų demaskavimas: taikiny esate jūs.....	43
---	----

VI skyrius

Kodėl svarbi tos pačios lyties „santuoka“:

homoseksualų ideologijos įteisinimas.....	53
---	----

VII skyrius

Amoralumo vertimas morale.....	57
--------------------------------	----

VIII skyrius

Mistinis erotizmas: nematoma vaivorykštės pusė.....	61
---	----

II dalis

Atsakymai į homoseksualų judėjimo argumentus.....	73
---	----

IX skyrius

Tikroji lytinio akto paskirtis.....	75
-------------------------------------	----

X skyrius

Tikros homoseksualios meilės neįmanomumas..... 83

XI skyrius

Atsakymai į mokslinius judėjimo argumentus..... 89

XII skyrius

Atsakymas į dvylika argumentų,
naudojamų homoseksualumui pagrįsti..... 101

XIII skyrius

Romantiškas mitas ir tragiška realybė..... 109

XIV skyrius

Klaidinga užuojautos samprata..... 119

XV skyrius

Revizionistinių Biblijos tyrimų atmetimas
- Sodoma buvo nubausta už homoseksualumą..... 125

III dalis

Prigimtinis įstatymas ir Bažnyčios mokymas
visuomet smerkė homoseksualumą..... 137

XVI skyrius

Prigimtinis įstatymas - būtinas žmogaus atramos taškas..... 139

XVII skyrius

Apaštalo balsas..... 147

XVIII skyrius

Bažnyčios tėvai ir daktarai smerkia homoseksualumą..... 151

XIX skyrius

Bažnytinė drausmė - žodžių vertimas veiksmais..... 161

XX skyrius

Neseni homoseksualumo pasmerkimai Bažnyčioje..... 169

XXI skyrius

2003 metų Vatikano pasmerkimas..... 173

Išvados 181

Rodyklė..... 185

Ižanginės pastabos

Rašydami šią knygą mes nesiekėme nieko apšmeižti ar peikti. Mes nesame skatinami asmeninės neapykantos prieš jokią individą. Intelektualiai pasipriešindami individams ar organizacijoms, skatinančioms homoseksualumą, vieninteliu savo tikslu mes laikome apginti santuoką, šeimą ir mums brangius krikščioniškosios civilizacijos likučius mūsų visuomenėje.

Būdami praktikuojantys katalikai, mes esame kupini užuojautos ir meldžiamės už tuos, kurie kovoja su nesiliaujančia ir stipria pagunda nusidėti, ar tai būtų homoseksualumo nuodėmė ar kitokia. Aprašydami fizines, moralines ir dvasines pasekmes, kylančias iš kūniškųjų nuodėmių, viliamės, kad mūsų patarimai padės jiems nusigręžti nuo nuodėmės ir suteiks jiems skaistumo dorybės būtinumo ir jos grožio įžvalgą, kurios jie galbūt niekuomet nebuvo turėję.

Mes meldžiame, kad Dievo malonė padėtų tiems, kurie suklumpa prieš homoseksualumo nuodėmę dėl savo žmogiškojo silpnumo. Tegul jie vėl pakyla, išgydyti mūsų dangiškojo ganytojo žvilgsniu, ir daugiau nebeklumpa. Demaskuodami pasklidusią per homoseksualų judėjimą ideologiją, mes viliamės padėti jiems išvysti, kaip šis judėjimas gali juos išnaudojanti savo ideologiniams tikslams, kurie jiems gali būti ir nepriimtini.

Mes suvokiame milžinišką skirtumą tarp tu individų, kurie grumiasi su savo silpnybėmis ir siekia jas įveikti bei tų, kurie savo nuodėmę paverčia pasididžiavimo objektu ir aršiai priešindamiesi tradicinei krikščioniškai moralei bei prigimtiniam įstatymui bando primesti savo gyvenimo būdą visai visuomenei.

Tačiau mes meldžiamės ir už juos. Taip, mes meldžiamės už radikaliuosius aktyvistus, kurie propaguoja homoseksualumą, nors mes darome viską, kiek mums leidžia įstatymas, kad užkirstume kelią jų

pastangoms. Mes meldžiame, kad užtariant Švenčiausiajai mergelei Marijai jie, kaip ir šventasis Paulius kelyje į Damaską, patirtų Dievo malonę, kad pajęgtų išvysti klaidas, kurias jie skatina, kad nuoširdžiai jas atmestų, atsiverstų į Dievą ir prisijungtų prie mūsų.

Jei kam pasirodytų, kad diskusijos įkarštyje buvo ištartas aštresnis žodis ar išsprūdo kandesnė pastaba, tegul būna žinoma, kad tai nebuvo pasakyta specialiai norint ką nors įžeisti. Nacionalinio masto debatuose, kur diskutuojama rimtomis ir komplikuotomis temomis, kupinomis delikačių filosofinių ir teologinių niuansų, ne visuomet pasvyksta visiškai tiksliai suformuluoti idėjas. Šią nelengvą užduotį dar labiau apsunkina greitai besikeičiantys įvykiai.

Trumpai tariant, remiantis šventajam Augustinui priskiriamu žymiu posakiu, mes „nekenčiame nuodėmės, bet mylime nusidėjėlių“¹. Ir kaip tas pats Bažnyčios Daktaras aiškina, mylėti nusidėjėlių, tai norėti jam viso to geriausio, kurio tik galime trokšti sau, o tiksliau, „kad jis mylėtų Dievą tobula meile.“²

* * *

Mes taip pat nevartosime žodžio *gėjus* (angl. gay - linksmas, nerūpestingas, vert. past.) kaip sinonimo žodžiui *homoseksualas*, išskyrus citavimo atvejus, nes visu pripažintas šio žodžio vartojimas yra viena, iš homoseksualų judėjimo pergalių. Kovoje dėl visuomeninio pripažinimo judėjimas vengė žodžio *homoseksualas*, dėl jo ryšio su moraliai smerktinu elgesiu. Ir nors pastangos pakeisti jį žodžiu *homofilas* buvo nesėkmingos, žodžio *gėjus* pripažinimas buvo svari homoseksualų pergalė Kultūrinėje Kovoje. Prof. Livio Melina iš Popiežiškojo Laterano Universiteto Romoje teigia, kad žodis *gėjus* „yra labai politizuotas ir reiškia ne tik į homoseksualumą orientuotą asmenį, bet asmenį, kuris viešai pripažįsta homoseksualų „gyvenimo būdą“ ir skatina, kad jis būtų visuomenės priimtas kaip visiškai teisėtas.“³

¹ 119 Psalmės komentaras, www.ccel.org/schaff/npnfio8.ii.CXIX.xv.html.

² Šv. Augustinas, *Of the Morals of the Catholic Church*, no. 49, www.newadvent.org/fathers/140i.htm.

³ Prof. Livio Melina, "Christian Anthropology and Homosexuality: Moral criteria for evaluating homosexuality" („Krikščioniškoji antropologija ir homoseksualumas: moraliniai kriterijai homoseksualumo įvertinimui“), *L'Osservatore Romano*, savaitinis leidinys anglų kalba, Kovo 12, 1997, p. 5.

* * *

Netvarkingas žodžio *homoseksualas* ir jo sinonimų vartojimas sukėlė visuomenėje daug painiavos. Dažnai lieka neaišku, ar jis nurodo asmenį, turintį tik potraukį tai pačiai lyčiai, ar asmenį, kuris praktikuoja homoseksualius aktus.

Ši painiava pasitarnauja homoseksualų tikslams. Mes negalime prilyginti žmonių, jaučiančių potraukį tai pačiai lyčiai, bet atsispiriančių jam ir esančių skaisčiais tiems, kurie užsiima homoseksualine elgsena. Tai dvi atskiros ir iš esmės skirtingos moralinės realijos.

Taigi mes vartosime žodį *homoseksualas* kalbėdami tik apie tuos, kurie praktikuoja homoseksualius aktus ir taip nusipelno moralinio pasmerkimo.

* * *

Nuorodos į asmenis, organizacijas, institucijas ir publikacijas ar jų citavimas nebūtinai reiškia, kad mes sutinkame su jų filosofine ar religine pozicija. Mes tvirtai laikomės katalikų tikėjimo, moralės ir *philosophia perennis*, ypač tomistinės jos išraiškos.

* * *

Dokumentavimo tikslais mes pateikiame nuorodas į kai kurias nepriimtino turinio interneto svetaines ir publikacijas, ir todėl jaučiame pareigą perspėti skaitytoją.

Įvadas

2003 metų birželio 26 dieną Aukščiausiojo teismo sprendimu byloje *Lawrence prieš Teksaso valstiją* buvo iš esmės paneigtas amžinojo dieviškojo įstatymo ir prigimtinio įstatymo egzistavimas ir įtvirtinta autonominė ateistinė ir anarchistinė „moralė“.⁴

Dauguma (6 balsai „už“ 3 balsai „prieš“) pripažino laisvę kaip žmogiškos minties ir veiksmo aukščiausią normą. „Kertinė laisvės teisė yra teisė turėti savą egzistencijos, prasmės, visatos ir žmogaus gyvybės paslapties sąvokų apibrėžimą“.⁵ Šios absoliučios laisvės vardan teismas nustatė konstitucijos ginamą teisę privačiai sodomijos praktikai. Dar daugiau, teismas iškėlė teisinius konstruktus būsimam sprendimui, suteikusiame konstitucinę apsaugą tos pačios lyties „santuokai“, kuomet priėmė šiuos sprendimus:

„Laisvė numano asmens autonomiją, kuri apima...tam tikrą intymų elgesį...“⁶

Suaugusieji gali pasirinkti įsitraukti į šiuos santykius savo namų ribose bei jų pačių privačiame gyvenime tebeišsaugodami savo kaip laisvų asmenų orumą. Kuomet seksualumas tampa akivaizdžia išraiška intymiaame elgesyje su kitu asmeniu, šis elgesys su-

⁴ Imanuelis Kantas radikaliausiai suformulavo šią anarchistinę „moralę“: „Asmuo nėra pavaldus jokiems įstatymams išskyrus tuos, kuriuos jis nusistato pats ar su kitų asmenų pagalba.“ Imanuelis Kantas, *Įvadas į moralės metafiziką*, ethics.acusd.edu/Books/Kant/MetaMorals/NS/Kant_MM_NS.htm.

⁵ *Laivrence*, Teismo nuomonė, p. 13. Teismas cituoja savo sprendimą, paskelbtą *Platinėti Parenthood of Southeastern Pa. v. Casey* byloje. Šioje knygoje, citatos iš Aukščiausiojo teismo nuosprendžio *Lawrence v. Texas* byloje randamos adresu <http://a257.g.akamaitech.net/7/257/2422/26jun20031200/www.supremecourtus.gov/opinions/02pdf/02-102.pdf>

⁶ *Lawrence*, Teismo nuomonė, p. 1.

daro tik vieną, daug patvaresnio asmeninio ryšio elementą. Konstitucijos ginama laisvė suteikia homoseksualiems asmenims teisę pasirinkti....⁷

Homoseksualių santykių turintys asmenys šiuo tikslu gali siekti autonomijos lygiai kaip tai gali heteroseksualūs asmenys"⁸.

Padarius absoliučios laisvės ir „asmens autonomijos“ prielaidą, naujos teisės sprendimo apribojimas žmonėms sodomijos praktikai „jų namų ribose“, negali būti logiškai ar ilgą laiką išsaugotas. Kaip teisingai pastebėjo teisėjas Antonin Scalia, toks Aukščiausiojo teismo sprendimas iš esmės priėmė nutarimą „bet kokių moralinių įstatymų leidimų pabaigai“⁹.

Dviejų Amerikų susidūrimas

Toliau atskirai teisėjas Scalia pastebėjo, kad Aukščiausiasis teismas užėmė „savo poziciją kultūrinėje kovoje“¹⁰.

Ši kultūrinė kova dalija Ameriką.

Vienoje pusėje yra didelė Amerikos visuomenės dalis, kuri seniai gedėjo dėl Dievo moralinių įstatymų apleidimo. Tai amerikiečiai, kurie pritaria bendrai nerašytai taisyklei, kurios buvo laikomasi nuo mūsų įkūrimo, kad Dievas turi būti garbinamas, o ne žeidžiamas, ir kad mūsų didybės šaltinis yra šis garbinimas bei paklusimas krikščioniškam moralės kodeksui, kurį grindžia dešimt Dievo įsakymų ir prigimtinis įstatymas.

Dėl to, šiai Dešimties Dievo įsakymų Amerikai yra visiškai aki-vaizdu, kad jei Amerika nusišuks nuo Dievo ir Jo įstatymo, tai Dievas nusišuks nuo Amerikos.

Kitoje pusėje yra liberalioji Amerika, kuri pritaria filosofiniam absoliučios laisvės principui. Tai veda prie ateistinės ir anarchistinės „moralės“ įtvirtinimo, kuris pasireiškia didėjančiu nepakantumu tam, kas mūsų kultūroje ir visuomenėje dar liko iš krikščioniškosios civi-

⁷ Ibid., p. 6.

⁸ Ibid., p. 13.

⁹ Lawrence, Scalia, J. atskiroji nuomonė, p. 15.

¹⁰ Ibid., p. 18.

lizacijos ir prigimtinės tvarkos. Tarp šių brangių likučių yra šventos santuokos ir šeimos institucijos.

Tos pačios lyties „santuoka“, ryžtingas homoseksualinio puolimo žingsnis

Cituodamas *Lawrence* kaip precedentą, aukščiausias Masačusetso teismas 2003 metų lapkričio 18 d. byloje *Goodridge prieš Sveikatos departamentą* nusprendė, kad du vyrai arba dvi moterys turi teisę į santuoką pagal Bay valstijos konstituciją.

Kaip ir *Lawrence*, Masačusetso *Goodridge* bylos sprendimas nuaidėjo per visą šalį. Jis padidino problemas, iškeltas prieš penkis mėnesius Aukščiausiojo teismo sprendimu ir prikaustė visų dėmesį prie debatų homoseksualumo tema.

Abu sprendimai buvo gyvybiškai svarbūs homoseksualų judėjimui. Iš tiesų judėjimas turi paveikti viešąją nuomonę, kad homoseksualumas yra normalu, nors ir skirtinga. Vis dėlto, homoseksualumas niekada nebus priimtas kaip normalus tol, kol homoseksualūs partneriai negali „susituokti“. Taigi judėjimas stengiasi palaipsniui įveikti šį psichologinį etapą. Kadangi jis negali pasiekti tos pačios lyties „santuokos“ tuojau pat, judėjimas siekia civilinių sąjungų, namų partnerystės ar partnerystės išmokų, visu tuo sudarydamas nuolaidžiavimo įvaizdį, tačiau iš tiesų klodamas brastos akmenis per viešosios opozicijos upę.

Strategijos pergalei pasiekti

Sėkmingas Dešimties Dievo įsakymų Amerikos tradicinės santuokos ir šeimos gynimas sustabdys homoseksualinį puolimą. Tačiau tam, kad nugalėtų dabartiniu metu, šioje Kultūrinėje Kovoje santuoką ir šeimą ginanti plačioji koalicija privalo sunkiai dirbti, kad išsklaidytų ginčijamu klausimu homoseksualų judėjimo gudriai sukeltą sumaištį. Mes privalome sugriauti sofizmus, mitus ir doktriniškas klaidas, kurios psichologiškai trukdo daugeliui amerikiečių prisijungti prie mūsų šiame susidūrimė.

Amerikiečių bendruomenė TFP (tradicija, šeima ir nuosavybė) leidžia šią knygą kaip indėlį į bendras koalicijos pastangas. Šiame darbe mes įsigilinsime į homoseksualų judėjimo veiklą ir jo trumpalaikius bei ilgalaikius siekius. Mes aptarsime jo taktikas, atsakysime į jo argumentus ir sustabdysime klaidinantį suktuką, romantizuojantį homoseksualų gyvenimo būdą. Mes parodysime, kad judėjimo pasaulėžiūra remiasi klaidingu moralumu ir neopagonišku erotizmu, kuris visiškai prieštarauja krikščionybei ir prigimtiniam įstatymui.

Visuomenės moraliniai pamatai privalo būti atstatyti

Giliausia homoseksualų judėjimo išpūdingų pergalių priežastis slypi mūsų silpnume. Šis silpnumas yra laipsniškų, dešimtmečiais trukusių pastangų užtemdyti skirtumą tarp gėrio ir blogio, tarp teisingo ir klaidingo rezultatas. Šios pastangos atvedė prie nuodėmės jausmo praradimo ir iš to kylančio viešojo moralumo standartų nuosukio.

Tad efektyvi reakcija į homoseksualų puolimą turi siekti išspręsti šią pamatinę moralės problemą. Ji turi atgaivinti visuomenės moralės pagrindus, kurie turi tvirtai remtis Dešimčia Dievo įsakymų ir ne-kintančiu prigimtiniu įstatymu. Ji turi sukurti moralinį klimatą, pagal kurį homoseksualumas bus atmestas.

Atstačius krikščionišką moralumą individų ir visuomenės kaip višumos mastu, homoseksualų puolimas nusilps ir galiausiai užtroks, kaip siautėjanti ugnis netekusi deguonies.

Tuomet Dievas viešpataus žmonių širdyse, o šalis galės tikėtis iš Jo dosnumo visokios malonės ir palaimos. Tuomet, kokius sprendimus bepriimtų teismai, Amerika iš tiesų bus „one nation under God“ („viena Dievo valdoma tauta“).

I dalis

HOMOSEKSUALINĖ REVOLIUCIJA

I skyrius

HOMOSEKSUALŲ JUDĖJIMAS: MORALINĖS REVOLIUCIJOS PRISTATYMAS

Istorijos tėkmėje atsitikdavo taip, kad homoseksualų grupės kartais įgydavo politinės ir ypač kultūrinės įtakos.

Turbūt labiausiai stulbinantis pavyzdys, tai homoseksualių ir biseksualių menininkų bei rašytojų grupių padaryta įtaka renesanso laikotarpiu. Literatūroje ir dailėje jie iš naujo pristatė vadinamą graikų ydą¹¹. Tai ypatingai pastebima vaizduojamajame mene, kuomet vyriško nuogumo manijos apimti menininkai siekė vaizduoti jį pačiomis atviriausiomis pozomis. Tiek vyrų, tiek moterų figūros turėjo akivaizdžių androginiškų bruožų. Nepaisant pūpsančių raumenų, tapyboje ir skulptūroje vaizduojami vyrai yra švelnaus ir moteriško charakterio, o moterų vaizduojamos turinčios nepriderančio vyriškumo.¹²

¹¹ Taip vadinamas homoseksualumas dėl jo paplitimo senovės Graikijoje

¹² 1542 m. humanistų rašytojas Aretino, girdamas Mikelandželo Veneros paveikslą rašė taip: „jame vaizduojama deivė, kurios moteriškas kūnas turėjo vyrišką raumenyną. Taip ji paveikta vyriškų ir moteriškų jausmų.“ European- : Renaissance, www.glbtq.com/arts/eur_art7_renaissance.3.html; Plg. James M. Saslow, *Ganymede in the Renaissance: Homosexuality in Art and Society* (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1986); Luciano Bottoni, *Leonardo e l'Androgino* (Milan: Franco Angeli, 2002)

Pirmą kartą visuomenė susiduria su homoseksualų judėjimu

Vis dėlto pirmą kartą istorijoje Vakarų krikščionių, o gal ir visos žmonijos, visuomenė susiduria ne su tiesiog padrikomis įtakingų homoseksualų grupėmis, bet su aiškiu organizuotu judėjimu viešai pripažintų homoseksualų, kurie ne tik didžiuojasi savo įpročiais, bet vie-nijasi mėgindami primesti visuomenei savo ideologiją.

Tai *homoseksualų judėjimas* - platus organizacijų, spaudimo grupių, radikalų intelektualų ir aktyvistų tinklas. Jų siekis yra pakeisti įstatymus, papročius, dorovę ir mentalitetą, kad homoseksualumas ne tik taptų toleruojamas, bet ir priimamas kaip geras ir normalus dalykas. Judėjimo aktyvistai spaudžia visuomenę, kad būtų legalizuota homoseksualumo praktika ir viešos manifestacijos, tokios kaip homoseksuali „santuoka“, tuo pačiu metu negailestingai atakuodami tuos, kurie gina tradicinę moralę.¹³

Ne pilietinių teisių judėjimas, bet moralinė revoliucija

Daugelis tiki, kad kultūrinė kova dėl homoseksualumo yra griežtai pilietinių teisių klausimas. Homoseksualų judėjimas neatmeta taktinio privalumo, kurį toks pažiūris užtikrina. Tačiau jis siekia daug daugiau: visiškos visuomenės moralės inversijos. Rašydamas į *Chicago Free Press* homoseksualų aktyvistas Paul Varneli tvirtina:

¹³ Pavyzdžiui, interneto svetainė *National Gay and Lesbian Task Force* (Nacionalinis gėjų ir lesbiečių specialios paskirties būrys) siūlo bukletą pavadinimu *Know Thy Enemy: Quotes About the Sodomy Ruling and the Same-Sex Marriage Backlash* (Pažink savo priešą: citatos apie sodomijos valdymą ir neigiamą reakciją į homoseksualią santuoką), 2003 m. liepos 28 d., autoriai Michelle Klemens ir Sheri A. Lunn. Svetainėje yra knygų apibendrinimas, kur rašoma: „Pirmas iš kompendiumų parodantis tulžingas reakcijas tų, kurie nepripažįsta lesbiečių, gėjų, biseksualų ir transvestitų lygių teisių prieš įstatymą. Ši pranešimą sudaro citatos (pvz., Jerry Falwell, Riek Santorum) ir jis bus reguliariai atnaujinamas internete.“ www.nglftf.org/library/index.cfm.

„Esminis polemizuojamo homoseksualumo klausimo objektas nėra diskriminacija, neapykanta, nusikaltimai ar namų partnerystės, bet homoseksualumo moralumas.

Net jei gėjai pasiektų antidiskriminacinių įstatymų, įstatymų prieš nusikaltimus, kylančius iš neapykantos, ir namų partnerystės pašalpas, tai nedaug tepadės pasipriešinti esančiam moraliniam smerkimui, kuris ir toliau liks pūliuojanti žaizda anapus įstatymo, ir toliau kels priešišką, kurstys neapykantos nusikaltimus, palaikys konversines terapijas, skatins jaunų gėjų savižudybes ir varžys visišką socialinį priėmimą, kurio mes siekiame.

Kita vertus, jei mes įtikintume žmones, kad homoseksualumas yra visiškai moralus, tuomet dingtų visas žmonių polinkis į diskriminaciją, į smurtą prieš gėjus ar pasipriešinimą gėjų santuokai. Jauni ir suaugę gėjai galėtų lengvai susivokti, kas esantys.

Taigi gėjų judėjimas, pripažįstame mes tai ar ne, nėra pilietinių teisių judėjimas, net ne seksualinio išlaisvinimo judėjimas, bet moralinė revoliucija, kurios tikslas pakeisti žmonių požiūrį į homoseksualumą¹⁴.

¹⁴ Paul Varneli, "Defending Our Morality", („Mūsų moralės gynimas") Chicago Free Press, 2000 rugpj. 16. <http://indegayforum.org/author/varnell/varnell37.html>. (išskyrimo šriftas mūsų.)

II skyrius

SĄSAJA, KURIOS NIEKAS NENORI DARYTI

Kad deramai suprastume dabartinę homoseksualinę revoliuciją, turime pažvelgti į ją platesniame seksualinės revoliucijos kontekste.

Skaistybė, kuklumas ir nuosaikumas - skiriamieji krikščioniškosios civilizacijos ženklai - užleido vietą nežabotai kūniškų malonumų ir neįsivaizduojamo žmogaus kūno demonstravimo paieškai.

Tokia seksualumo obsesija paplito mūsų kultūroje. Literatūra, mada, pramogos, reklama ar paprasčiausia kasdieninė kalba ir elgesys - beveik viskas šiandien ženklinama šia erotikos etikete. Šiandieninis hiperseksualizuotas pasaulis tapo puikia terpe bet kokiam seksualiniam nukrypimui.

Jausmo ir proto atskyrimas

Septintojo dešimtmečio seksualinė revoliucija buvo brandinama tokio kultūrinės raidos amžiaus, kuriame jausmas buvo atskirtas nuo proto. Romantinės literatūros ir meno mokyklos iškėlė emocijas aukščiau už protą, jausmus aukščiau už intelektą.

Taip padarius, romantika ir meilė tapo aukščiausiu idealu. Meilės ir aistros vardan galėjo būti laužoma bet kuri taisyklė ar socialinis paprotys. Tokio mentaliteto pritaikymas moralės plotmėje tapo griau-nantis, kadangi svetimavimas ir net prostitucija galėjo būti racionaliai pagrįsti ir netgi sveikintini.¹⁵

¹⁵ George P. Landow, Brown universiteto Anglijos ir meno istorijos profesorius taip rašo apie romantizmo filosofines ir religines implikacijas: „Pirmą kartą filosofai nebeįtikinėjo, kad sveikas žmogaus protas yra hierarchiškai organizuotas, kur in-

Tokios temos ženklina moderniąją literatūrą. Tūkstančiai romaninių novelių ir filmų pristato emocionalesnius ir sentimentaliuosius siužetus. Tipiškas to pavyzdys, tai Aleksandro Diuma romanas *Dama su kamelijomis* (1848), kur veiksmas sukasi apie žavingą aukštuomenės prostitutę. Visame pasaulyje romanas sulaukė didelio pasisekimo, nepaisant to, kad romano veikėjai visiškai nemoralūs. Verdis jį pavertė opera *Traviata* (1853), kuri sulaukė tokio paties pasisekimo. Vėliau romanas įkvėpė kelių Holivudo filmų atsiradimą, kurių garsiausias - *Camille* (1936) su Greta Gabro.

Seksualinė revoliucija: nuo jausmo prie kūniškojo pojūčio

Šis užsitęsęs pernelyg didelio dėmesio skyrimas jausmui ir moralės erozijai paruošė kelią kitam žingsniui: nežabotam hedonistiniam pojūčių malonumui. Šio malonumo siekiama vardan jo paties - net kai jis nelydimas jausmo ar emocijos - paprasčiausiai dėl to, kad tai malonu patirti.

1953 m. Hugh Hefner įkūrė *Playboy*. Begėdiškai hedonistinis šis žurnalas „padarė didelę įtaką 1960-ųjų seksualinei revoliucijai“¹⁶.

Kitas prisidėjęs faktorius buvo kontraceptinių tablečių atradimas ir jų masinė produkcija.

„1960 m. gegužę JAV Maisto produktų ir medikamentų ministerija (FDA - US Food and Drug Administration) pritarė pardavimui tablečių, kurios tikriausiai padarė didžiausią įtaką Amerikos kultūrai nei bet koks kitas medikamentas per visą šalies istoriją. Šalies moteris kontraceptinės tabletės tarsi išlaisvino: jos suteikė galimybę siekti

telektas, kaip karalius, valdo valią ir aistras. Intelktas dabar dalijasi valdžia su jausmais arba emocijomis... Dailėje ir literatūroje: emocijos tapo tikruoju meno subjektu... Religijoje: ...Krikščionybės doktrina apie gimtąją nuodėmę ir ištvirkavimą turi būti klaidingos. Krikščionybė ir religija bendrąja prasme tampa pagrįstos klaida.“ *Emotionalist Moral Philosophy: Sympathy and the Moral Theory that Overthrew Kings* (Emocingumo moralės filosofija: užuojauta ir moralės teorija, kuri nuvertė karalius), www.victorianweb.org/philosophy/phil4.html.

¹⁶ Žr. *Britannica Concise Encyclopedia* „Hefner, Hugh“, www.britannica.com/ebc/article/?eu=392129.

karjeros, kurstė feministinius ir pasirinkimo teisės judėjimus ir skatino daug atviresnį požiūrį į seksą".¹⁷

Hipių judėjimo ir studentų sukilimo svarba

Seksualinės veiklos atskyrimas nuo prokreacijos, palengvintas kontraceptinių tablečių, sukėlė seksualinį sprogamą. Hipių judėjimas ir studentų sukilimas, kuris nusidriekė per Ameriką ir pasaulį septintajame dešimtmetyje, tapo visiškos seksualinės laisvės troškimo simboliu. Revoliucingas šūkis, užrašytas ant Paryžiaus Sorbonos Universiteto, tinkamai apibendrina anarchistinę dvasią: *Défense d'interdire* (draudžiama drausti). Nors skirtingi savo požiūriu, hipių ir studentų judėjimai septyniasdešimtaisiais buvo vienijami savo „valstybės aparato“ atmetimu.¹⁸ 1999 m. žurnalo *Time* straipsnyje rašoma:

„Jie dainavo, kad tai, ko reikėjo - tai revoliucijos. Meilė ir santuoka, kurios kažkada buvo išvien lyg žirgas ir karieta, jau nebebuvo madinga kombinacija. Laisvėjanti septyniasdešimtųjų karta priėmė kūno išlaisvinimą kaip savo karštą evangeliją; laisva meilė laisvai krintant. 1968 m. Paryžiuje, praėjus metams po to, kai Prancūzija legalizavo kontraceptines tabletes, šūkis buvo *Jouissez sans entraves*, kaip kūniškumo ekvivalentas šiandieniniam *Just do it* (tiesiog daryk tai)".¹⁹

Seksualinės revoliucijos širdyje tai buvo revoliucija prieš visas moralės normas, kurios reguliuoja ar apriboja netvarkingas žmogaus aistras. Iš tikrųjų, visuomenėje, kurioje „draudžiama drausti“, moralė neturi vietos ir nežabojami instinktai tampa elgesio norma. Tokie žodžiai elgesiui nusakyti kaip „pasileidęs“, „nenormalus“ ar „keistas“ tampa tuščiais kultūroje, kur viskas, ko reikia, tai potraukis ką nors veikti ir

¹⁷ www.pbs.org/wgbh/amex/pill/filmmore/index.html

¹⁸ Ši revoliucinga mintis buvo kurstoma tokių autorių kaip Herbert Marcuse, ypač jo veikale *Eros and Civilization* (Erosas ir Civilizacija) (1955), Wilhelm Reich ir jo *Dialectical Materialism and Psychoanalysis* (Dialektinis materializmas ir psichoanalizė) (1929), kuriame sujungtos Marx'o ir Freud'o teorijos bei Charles Reich ir jo *The Greening of America* (1970).

¹⁹ Rod Usher, „Revels VVithout a Cause“ (Linksmybės be priežasties), *Time*, 1999, rugpjūtis 16. *Jouissez sans entraves* (Žaiskite be pančių) buvo kitas šūkis 1968 m. gegužės sukilime, užrašytas ant Paryžiaus universiteto sienų, www.les-ours.com/novel/mai68

troškimas tuo mėgautis. Hipiai taikliai apibendrina savo hedonistinę filosofiją tokiu posakiu: „Jei tai malonu, daryk tai!“

Hipių ir studentų judėjimai buvo radikalūs tokio gyvenimo būdo ir filosofijos vėliavnešiai. Kai septyniasdešimtųjų bumas nusiūgo, studentai radikalai ir hipių komunos palaipsniui užgėso, bet jų įtaka paplito visuomenėje. Keistos mados ir neformalus porų gyvenimas, taip anuomet šokiravęs visuomenę, šiandien retai kelia susirūpinimą.²⁰

Taip seksualinio išlaisvinimo judėjimas tik sunaikino drovumo jausmą, kuris apsaugo skaistumą, ir rimtai pažeidė tiek santuokos, tiek šeimos sampratą.

Nauji seksualinės revoliucijos vėliavnešiai

Besitęsianti homoseksualų kampanija yra aštriausia seksualinės revoliucijos apraiška šiandien. Homoseksualų judėjimo aktyvistai yra naujieji vėliavnešiai, kurie ruošia visuomenę priimti ir sekti dar didesnės paleistuvystės ir nenormalaus elgesio normomis.

Kad kova su šia nauja revoliucija būtų efektyvesnė, dera aiškiai matyti jungtį tarp seksualinės ir homoseksualinės revoliucijų.

Atremti homoseksualų puolimą nesikaunant su seksualine revoliucija, reiškia ignoruoti pačią svarbiausią visos kovos dalį. Taigi turime vis labiau kovoti su abortais, pornografija ir paleistuvyste. Turime vesti dvasinį kryžiaus žygį, kad grąžintume visuomenei skaistumą ir atkurtume drovumą, kuris yra būtinas tyrumo sargas ir žmogiško orumo bei kilnumo išraiška.

²⁰ Siekiant geriau suprasti lėtą šių procesų asimiliavimą visuomenėje, žr. Plinio Corrėja de Oliveirą, *Revolution and Counter-Revolution* (Revoliucija ir kontrrevoliucija) (York, Penn.: The American Society for the Defense of Tradition, Family and Property, 2003), pp. 31-32, 96-98. Galima rasti adresu www.tfp.org/what_we_think/rcronline.html.

III skyrius

HOMOSEKSUALŲ JUDĖJIMO IŠTAKOS: KEISTA HARRY HAY BYLA

2002 m. spalio 25 d. laikraštis *The New York Times* paskelbė 1 225-
ių žodžių nekrologą, pavadinimu „Harry Hay, ankstyvasis gėjų teisių
gynėjas, miršta 90-ies“. Kam tokia ilga panegirika viename iš presti-
žiškiausių šalies laikraščių?

Harry Hay buvo vienas pirmųjų, kurie sujungė Amerikos homo-
seksualus į judėjimą su apibrėžta ideologija ir tikslais. Jo 1950-aisiais
įkurta Mattachine bendruomenė tapo „judėjimo už Amerikos gėjų tei-
ses katalizatoriumi“²¹.

Žvilgsnis į jo gyvenimą - tai gilesnis žvilgsnis į homoseksualų ju-
dėjimą.

„Tylioji brolija“

Stuart Timmons parašė Harry Hay biografiją, *The Trouble with Har-
ry Hay* („Rūpestis su Harry Hay“). Autorius rašo apie tai, kaip Hay
tapo homoseksualistu ir paskatino homoseksualinę revoliuciją.²²

Timmons rašo, kad Harry Hay „inicijacija“ į homoseksualų pogrin-
dį įvyko kroviniame laive, netoli Kalifornijos, kai jam buvo 14 metų.

²¹ Dudley Clendinen, „Harry Hay, ankstyvasis gėjų teisių gynėjas, miršta 90-ies“, *The New York Times*, spalio 25 d., 2002.

²² Stuart Timmons, *The Trouble with Harry Hay* (Boston: Alyson Publications, 1990).

Kruopštiesiems skaitytojams, siekiantiems pažvelgti giliau, rekomenduojama įsigyti
The Trouble with Harry Hay knygą.

Šios kelionės metu Hay susitiko ir turėjo homoseksualinių santykių su jūreiviu Matt'u, kuris buvo dešimčia metų už jį vyresnis. Šis jūreivis atskleidė jam paslaptingo pasaulio egzistavimą su savo kultūra ir ženklais, pagal kuriuos nariai gali atpažinti vienas kitą. Matt paaiškino, kad jei Hay atsidurtų svetimame krašte, kur jį viskas baugintų, kur jis nepažintų žmonių, nemokėtų vietinės kalbos, kuomet mažiausiai tikėtusi, jis sutiktų porą atvirų, spindinčių akių, žvelgiančių į jo pusę. „Netikėtai tavo akys susidurs su tomis akimis, ir... tu esi namuose, tu esi saugus“²³.

Hay, gimęs ir užaugęs kataliku, kitais metais paliko Bažnyčią.

Raudonos ir žydros sumaišymas Holivude

Iškritęs iš koledžo Hay nukeliavo į Holivudą, kad išmėgintų save kaip aktorį. Jis susidraugavo su režisieriumi George Oppenheimer, kuris supažindino jį su filmų sostinės homoseksualų tinklu.²⁴

Komunizmas taip pat kėsinosi į menininkų sluoksnius. Will Geer, aktorius, vaidinęs Senelį seriale *The Waltons*, supažindino Hay su partija. Tai buvo svarbiausias įvykis Hay gyvenime. Komunizmas paliko neišdildomą žymę Hay mąstyme.²⁵ Jis pamatė, kaip gali pritaikyti marksistinę dialektiką savo teorijose apie homoseksualumą.²⁶

Jis prisijungė prie partijos su religiniu įkarščiu, kurį jis palygino „prisijungimui prie šventojo Ordino ankstesniais amžiais“²⁷, ir netrukus susituokė su Anita Platky, komunistų partijos nare.

²³ Hay 1984, spalio 7 d. kalba NAMBLA (North American Man/Boy Love Association - Šiaurės Amerikos Vyrų/Berniukų Meilės Asociacija) konferencijoje San Franciske, www.namblai.de/sanfrancisco1984.htm Taip pat, Hay'aus 1983, vasario 22 d. kalba Niujorko universitete, www.namblai.de/nyu1983.htm ir Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 36.

²⁴ Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 70.

²⁵ Anne-Marie Cusac, „Harry Hay Interview“ (Interviu su Harry Hay), www.progressive.org/nov02/hay-intv02.html.

²⁶ Žr. Stuart Timmons, „He Paved the Way for Modern Gay Activism: Harry Hay Dies at 90“ (Jis nutiesė kelią moderniam gėjų agitavimui: Harry Hay mirė 90-ies), Counter Punch, 2002 Spalio 25d, www.counterpunch.org/timmons1025.html.

²⁷ Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 97.

Okultinių apeigų vargonininkas

Maždaug tuo pačiu metu Hay taip pat grojo vargonais „Gnostikų mišiose“, okultinių ritualų metu, kurie vykdavo Rytų šventyklos ordino (Ordo Templi Orientis) Los Andželo ložėje. Pagrindinis šios ezoterinės bendruomenės vadovas buvo Aleister Crowley, žinomas satanistas, susijęs su „seksualinėmis-religinėmis paslpatimis“²⁸.

Marksistinė dirva homoseksualinei revoliucijai užgimti

1948 m. Hay suformulavo principus ir teorijas, kurios po dvejų metų davė pradžią Mattachine bendruomenės atsiradimui. Pritaikęs marksizmo dialektiką homoseksualumui, jis išvystė teoriją, kad homoseksualai tai „kultūrinė mažuma“, engiama dominuojančios heteroseksualinės daugumos.²⁹ Tai buvo pagrindinė koncepcija visuomenei pateikiant homoseksualų judėjimą. Kaip pastebi Timmons, „homoseksualų kaip mažumos samprata buvo tas įnašas, kuriuo Hay labiausiai didžiavosi“³⁰.

Esant tokiai strateginei Hay sukurtai sampratai, senos nuostatos buvo palaidotos po naujomis etiketėmis.³¹ Šios taktikos panaudojimas davė dvejopų vaisių: daugumos sentimentalių žmonių antipatija homoseksualams pradėjo mažėti, o sąjungininkų skaičius didėjo, kadangi kairieji dirbantys visuomenės informavimo priemonėse, universitetinėje bei religinėje aplinkoje pradėjo į juos žvelgti kaip į dar vieną gelbėtiną „mažumą“.

²⁸ Martin P. Starr, *The Unknown God: W.T. Smith and the Thelemites* (Nežinomas Dievas:

W.T. Smith ir teimitai) (Bolingbrook, III.: The Teitan Press, Inc., 2003), 70 p. ibid 193P,

³¹ išnaša, Timmons, *The trouble with Harry Hay*, 75p. ir „Aleister Crowley: A Legacy of Satanism“ (Aleister Crowley: satanizmo palikimas), www.gothicpress.freereserve.co.uk/Aleister%20Crowley.htm.

²⁹ Ibid., p. 136, pp. 150-151; Clendinen; „Harry and the Mattachine Society“ (Harry ir Mattachine bendruomenė), www.harryhay.com/AH_matt.html.

³⁰ Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 136.

³¹ Gilesnei analizei panašios komunistinės strategijos įgyvendinti ideologinius pokyčius, žr. Plinio Corrêa de Oliveira, „Unperceived Ideological Transshipment and Dialogue“ (Nepastebėtas ideologinis perkėlimas ir dialogas), *Crusade for a Christian Civilization* (Žygis už krikščionišką civilizaciją), nr. 4, 1982. Taip pat galima rasti www.tfp.org/what_we_think/dialogue/dialogue_chp2.html.

Mattachine bendruomenė: judėjimas gimsta

1950 metais Hay turėjo romaną su jaunu kairiųjų pažiūrų politiniu pabėgėliu Rudi Gernreich. Austrų kilmės mados dizaineris praėjus keleriems metams tapo įžymus dėl tokių moterims skirtų madų, kaip „monokini“ maudymosi kostiumėlis, suknelių be viršutinės dalies ir permatomų drabužių. Gernreich taip pat į madą įvedė androginiškumą, pritaikė moterims vyriškus kostiumus ir skrybėles.

Padedant Gernreich, Hay užverbavo pirmuosius Mattachine bendruomenės narius. Pirmieji septyni bendruomenės nariai buvo arba komunistų partijos nariai, arba kairiųjų pažiūrų „pakeleiviai“. Buvo paimtas Viduramžiais buvusios slaptos kaukėtų satyrinių prancūzų šokėjų vyrų grupės pavadinimas.³²

Mattachine bendruomenė „neginčijamai buvo modernaus gėjų judėjimo pradžia“³³. Jos „misija ir tikslai“ buvo „VIENYTI...UGDYTI...VESTI...visą masę socialinių nukrypėlių nuo normos“³⁴.

Bendruomenės viduje Harry Hay diskutavo siekdamas rasti naują, labiau „teigiamą“ ir „priimtina“ terminą, kuriuo galima būtų pakeisti žodį „homoseksualas“, kuris, jo nuomone, buvo įgijęs patologišką, neigiamą konotaciją. Po ilgų debatų jie nusprendė pasirinkti terminą *homofilas* (*homophile* - meilė tokiam pačiam).³⁵

Hay išsiskiria ir palieka komunistų partiją

Nors Harry Hay buvo vedęs trylika metų ir turėjo dvi įdukras, jis niekad neatsisakė homoseksualumo. Visos savo santuokos metu jis

³² Kai kurių nuomone, pavadinimas kilo iš „prancūzų viduramžių ir renesanso Société Mattachine, muzikinės maskos grupės.... Pavadinimas turėjo reikšti tai, kad gėjai buvo kaukėti žmonės, nežinomi ir anoniמיški“ („Mattachine Society," the Knitting Circle-Lesbian and Gay Staff Association, www.myweb.lsbu.ac.uk/~stafflag/mattachine.html). Zr. taip pat Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 130.

³³ Stuart Timmons, 2001 m. liepos 13d., interviu laidoje „Subversivity“, kurią vedė Daniel C. Tsang, (KUCI, 88.9 fm), www.kuci.uci.edu/~dtsang/subversivity/Svo10713.ram

³⁴ Citata randama Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 154.

³⁵ Ibid., pp. 148-149.

klajodavo po miesto parkus ieškodamas homoseksualinių nuotykių ir turėjo daug partnerių iki savo skrybų 1951 metais.

Tais pačiais metais Hay rekomendavo oficialiems partijos asmenims, kad jie išvytų jį dėl homoseksualumo. Narystė buvo nutraukta, bet pripažindama ilgus jos priklausymo partijai metus, ji visiems laikams prisiminė jį kaip „liaudies draugą visam gyvenimui“³⁶.

Hay pašalinimas iš Mattachine bendruomenės

Mattachine bendruomenė vystėsi toliau ir kūrė skyrius visoje šalyje. Vis dėlto ne visi nariai pritarė marksistinei bendruomenės įkūrėjų ideologijai. Tai sukėlė bendruomenėje problemų vykstant antikomunistinėms „McCarthy eros“ kampanijoms.

1953 metų vasarį straipsnis Los Andželo spaudoje pristatė Harry Hay kaip marksizmo mokytoją. Tai sukėlė nerimą kai kuriems Mattachine nariams. Komunistinė sąsaja su bendruomene jiems neatrodė priimtina. Kilo vidinė krizė, ir po ilgų diskusijų ir įtampų grupės įkūrėjai buvo priversti atsistatydinti.³⁷

Tęsiamas komunistinis ir homoseksualinis agitavimas

Nutolimas nuo komunistų partijos ir Mattachine bendruomenės nereiškė, kad Harry Hay nustojo buvęs komunistų ir homoseksualų aktyvistas.

Hay išliko labai aktyvus homoseksualų judėjime, kuris plačiai paplito su septintojo dešimtmečio seksualine revoliucija ir ypač po 1969 metų Stonewall riaušių. Kartu su kitais patyrusiais aktyvistais, Harry Hay įstojo į Gėjų išsilaisvinimo (Gay Liberation) judėjimą. Vienas iš

³⁶ Plg. Paul Varneli, „Harry Hay: One Big Idea“, *Chicago Free Press*, 2002 m. spalio 30d. www.indegayforum.org/authors/varnell/100.html ir Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 160.

³⁷ Plg. Jack Nichols, „Hali Call, a Mattachine Society Pioneer - Dead at 83“, <http://gay-today.badpuppy.com/archive/events/122000ev.html>; Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 179; „Mattachine Society“, www.members.aol.com/matrixwerx/glbhistory/mattachine.htm; „Hope Along the Wind - Harry and the Mattachine Society“, www.harryhay.com/AH_matt.html; „Mattachine Society“, The Knitting Circle.

jo narių buvo Morris Kight, aktyvistas, kuris priešinosi Vietnamo karui. 1969 metais Harry Hay padėjo įkurti Pietinės Kalifornijos gėjų išsilaisvinimo frontą (Southern California Gay Liberation Front) ir tapo jo pirmuoju išrinktu pirmininku.³⁸

Nambla draugas

Nors ir ne narys, Harry Hay buvo Šiaurės Amerikos Vyrų/Berniukų Meilės Asociacijos (North American Man/Boy Love Association - NAMBLA) įkurtos Bostone 1978 metais gerbėjas.³⁹ Jis dažnai kalbėdavo NAMBLA susitikimuose ir tapo šios organizacijos gynėju tuo metu, kai kitos homoseksualų grupės mėgino užkirsti kelią jos prisijungimui prie Gay Pride paradų.⁴⁰ Jis gynė homoseksualinius santykius tarp vyrų ir berniukų. Cituodamas save patį, kai buvo devynerių, vienuolikos ir dvylikos metų amžiaus, jis sakė jautęs pagarbą vyrams, kurie jį tuo metu prižiūrėdavę „ir kurie suteikė man galimybę mokytis meilės ir pasitikėjimo labai ankstyvame amžiuje“⁴¹.

Hay įkuria homoseksualines neopagoniškas nuostabias fėjas

1979 metais Hay įkūrė Nuostabias fėjas (Radical Faeries), mistišką, neopagonišką homoseksualų judėjimą, kuris šiandien yra paplitęs daugelyje kitų šalių.

³⁸ Plg. Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, pp. 229-230.

³⁹ „Harry iškalbingai ir drąsiai palaikė NAMBLA ir intergeneracinius seksualinius santykius.... Pirmą kartą susitikau su Harry 1983, vienos iš jo kalbų metu. Buvau jam pristatytas... lesbiečių aktyvistės, atvirai prisistatančios ragana bendros mūsų draugės ir kartais žolės traukimo partnerės Katherine Davenport.“ David Thorstad, „Harry Hay on Man/Boy Love“, www.namblai.de/losangeles1986.htm.

⁴⁰ Plg. www.namblai.de/hayonmanboylove.htm. Taip pat, Timmons knygoje yra nuotraukos, kuriose pavaizduotas Hay dėvintis pončą su užrašu: „NAMBLA eina su manimi“ (NAMBLA walks with me).

⁴¹ www.namblai.de/sanfrancisco1984.htm.

IV skyrius

HOMOSEKSUALINIS TINKLAS: APRAIZGYMO MENAS

Cituoiant prof. Plinio Corrêa de Oliveira žodžius, manyti, kad homoseksualinė revoliucija pasiekė dabartinę būseną be kažkokio organizavimo ar koordinavimo yra tas pats, kaip manyti, kad šimtai Scrabble raidžių, išmestų pro langą, galėtų spontaniškai ant žemės išsidėstyti taip, kad sudarytų literatūros kūrinį, tokį kaip Carducci „Odė Šėtonui“. ⁴²

Nuo Bowers iki Lawrence

1986 metais Aukščiausiasis teismas, sprendamas bylą *Bowers prieš Hardwick*, ištarė skambų „ne“ sodomijai. Praėjus vos 17 metų, byloje *Lawrence prieš Teksaso valstiją* tas pats teismas panaikino *Bowers* bylos sprendimą ir suteikė sodomijai konstitucinę apsaugą.

Rugpjūčio 3 dieną laikraščio *The Boston Globe* straipsnyje „Vaivorykštiniai kariai“ („Rainbow Warriors“) Laura Secor analizuoja, kaip įvyko šis panaikinimas. Po *Bowers* bylos homoseksualų judėjimas mobilizavosi ir kontratakavo. Nedaug kas buvo palikta atsitiktinumui. Judėjimo įtaka akademiniėje aplinkoje, žiniasklaidoje ir pramogų pasaulyje buvo gerai sutelkta. Spaudimas valstijų įstatymų leidžiamiesiems organams ir agitavimas teismuose pasisėkė, ir dvylika iš dvide-

⁴² Plg. Plinio Corrêa de Oliveira, *Revolution and Counter-Revolution*, p. 38.

šimt penkių valstijų, kuriose egzistavo įstatymai prieš sodomiją, jie buvo panaikinti.

Visi šie faktoriai turėjo lemiamos reikšmės 2003 metais dviejose žymiose homoseksualų judėjimo bylose: *Lawrence prieš Teksaso valstiją* ir *Goodridge prieš Sveikatos departamentą* Masačusetse.

Homoseksualinis tinklas

Nors homoseksualistai sudaro mažumą (ne daugiau nei 3 proc. gyventojų)⁴³, judėjimas yra nepaprastai organizuotas ir gerai finansuojamas.

1982 metais savo knygoje *Homoseksualinis tinklas* (*The Homosexual Network*) tėvas Enrique T. Rueda išvardijo daugiau nei šimtą organizacijų, kurios tuo metu buvo homoseksualinio judėjimo dalimi.⁴⁴ Po trylikos metų, 1995-aisiais, Dr. Charles W. Socarides rašė: „Girdėjau, kad apytikriais apskaičiavimais yra apie 14 000 individualių skirtingų nacionalinių ir regioninių gėjų ir lesbiečių asociacijų skyrių“⁴⁵. Tai vaizduoja stulbinančią organizacinę struktūrą ir plėtrą.

Vietos taupymo sumetimais nebus pateikiamas sąrašas visų asociacijų, grupių, interneto svetainių ir publikacijų, kurios skirtos homoseksualų judėjimui, bet bendrais bruožais bus pateikti pagrindiniai kanalai, kuriuos judėjimas naudoja visuomenei įtakoti. Tik kelios organizacijos paminimos kaip pavyzdžiai.

Tarptautinis mastas

Homoseksualų judėjimą Jungtinėse Valstijose stimuliuoja tas faktas, kad homoseksualinė revoliucija yra pasaulinio masto fenomenas.

Tarptautinės Lesbiečių, gėjų, biseksualų, transseksualų asociacijos Pride paradų koordinatoriai (The International Association of

⁴³ Plg. Edward O. Laumann, et ai., *The Social Organization of Sexuality* (Chicago: The University of Chicago Press, 1994), p. 293.

⁴⁴ Fr. Enrique T. Rueda, *The Homosexual Network: Private Lives and Public Policy* (Old Greenwich, Conn.: The Devin Adair Company, 1982).

⁴⁵ Charles W. Socarides, *Homosexuality - A Freedom Too Far* (Phoenix: Adam Margrave Books, 1995), p. 287.

Lesbian, Gay, Bisexual, Transgendered Pride Coordinators, Inc.) (InterPride) veikia tarptautiniu lygmeniu, skatindami ir asistuojami homoseksualų paradams visame pasaulyje. Nuo Niujorko iki Sidnėjaus, nuo San Paulo iki Vienos, nuo Los Andželo iki Johannesburgo, InterPride kontaktuoja su vietinėmis organizacijomis ir padeda joms ruošti paradas. 2003 metų „Pasaulinio Pride kalendorius“ („Global Pride Calendar“) vardija paradas, planuojamus 26 šalyse. Šešiasdešimt delegacijų iš 15 šalių susitiko 2000-ųjų metų konferencijoje. InterPride teigia iš viso turėjusi per 15 milijonų publikos savo remiamuose Gay Pride paraduose.⁴⁶

InterPride antikatalikiškos nuostatos buvo akivaizdžiai pristatytos per 2000-ųjų Bažnyčios Šventųjų Metų Jubiliejų:

„Atsiliepdami tiek į Vatikano Mileniumo 2000 kampaniją, tiek į plačiai paplitusią diskriminaciją prieš GLBT bendruomenę Italijoje, InterPride davė leidimą pirmam World Pride tituluojamam paradui Romoje, Italijoje. Šį pirmąjį World Pride parodą suorganizavo ir vedė Circolo Mario Mieli Romoje padedant ir palaikant InterPride. Jis įvyko 2000 metų liepos mėnesį. Tarptautinėje Pride eisenoje Romos gatvėse surinko per 700 000 žmonių“.⁴⁷

Įtaka politikai ir įstatymų leidybai

Tarp homoseksualų organizacijų, susitelkusių ties politiniu ir įstatymų leidybos pasauliais, pagrindinės yra šios dvi: the National Gay and Lesbian Task Force (Nacionalinis gėjų ir lesbiečių specialios paskirties būrys) ir Human Rights Campaign (Žmogaus teisių kampanija).

• National Gay and Lesbian Task Force

National Gay and Lesbian Task Force (NGLTF) tikslas yra sukurti „stiprų politinį judėjimą“, mobilizuojant ir ruošiant balsuotojus, organizuojant aktyvistus ir nustatant kontaktus su „prisilėgtomis mažumomis“, įsitraukusiomis į „gėjų išvadavimą“. Organizacija „yra pasiryžusi

⁴⁶ www.interpride.org/mission.htm.

⁴⁷ Ibid.

si sukurti progresyvią GLBT politinę infrastruktūrą"⁴⁸. Kad įsikištų į įstatymų leidybos reikalus, NGLTF seka homoseksualų judėjimui rūpimų klausimų svarstymus valstijų įstatymų leidžiamuosiuose organuose ir rengia projektus siūlomiems leisti įstatymams. Organizacija buvo labai aktyvi per paskutiniuosius 30 metų. Vienas svarbiausių jos pasiekimų buvo 1973 metais sėkmingai padarytas spaudimas Amerikos psichiatrų asociacijai. Pasiekta, kad homoseksualumas būtų išbrauktas iš psichiatrinų sutrikimų sąrašo *Diagnozės ir statistikos žinyne* (*Diagnosis and Statistical Manual*; DSM-III).

• Human Rights Campaign

Human Rights Campaign (HRC) buvo įkurta 1980 metais kaip politinis komitetas, skirtas padėti išrinkti į Kongresą homoseksualų kandidatus bei tuos, kurie yra palankūs judėjimui.⁴⁹ Be eisenų ir demonstracijų rėmimo Vašingtone, HRC aktyviai dalyvauja valstijų, Kongreso ir prezidentinėse kampanijose. 2002 metais HRC skyrė 1,2 mln. JAV dolerių politinėms kampanijoms remti. Aštuoniasdešimt penki procentai palaikytų kandidatų - 196 politikai - laimėjo rinkimus ir veikiausiai palaikys kai kuriuos homoseksualų judėjimo tikslus.

1992 metais HRC parėmė Bill'ą Clinton'ą prezidento rinkimuose. HRC interneto svetainėje teigiama, kad „gėjų ir lesbiečių balsuotojai skyrė 3 mln. JAV dolerių Clinton'o kampanijai ir pirmą kartą balsavo visu bloku, suteikdami jo pergalei 5 procentų balsų skirtumą“.

Bylinėjimosi panaudojimas socialiniams pokyčiams įgyvendinti

The Lambda Legal Defense ir Education Fund (Lambda Legal) vi-soje šalyje teikia juridinę konsultaciją ir padeda homoseksualiems asmenims, turintiems bylų įvairiuose teisminės sistemos lygmenyse. Organizacija koncentruojasi ties „parodomosiomis bylomis“, kurios gali turėti toli siekiantį efektą.

⁴⁸ www.nglhf.org/about/work.htm.

⁴⁹ Plg. www.nglhf.org/about/highlights.htm. NGLTF veiklos sąrašas užima daug spausdintų lapų.

Lawrence prieš Teksaso valstiją yra puikiausias pavyzdys. Lambda Legal pavertė įprastinę policijos bylą - John Lawrence ir Tyron Garner areštą už sodomijos nusikaltimą - į cause célèbre, apeliuodami bylą tol, kol ji pasiekė Aukščiausiąją Teismą. Lambda Legal bylai vadovaujanti advokatė Susan Sommer džiaugėsi pergale. „Netgi nepaisant to, ką mes galime techniškai pasiekti šios bylos kaip legalaus precedento pavyzdžiu, kas jau yra nemažai, ši byla taip pat tiesiog keičia kultūrą ir atspindi milžinišką permainą šioje šalyje”.⁵⁰

Visuomenės informavimo priemonių įtakojimas

The Gay & Lesbian Alliance Against Defamation (GLAAD) (Gėjų ir lesbiečių sąjunga prieš difamaciją) siekia paveikti žiniasklaidą ir pramogines visuomenės informavimo priemones, kad įtakotų viešąją nuomonę. GLAAD generalinis direktorius Joan Garry sako, kad organizacija siekia „su medijos pagalba pakeisti žmonių širdis ir protus”⁵¹.

Savo pergalių sąrašė GLAAD mini *The New York Times* redakcinį pokytį, kuomet jie 1987 metais žodį „homoseksualistas” pakeitė žodžiu „gėjus”, taip pat ir 2002 metais priimtą sprendimą prisijungti prie 140 šalies laikraščių, publikuojančių homoseksualų sąjungas tarp santuokos ar iškilmių pranešimų.⁵² 2003 metais GLAAD taip pat protestavo Santuokos apsaugojimo savaitės metu, kai, GLAAD ryšių direktoriaus žodžiais tariant, iš tiesų buvo „atakuojama prieš mūsų draugus gėjus ir lesbietes”⁵³.

Įtaka švietimui

Tuo metu, kai jaunimas formuoja savo charakterį, gera ir bloga įtaka gali turėti išliekantį efektą. Deja, homoseksualų judėjimas turi nepaneigiamos įtakos mokyklose ir universitetuose.

⁵⁰ www.lambdalegal.org/cgi-bin/iowa/documents/recor?record+1283. (Išryškinta mūsų.)

⁵¹ www.glaad.org/about/index.php.

⁵² www.glaad.org/about/history.php.

⁵³ www.glaad.org/publications/op-ed_detail.php?id=3515.

The National Consortium of Directors of Lesbian Gay Bisexual and Transgender Resources in Higher Education (Nacionalinis lesbiečių, gėjų, biseksualų ir transseksualų veiklos aukštesniojo išsilavinimo įstaigose direktorių konsorciumas) siūlo patarimus ir pagalbą visiems, kurie nori steigti GLBT veiklos centrus universitetuose. Campus PrideNet yra dar viena organizacija, kuri teikia informaciją, patarimus ir idėjas vietiniams aktyvistams ir grupėms. Kitos organizacijos koordinuoja dėstytojų asociacijas visos šalies universitetuose.⁵⁴

Google tinklalapio kataloge randamos 196 gėjų, lesbiečių ir biseksualų studentų grupės visoje šalyje.⁵⁵ Daugelyje šalies koledžų, net ir katalikiškuose, yra GLBT ar panašių homoseksualų grupių.⁵⁶

Įtaka religijai

Kiekvienoje didžiojoje religijoje yra asociacija, kuri skatina homoseksualumo priėmimą.⁵⁷ Nelaimei, aktyvistai klaidingai nušviečia net katalikų Bažnyčios nekontingentinį moralinį mokymą homoseksualumo klausimu.

Soulforce apibūdina save kaip „tarpkonfesinį judėjimą, skirtą užbaigti dvasiniam smurtui, kuris nesibaigia dėl religinės politikos ir mokymų prieš gėjus, lesbiases, biseksualus ir transseksualus“⁵⁸. Savo pagrindinius tikslus judėjimas pristato taip:

„Mes tikime, kad religija tapo pagrindiniu klaidingos ir kurstytojiškos dezinformacijos apie lesbiases, gėjus, biseksualus ir trans-

⁵⁴ Pastarosioms priklauso the American Federation of Teachers/National Gay and Lesbian Caucus; the Gay, Lesbian and Straight Teachers Network; the National Educational Association's Gay and Lesbian Caucus; ir Teachers Group: Gays and Lesbians Working in Education.

⁵⁵ http://directory.google.com/Top/Society/Gay,__Lesbian,_and_Bisexual/Student/Colleges_and_Universities/North_America/United_States/.

⁵⁶ Plg. www3.villanova.edu/bglov/ ir www-acc.scu.edu/clubs/GALA/homepage.html.

⁵⁷ Plg. www.dv-8.com/resources/us/national/religious.html. Si interneto svetainė jungiasi su viso pasaulio homoseksualų informacijos šaltiniais. JAV nacionalinių religinių GLBT organizacijų sąrašas yra 35 įrašai.

⁵⁸ www.soulforce.org/main/mission/shtml.

seksualus šaltiniu. Fundamentalistiniai krikščionys mus moko, kad esame „nesveiki“ ir „nuodėmingi“. Liberalios krikščioniškos denominacijos moko, kad mes esame „nesuderinami su krikščioniškuoju mokymu“. Pačios konservatyviausios ir liberaliausios denominacijos atsisako mus tuokti ar išventinti į dvasininkus. Romos katalikų Bažnyčia moko, kad mūsų orientacija yra „objektyviai netvarkinga“, o mūsų intymūs aktai „iš esmės blogi“. Jie moko, kad mes neturėtume tuoktis, įvaikinti, padėti auginti ar mokyti vaikus, treniruoti jaunimo ar tarnauti armijoje. Members of Dignity organizacijai (katalikiškoji GLBT organizacija) nėra suteikiama teisė pasinaudoti Bažnyčios nuosavybe nei teisė į dvasininką, kad būtų įmanoma švęsti Dignity Mass (Dignity mišias). Mes tikime, kad šie mokymai veda prie diskriminacijos, kančios ir mirties. Mūsų tikslas yra pasipriešinti ir galiausiai pakeisti šią tragišką neteisybę tiesa, kad mes taip pat esame Dievo vaikai, sukurti, mylimi ir Dievo priimami būtent tokie, kokie esame”.⁵⁹

Kitos specifiskai katalikiškos disidentinės organizacijos, skatinančios homoseksualumo priėmimą katalikų Bažnyčioje, yra Dignity/USA⁶⁰, New Ways Ministry, Call to Action, the Conference of Catholic Lesbians, Inc. ir the Rainbow Sash Movement.

Džordžtaunas: du liberaliosios tolerancijos pavyzdžiai

Liberalioji tolerancija atranda būdų apginti ir palaikyti blogį, o gėris arba paliekamas likimo valiai, arba užgožiamas iš viso. Ši liberalioji tolerancija neseniai aiškiai pasirodė dviejuose seniausio Amerikos katalikiško universiteto epizoduose.

* * *

2003 m. gegužės 17 d. kardinolas Francis Arzine, Dievo kulto ir sakramentų tvarkos kongregacijos prefektas, sakė kalbą diplomų įteikimo iškilmėse. Jis teigė:

⁵⁹ www.soulforce.org/main/faq.shtml.

⁶⁰ 2003 m. liepos 29 d., Dignity išleido oficialų pranešimą „Katalikai gėjai atmeta Vatikano dokumentą dėl tos pačios lyties santuokos“, atmesdami katalikiškąją doktriną homoseksualumo klausimu, www.dignityusa.org/datelines/dl2003/octo3dl.html.

„Daugelyje pasaulio vietų šeima yra nuolat puolama. Jai opo-
nuoja prieš gyvybę nuteiktas mentalitetas, t.y. kontracepcija,
abortai, vaikžudystė ir eutanazija. Šeima paniekinama ir su-
banalinama pornografijos, desakralizuojama sanguliuavimo ir
svetimavimo, iš jos išsityčioja homoseksualumas, ją sabotuoja
palaidos sąjungos ir padalija į dvi dalis skyrybos.”⁶¹

Dalis auditorijos pakankamai nepalankiai priėmė homosek-
sualumo paminėjimą. Studentai išėjo iš salės, o teologijos profeso-
rius nutrepėjo nuo scenos. Vėliau beveik septyniadešimt fakul-
teto narių pasirašė po oficialiu protesto laišku.

* * *

Spalio mėnesį jauni TFP Student Action nariai, nešdami Ame-
rikos vėliavą ir didelę, raudoną TFP vėliavą su auksiniu liūtu, gro-
dami dūdmaišiais ir dėvėdami skiriamuosius raudonus apsiaus-
tus, pradėjo kampanijas koledžo teritorijose. Jie rinko parašus
protesduodami prieš sodomiją legalizuojantį Aukščiausiojo Teis-
mo sprendimą byloje *Lawrence prieš Teksaso valstiją* ir dalino TFP
pareiškimo „Ar mes vis dar viena Dievo valdoma tauta!“, atsakan-
čio į šį žymų sprendimą, kopijas.

2003 m. lapkričio 20 d. jie aplankė Džordžtauną, pirmąjį savo
maršruto katalikiškąjį universitetą. Juos nustebino reakcija, su ku-
ria teko susidurti.

Nors jis viso labo tvirtino prigimtinių įstatymą ir patį paskutinį
Bažnyčios mokymą homoseksualumo klausimu, oficialus univer-
siteto asmuo platinamąją medžiagą pavadino „storžieviškai įžei-
džiančia“. Apsauginiai priėjo prie dviejų TFP narių, vykdančių
kampaniją Raudonajame skvere - oficialiojoje „laisvo žodžio zo-
noje“ - ir išlydėjo juos lauk iš universiteto teritorijos, perspėję, kad
jei jie sugrįšią, tai busią suimti.

Trumpa TFP kampanija sukėlė triukšmą. Lapkričio 25 dieną iš-
platintame elektroniniame laiške Todd Olson, laikinasis studentų
reikalų viceprezidentas, paaiškino, kad jis liepęs pašalinti TFP na-

⁶¹ Nick Timiraos, „Cardinal's Commencement Remarks Spark Controversy“, *The Hoya*,
2003 m. birželio 3 d.

rius, kadangi esama skirtumo tarp „laisvo“ ir „įžeidžiančio“ žodžio. Jam TFP skrajutė pasirodė „storžieviškai įžeidžianti ir kursytojiška“. Jis taip pat pastebėjo, kad „netolerantiška ir užgauli kalba neturi vietos Džordžtaune“.

Vis dėlto Olson'o laiškas universiteto homoseksualams buvo kito tono:

„Pasinaudodamas proga norėčiau pabrėžti, kad mūsų bendruomenės gėjai, lesbietės, biseksualai ir lytį pakeitę asmenys turi teisę studijuoti, dirbti ir gyventi universitete garbingoje ir saugioje aplinkoje.“⁶²

Viešas šiurkščių administracijos priemonių pateisinimas, naujienų pranešimai universiteto leidiniuose ir po to redaktoriui adresuoti laišakai sukėlė visos šalies susidomėjimą. Straipsniai konservatyviuose leidiniuose ir pranešimai interneto svetainėse bei skelbimų lentose sukėlė abejonių katalikų tikėjimo vientisumu prestižinėje institucijoje. Daug kas susiejo TFP išvaramą su furoru, kilusiu prieš šešis mėnesius po kardinolo Arinze kalbos.

* * *

Iš tiesų nerimą kelia tokia katalikiško universiteto netolerancija autoritetingam Bažnyčios asmeniui bei moraliniam mokymui. Kaip bebūtų, tai yra liūdna homoseksualų judėjimo įsiveržimo į katalikiškas mokyklas ir universitetus iliustracija.

⁶² Plg. Shanthi Manian, „Free Speech But Not Hate Speech," *Georgetown Voice*, 2003 m. gruodžio 4 d; Aaron Terrazas „Anti-Gay Protester Removed From Red Square for „Offensive Speech" *The Hoya*, 2003 m. gruodžio 5 d; Paul Weyrich, „Christian Values Unwelcomed", *Washington Dispatch*, 2003 m. gruodžio 17 d; Jim Brown, „Group Protesting Sodomy Ruling Ejected From Georgetown Campus", *AgapePress*, 2003 m. gruodžio 30 d.

V skyrius

JUDĖJIMO TAKTIKŲ DEMASKAVIMAS: TAKINYS ESATE JŪS

1989 metais du Harvardą baigę homoseksualai - Marshall Kirk, neuropsichiatrijos tyrinėtojas, ir Hunter Madsen, socialinės rinkodaros ir visuomenės įtikinėjimo taktikos ekspertas, parašė *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear & Hatred of Gays in the 90s* (Po baliaus: kaip Amerika įveiks baimę ir neapykantą gėjams 90-aisiais).

Padėkoje autoriai pareiškia, kad su jais buvo susisiekęs redaktorius Marshall DeBruhl ir paprašęs parašyti „dešimtojo dešimtmečio gėjų manifestą“. Taip atsirado *After the Ball*, - tikras homoseksualinės kultūrinės revoliucijos įgyvendinimo Amerikoje planas.

Autoriai siekė pristatyti būdus kaip galima pakeisti Amerikos požiūrį į homoseksualizmą. Išliekantys pokyčiai įvyksta tik tuomet, kai žmonės įtikinami. Kirk ir Madsen tvirtino, kad homoseksualų judėjimo taktikos buvo neįtikinamos ir parodė, kaip šitai gali būti pakeista. *After the Ball* propaguoja esminį taktikos pasikeitimą: „Šioje mūsų knygoje pristatoma kampanija nors ir sudėtinga, pirmiausia priklausoma nuo drąsios propagandos programos, kuri tvirtai stovėtų ant seniai žinomų psichologijos ir reklamos principų pamatų“⁶³.

⁶³ Marshall Kirk ir Hunter Madsen, *After the Ball: How America Will Conquer its Fear & Hatred for Gays in the 90s* (New York: Penguin Books USA, Inc., 1990), p. xxviii. Kruopštesniems skaitytojams, norintiems turėti gilesnį supratimą siūloma įsigyti knygą.

Atstumiančio įvaizdžio atsikratymas

Tuo metu, kai knyga buvo parašyta, homoseksualų judėjimas išgyveno krizę. Septintojo ir aštuntojo dešimtmečių seksualinio išsivaidavimo bumas buvo pasibaigęs, o AIDS progresas jau buvo pasiekęs savo sukrečiamą mastą. Bet visų svarbiausia, viešoji nuomonė buvo akivaizdžiai neigiama. Kirk ir Madsen padarė išvadą, kad tai iš dalies priklausė nuo kai kurių judėjimo narių pasileidėliško ir šokiruojančiai vulgaraus viešojo elgesio. Kai kurios jų įvardijamos neigiamo įvaizdžio priežastys buvo šios:

- tualetų (tarp jų ir vyrų tualetų Ivy League koledžuose), parkų bei alėjų pavertimas homoseksualų „viešnamiais“;
- homoseksualų ir lesbiečių transvestitų važinėjimas galingais motociklais homoseksualų paradų metu;
- dalyvavimas paraduose tokių organizacijų, kaip the North American Man/Boy Love Association (NAMBLA);
- paplitęs sadomazochizmas ir varžybos homoseksualų baruose ir pirtyse.⁶⁴

Autoriai tikino, kad įvaizdžio tvarkymas yra labai svarbus sėkmės elementas. Jie ragino homoseksualų judėjimą „apvalyti savo elgseną“ ir atsisakyti visko, kas galėjo tokį neigiamą įvaizdį sukurti. Suvokimas šiame kultūriniame kare yra viskas ir kad laimėtų, homoseksualai privalo *atrodyti* gerai.

Skirtingoms auditorijoms - skirtingas scenarijus

Autoriai homoseksualų aktyvistams rekomenduoja naudoti skirtingą scenarijų skirtingoms auditorijoms. Tačiau bet kuris scenarijus turi prabilti į širdį, o ne į protą. Dėmesys turėtų būti sutelktas į manipuliavimą publikos emocijomis, o ne naudojant loginius argumentus.⁶⁵

⁶⁴ Plg. *ibid.*, p. 306-313.

⁶⁵ Plg. *ibid.*, p. 162.

Kirk ir Madsen padalijo Amerikos visuomenę į tris maždaug vienodo dydžio grupes ir rekomendavo kiekvienai iš jų taikyti atitinkamą taktiką:

- 1) tuos, kurie *stipriai priešinas* homoseksualumui - **izoliuoti ir tildyti**;
- 2) tuos, kurie *neapsisprendę* (*Viduriniąją Ameriką*) - **desensibilizuoti, blokuoti ir atversti**;
- 3) tuos, kurie *draugiškai nusiteikę* homoseksualų judėjimo atžvilgiu - **mobilizuoti**.⁶⁶

Judėjimo psichologinė ataka turėtų vykti tuo pačiu metu visose trijose grupėse, kadangi kiekvienoje grupėje pasiekti rezultatai didėja bendrų pastangų dėka.

Svarbiausia - desensibilizuoti, blokuoti ir atversti

Kirk ir Madsen tvirtino, kad grupė, kuriai reikia skirti daugiausia dėmesio, yra neapsisprendusi Vidurinioji Amerika arba, kaip jie patys vadino, „ambivalentiškieji skeptikai“. Jie aiškina, kaip taktika taikytina šiam svarbiausiam publikos sektoriui:

„Desensibilizacija siekiama sumažinti antigėjinių emocinių reakcijų intensyvumą iki lygio, panašaus į visišką abejingumą; blokavimu siekiama užgožti arba neutralizuoti tvirtumo teikiantį „pasididžiavimą nuostata“, kad... homoseksualumo nepakentimo jausmą iškart apsunkintų gėdos jausmas dėl savo fanatizmo... Tiek desensibilizacija, tiek blokavimas... tėra preliudas mūsų aukščiausiam, tačiau būtinam, ilgalaikiam tikslui, kuris yra atvertimas. Nepakanka, kad fanatikai antigėjai susipainiotų sprendami mūsų klausimą, ar taptų mums abejingi - ilgainiui mes būsime saugiausi, jei iš tikrųjų priversime juos mus pamėgti. Atvertimo tikslas yra būtent tai...

Atvertimu mes iš tiesų numatome kažką daug grėsmingesnio amerikietiskajam gyvenimo būdui, be jo tikrai negali įvykti joks didelio masto socialinis pokytis. Mes turime omenyje vidutinio

⁶⁶ Plg. *ibid.*, p. 175-177.

amerikiečio emocijų, proto ir valios atvertimą per planingą psichologinę ataką, brukamą šaliai propaganda per visuomenės informavimo priemones".⁶⁷

Puolimo pradžia

Kirk ir Madsen pateikė daugybę pasiūlymų, kaip kontroliuoti šį trišakį propagandinį karą prieš amerikietiškąjį gyvenimo būdą. Kiekvienai iš šių trijų grupių galima taikyti kai kuriuos taktikos būdus:

1) Homoseksualinio judėjimo draugams ir sąjungininkams:

- Raginkite kuo daugiau homoseksualų ir lesbiečių iš įvairių visuomenės sluoksnių ir įvairių profesijų, ypač įžymių, kad „išeitų į viešumą". Tai sukuria neužtikrintumą atmetant homoseksualizmą visuomenėje.⁶⁸
- Daug labiau telkite dėmesį į toleranciją, žmogaus teises ir lygybę. Nebandykite ginti homoseksualinės elgsenos ar homoseksualinio gyvenimo būdo. Palaikykite abstrakčią diskusiją, aukštai, socialinių ir filosofinių teorijų padangėse.
- Išnaudokite AIDS epidemijos temą reikalaudami pilietinių teisių homoseksualistams ir iškelkite diskriminacijos problemą.
- Išnaudokite mediją. Vykdykite medijos kampanijas kartu su politinių veiksmų kampanijomis, o dar geriau anksčiau už jas.
- Bendradarbiaukite su nehomoseksualų organizacijomis, kurių yra linkusios suteikti moralinį palaikymą homoseksualų tikslams.
- Homoseksualus visuomet pristatykite teigiamai.

⁶⁷ Ibid., p. 153.

⁶⁸ 1997 metais aktorės Ellen Degeneres „išėjimas į viešumą" per televiziją yra šios Kirk ir Madsen siūlomos taktikos pavyzdys.

„Homofobija” - semantinis ginklas Kultūrinėje Kovoje

Arthur Evans, vienas iš Gay Activists Alliance (GAA) (Gėjų aktyvistų sąjunga) steigėjų, aiškina kaip homoseksualų judėjimas sugalvojo žodį *homofobija*, kuriuo galėtų charakterizuoti savo opoziciją:

„Laimei, George Weinberg, heteroseksualus psichologas, kuris jau seniai buvo mūsų bendruomenės draugas, reguliariai lankėsi GAA susitikimuose. Susižavėjęs matydamas mūsų gyvumą ir medijos atsiliepiamus, jis sugalvojo žodį, dėl kurio mes kovėmės - „homofobija,”... reiškiantį iracionalią meilės tos pačios lyties asmeniui baimę...

Žodžio „homofobija” sugalvojimas yra pavyzdys to, kaip teorija gali gimi iš praktikos. Žodžio nesugalvojo kabinetinis akademikas, žvelgiantis į judėjimą per atstumą... Jis kilo iš asmeninio bendravimo su veikliais, mąstančiais žmonėmis, kurie pripažino bendrą vertybę: transformuoti visuomenę į gerąją pusę”.⁶⁹

Taigi George Weinberg moralinę opoziciją homoseksualumui priskyrė prie fobijų: „Aš niekad nepavadinčiau paciento sveiku, jei jis neįveikia savo nusistatymo prieš homoseksualumą.”⁷⁰

Toks Weinberg aiškinimas turi neišvengiamas religines pasekmes: seksualinis moralumas remiantis prigimtiniu įstatymu ir moraliniu katalikų Bažnyčios mokymu yra žalingas, kadangi jis sukelia išankstinius neigiamus nusistatymus ir iracionalias baimes.

Homoseksualų judėjimas išnaudoja žodžius ir sąvokas kaip semantinius ginklus, kad pakeistų individus ir visuomenę. Tokios sąvokos kaip užuojauta yra skirtos palankumui sukurti, tuo tar-

⁶⁹ Arthur Evans, „The Logic of Homophobia”, <http://gaytoday.badpuppy.com/garchi-ve/viewpoint/101600vi.htm>. (Išryškinta mūsų.)

⁷⁰ Cituojama iš Jack Nichols, „George Weinberg, Ph.D. - Badpuppy's February Interview”, <http://gaytoday.badpuppy.com/garchi-ve/interview/020397in.htm>.

pu kitos, kaip homofobija, skirtos reakcijas slopinti ar net paralyžuoti.

Priklijuodamas homofobijos etiketes savo oponentams, judėjimas tikisi tiek įbauginti, tiek ir sumenkinti savo priešininkus, atmesdamas jų sveiku protu paremtus argumentus kaip „iracionalias baimes.“

Tie, kurie gina prigimtinių įstatymą ir Dešimt Dievo Įsakymų turėtų paniekinamai žiūrėti į tokią negarbingą taktiką. Būdami „išaiškinti“ kokio nors aktyvisto, siekiančio įbrukti homoseksualinę propagandą, jie neturėtų sutikti su demagoginiu homofobijos etiketės naudojimu ir turėtų reikalauti mokslinių įrodymų šiai taip vadinamai fobijai pagrįsti.

2) Tiems, kurie stipriai priešinas homoseksualumui:

- Demonizuokite antihomoseksualus. Vaizduokite juos tokius blogus kaip įmanoma tam, kad paprasta publika jaustųsi šalia jų nepatogiai ir jų vengtų. Vadinkite juos kukluksklano nariais, naciais, rasistais, antisemitais ar nesveikais pamišėliais.
- Naudokite, pavyzdžiui, sulyginimo techniką, kad demonizuotumėte antihomoseksualus, o homoseksualus pavaizduotumėte aukomis. Kitais žodžiais tariant kurkite reklamas, kuriose pavyzdžiui, būtų vaizduojami pietinių valstijų dasininkai, pamokslaujantys apie ugnį ir sierą bei siunčiantys homoseksualus į pragarą. Ir priešingai, pavaizduokite padorius, įprastai atrodančius homoseksualus, tačiau kurie yra aukos ir su kuriais labai blogai elgiamasi.⁷¹
- Konservatyvią ir tradicinę bažnytinę doktriną pristatykite kaip sustabarėjusią ir atsilikusią nuo mokslinių pasiekimų, ypač psichologijos srityje.

⁷¹ Kirk and Madsen, p. 189-190.

3) Tiems, kurie neapsisprendę (Viduriniajai Amerikai):

- Homoseksualai turi būti vaizduojami kaip aplinkybių aukos, kurioms būtina globa. Publika turi būti psichologiškai nu-teikta taip, kad pasijustų privalanti suteikti homoseksualams šią globą, idant ji atitiktų savo pačios principus.
- Pristatykite homoseksualus kaip žmones, kurie tokiais gims-ta ir kurie negali pasikeisti, nei jei to ir norėtų. Tai paliks pu-bliką psichologiškai draskomą abejonių dėl to, kaip elgtis su homoseksualiais asmenimis: kaip homoseksualai gali būti kaltinami, jei tai ne jų kaltė?
- Televizijos reklamose nerodykite vyriškų moterų, moteriš-kais drabužiais persirengusių vyrų ir taip toliau. Vietoje to, parodykite kuo įprasčiausiai atrodančius žmones: vaizduo-kite jaunimą, vidutinio amžiaus moteris, vyresniojo amžiaus žmones, homoseksualų tėvus ar draugus.
- Homoseksualų pradai yra daugiau nei vieši pasirodymo ak-tai. Jų metu reikia *bendrauti* su publika. Tai turėtų būti eise-nos, o ne parada. Neprimetinėkite homoseksualumo publi-kai. Vietoje to geriau padėkite jai suprasti homoseksualus.
- Nešokiruokite publikos atskleisdami savo homoseksualų el-gesį anksčiau laiko.
- Drumsdami vandenį silpninkite religinę opoziciją homo-seksualumo atžvilgiu. Skaldyk ir valdyk. Nukreipkite libera-lias ir moderuotas bažnyčias prieš konservatyvias.
- Perdavinėkite žinią nuolat: visur ir visada kalbėkite tik apie homoseksualumą, neutraliu tonu ir tol, kol publika taps pri-sotinta. Kai tik ji prisisotins, ji nustos kreipti dėmesį. Publika taps surambėjusi ir nejautri šiam klausimui. Nugalėkite išse-kindami.
- Publikos auklėjimas yra daug svarbesnis, negu trumpalaikių pergalių užtikrinimas padedant liberaliam, valdančiam eli-tui. Jei publika nebus įtikinta (arba taps abejinga), visi laimė-jimai tebus efemeriški.

- Pasinaudokite įžymybėmis homoseksualaus gyvenimo būdo propagavimui. Pačios įžymybės neprivalo būti homoseksualios. Viskas ko iš jų tikimasi, tai kad jos kaip įžymybės palankiai įvertintų homoseksualumą.⁷²
- Pirmuose propagandinės kampanijos etapuose reklamuotojomis pasirinkite lesbietes, o ne homoseksualus. Publika reaguos daug imliau. Vyrai suvokiami labiau kaip grėsmė.
- Pristatykite įvairius didžius istorinius personažus buvus homoseksualiais. Mirusios istorinės asmenybės už žalą jų reputacijai į teismą nepaduos. O idėja, kad homoseksualumas siejasi su didingumu, sukūrė žmonių įsitikinimus.

Kirk ir Madsen padarė išvadą, kad galutinis šio milžiniško propagandinio karo rezultatas bus homoseksualumo priėmimas, net jei ir ne kaip tiesiogiai „gero“, tai bent kaip toleruotino normalumo varianto.

Faktai patvirtina taktiką

Kirk ir Madsen knyga sukėlė debatus. Kai kurie homoseksualūs aktyvistai sumenkino jos svarbą. Kiti mėgino diskredituoti jos tiesmuką požiūrį. Radikalesni homoseksualai išvelgė kvietimą į nuosaikumą, kurį traktavo kaip pataikavimą heteroseksualiai visuomenei.⁷³

Šitie debatai aplenkia pagrindinę svarstomą problemą. Ne tiek svarbu, ar homoseksualūs aktyvistai *After the Ball* traktavo rimtai ir kasdien meditavo pagal ją, ar jie sumenkino jos svarbą. Svarbu tai, kad homoseksualų judėjimas didžia dalimi adaptavo knygos autorių siūlomą strategiją ir taktiką. Iš tiesų, jei būtų parašyta knyga, aprašanti homoseksualų organizacijų naudojamą taktiką po 1989 metų, ji turėtų daug bendro su Kirk ir Madsen sukurtu planu.

⁷² Mes tikime, kad 2003 m. rugpjūtį, gašlus bučinyms tarp Madonnos, Britney Spears ir Christina Aguilera MTV apdovanojimų ceremonijos metu, yra kaip tik tokio įžymių propaguojamo homoseksualaus gyvenimo pavyzdys.

⁷³ Plg. Steve Miller, „Culture Watch,” Independent Gay Forum, May 24, 2002. www.indegarforum.org/culturewatch/2002_05_19_archive.shtml.

Be to, *After the Ball* yra svarbi todėl, kad ji aiškiai parodo, jog homoseksualinė revoliucija kviečia į propagandinę kovą, aprašo jos strategiją ir taktiką, bei savo taikiniu pasirenka krikščionišką viduriniąją Ameriką.

Įtikinėjimas, tai raktas

Marketingo specialistas Paul E. Rondeau analizavo Kirk ir Madsen knygą darbe „Selling Homosexuality to America“ („Homoseksualumo pardavinėjimas Amerikai“) ir atkreipė dėmesį į tai, koks svarbus įtikinėjimas kultūrų kovoje, siekiant pakeisti Amerikos nuostatą dėl homoseksualumo:

„Šiandien Amerikoje daugiausia diskusijų kelia problema, kuri įvardijama kaip „homoseksualumo normalizavimas“ arba „gėjiškumo priėmimas“ (priklausomai nuo požiūrio). Šie debatai iš tiesų yra socialinis, etinis, moralinis koncepcijų karas, kuris pranoksta tiek mokslą, tiek įstatymus, nors pastarieji yra dažniausiai pasirenkami ginklai. Tačiau šių ginklų amunicija yra įtikinėjimas“.⁷⁴

Nugalės tie, kuriems pavyks palenkti ar išlaikyti Amerikos visuomenę savo pusėje. Kirk ir Madsen tai kuo puikiausiai suvokė. Amerikiečiai, siekiantys išsaugoti tradicinę šeimą, turi taip pat būti įtikinti šios realybės egzistavimu.

Dešimties procentų mitas

Dešimties procentų mitas rėmėsi zoologo ir taksonomijos eksperto Alfred C. Kinsey atliktu tyrimu, publikuotu jo 1948 metų veikalė, *Sexual Behavior in the Human Male* (paprastai vadinamu Kinsey pranešimu).

Tarp visų išvadų, pateikiamų Kinsey pranešime, pristatoma ir idėja, kad 10 % vyrų yra daugiau ar mažiau homoseksualūs,

⁷⁴ Paul E. Rondeau, „Selling Homosexuality to America“, *Regent University Law Review*, 2002, Vol. 14, p. 443. Galima rasti adresu www.regent.edu/acad/schlaw/lawreview/articles/14_2Rondeau.pdf.

o 4 % procentai baltaodžių vyrų yra homoseksualus visą savo gyvenimą.

Buvo įrodyta, kad Kinsey pranešimas turėjo trūkumų. Pavyzdžiui, tarp 5 300 Kinsey atrinktų vyrų „keli šimtai buvo užsiimančių prostitucija, 1 200 nuteistų už seksualinius nusikaltimus, daug pedofilų ir ekshibicionistų, o ketvirtadalis visų buvo kalėjimo meilužiai, disproporciškai homoseksualūs.“⁷⁵

Edward O. Laumann ir kitų darbai paneigė Kinsey dešimties procentų paskaičiavimus. Buvo pastebėta, kad Kinsey duomenų skaičiai daug didesni nei gyventojų tyrimų darbuose. Laumann išvados buvo, kad „2,8 % vyrų ir 1,5 % moterų buvo linkę į homoseksualumą (biseksualumą).“⁷⁶

Laumann pastebėjo, kad, nepaisant šių parodymų, homoseksualų judėjimas išnaudojo dešimties procentų mitą savo propagandai. Jis pastebi, kad the National Gay and Lesbian Task Force organizacijos įkūrėjas Bruce Voeller teigia panaudojęs dešimties procentų apskaičiavimus aštuntojo dešimtmečio antroje pusėje savo kampanijos metu, kad įtikintų politikus ir visuomenę, jog homoseksualų esama visur.⁷⁷

Neseniai homoseksualų judėjimas atsiribojo nuo dešimties procentų mito. Remiantis Ed Vitagliano, 31 homoseksualų palaiškymo grupės koalicija, kuriai priklauso ir Human Rights Campaign, the National Gay and Lesbian Task Force ir Gay and Lesbian Alliance Against Defamation, savo trumpame bylos *Lawrence prieš Teksaso valstiją* komentare pateikė Laumann skaičius, kad tik „2,8 % vyrų ir 1,4 % moterų populiacijos identifikuoja save kaip gėjus, lesbietes ar biseksualus“⁷⁸.

⁷⁵ A. Dean Byrd ir Stony Olsen, „Homosexuality: Innate and Immutable?“ *Regent University Law Review*, Vol. 14:513, p. 546.

⁷⁶ Laumann, p. 289.

⁷⁷ Plg. Ibid.

⁷⁸ „Homosexual Advocacy Groups Admit 10% Fallacy“, *Agape Press*, 2003 m. liepos 30 d., <http://headlines.agapepress.org/archive/7/302003e.asp>.

VI skyrius

KODĖL SVARBI TOS PAČIOS LYTIES

„SANTUOKA“:

HOMOSEKSUALŲ IDEOLOGIJOS ĮTEISINIMAS

Visuomenės informavimo priemonių pranešimai, sekę po Aukščiausiojo Teismo sprendimo byloje *Lawrence prieš Teksaso valstiją*, sutelkė dėmesį ties kitu homoseksualų judėjimo tikslu: tos pačios lyties „santuoka“. Pavyzdžiui, *Newsweek* pagrindinio straipsnio pavadinimas klausė: „Kas toliau? Gėjų santuoka?“ CBS News tinklalapis paprasčiausiai konstatavo „Kitas etapas: gėjų santuoka.“

2003 m. birželio 29 d. tos pačios lyties „santuoka“ buvo pagrindinė tema Gay Pride paraduose Niujorke ir San Franciske. Niujorke prieš parado pradžią šešiasdešimt homoseksualių porų buvo simboliškai suvienytos pamėgdžiojant santuokos ceremoniją.⁷⁹

Laura Secor iš *The Boston Globe* pastebėjo, kad „šiuo metu tos pačios lyties santuoka susilaukia didžiausio dėmesio ir labiausiai supriešina iš visų gėjų teisių temų šalies politinėje darbotvarkėje“⁸⁰.

Tos pačios lyties „santuoka“ - galingas psichologinis ginklas

Atrodo, kad priešingai tam, kas įprastai girdima apie homoseksualų judėjimo pagrindinius tikslus siekiant tos pačios lyties „santuokos“ įteisavimo, su juo iš tiesų siejasi visai ne santuokinės finansinės

⁷⁹ Plg. www.nydailynews.com/06-30-2003/news/local/story/96774p-87658c.html.

⁸⁰ Laura Secor, „Rainbow Warriors“.

ar sveikatos lengvatos. Tai net ne homoseksualinių santykių stabilumo ar uždaro paieška. Pagrindinis tikslas, siekiant tos pačios lyties „santuokos“, yra galingo psichologinio ginklo įsigijimas, su kuriuo, gal kiek per prievartą, bet šiuo metu visuomenėje atmetamas homoseksualumas galės būti laipsniškai priimtas.

Jei viešoji nuomonė nepritars pačios „santuokos“ legalizavimui, homoseksualų judėjimas pasitenkins „civilinės sąjungos“, „namų partnerystės“ ar bet koku kitu eufemizmu.

Nelaimėi, daugelis žmonių traktuoja tokių etikečių priėmimą kaip nuolaidžiavimą judėjimui. Jie nemato to fakto, kad teisinis ir socialinis šių eufemistinių etikečių priėmimas yra teisinis ir socialinis homoseksualų sąjungų priėmimas per se. Tai ne nuolaida, o priemonė, leidžianti judėjimui pasiekti taip geidžiamo tikslo - tos pačios lyties „santuokos“, tik vėliau.

Tos pačios lyties „santuoka“ nėra santuoka

Dėl tos pačios lyties „santuokos“, Lambda Legal į savo interneto svetainę įdėjo tokią „Santuokos rezoliuciją“:

„Kadangi santuoka yra bazinė žmogaus teisė ir TVIRTAS asmeninis apsisprendimas, valstybė neturėtų trukdyti tos pačios lyties poroms, apsisprendusioms susituokti ir visiškai lygiai dalytis atsakomybe bei įsipareigojimu pagal civilinės santuokos teisę“.⁸¹

Ši rezoliucija tiksliai susumuoja homoseksualų judėjimo argumentus už tos pačios lyties „santuoką“. Vis dėlto ši rezoliucija remiasi klaidinga analogija tarp faktų ar situacijų, kurios panašios tik akcidentalčiai, tačiau iš esmės yra skirtingos. Štai rezoliucijos klaidingos argumentacijos eiga:

- 1) santuoka yra bazinė žmogaus teisė;
- 2) santuoka yra asmeninis apsisprendimas;

⁸¹ www.lambdalegal.org/cgi-bin/iowa/documents/record?record=143.

- 3) taigi tos pačios lyties poros gali apsispręsti susituokti ir visiškai lygiai dalytis atsakomybe bei įsipareigojimu pagal civilinės santuokos teisę;
- 4) todėl valstybė neturėtų trukdyti šiam apsisprendimui.

Visi pripažįsta, kad santuoka yra „bazinė žmogaus teisė“ ir „asmeninis apsisprendimas“. Daugelis pripažįsta, kad santuoka nusipelno valstybės globos. Tačiau trečiame sakinyje daroma analogija tarp tos pačios lyties poros ir santuokos tarp vyro ir moters yra klaidinga.

Būdama „bazinė žmogaus teisė“, teisė į santuoką kyla iš žmogaus prigimties ir todėl jos egzistavimas yra pirmesnis negu Bažnyčios ar valstybės. Be to, ta pati žmogaus prigimtis, būdama šios „bazinės žmogaus teisės“ pagrindas, taip pat reikalauja, kad santuoka būtų sąjunga tarp vyro ir moters, kadangi pagrindinė santuokos paskirtis, kuri yra vaikų prokreacija ir auginimas.⁸² Civilinė dviejų tos pačios lyties individų „santuoka“ nesiremia žmogaus prigimtimi. Taigi ji negali būti santuoka, taigi nėra jokios „bazinės žmogaus teisės“ į tos pačios lyties „santuoką“.

Tas faktas, kad santuoka yra „asmeninis apsisprendimas“ nereiškia, kad *bet koks* sąjungos tarp dviejų individų tipas gali būti pavadintas santuoka, ar kad tokios santuokos gali „visiškai lygiai dalytis atsakomybe bei įsipareigojimu pagal civilinės santuokos teisę“. Santuoka yra daugiau nei vien dalykinė partnerystė, kur kontrakto trukmė ir prigimtis priklauso vien nuo susitariančių šalių valios.

„Asmeninis apsisprendimas“ santuokoje reiškia tiek patį apsisprendimą vedyboms, tiek sutuoktinio pasirinkimą. Tačiau busimieji sutuoktiniai nėra laisvi pakeisti pagrindinės santuokos paskirties ar savybės. Tai nepriklauso nuo susitariančių šalių valios. Tai iššakniję prigimtiniame įstatyme ir nėra kintama. Prigimtinis įstatymas, o ne sutuoktiniai, nusako santuokos paskirtį, susitariančių šalių skaičių bei lytį. Idėja, kad homoseksualai gali sudaryti tos pačios lyties „santuoką“ savo pačių sprendimu, yra klaidinga.

Galiausiai teiginys, kad „valstybė neturėtų trukdyti šiam apsisprendimui“ taip pat yra klaidingas. Kuomet valstybė draudžia sąjun-

⁸² Žr. IX skyriaus langelį, apie pagrindinį santuokos tikslą.

gą tarp dviejų tos pačios lyties individų, ji nepažeidžia nei bazinės žmogaus teisės į santuoką, nei asmens teisės laisvai pasirinkti sutuoktinį, nes ši sąjunga nėra santuoka. Negana to, priimdama įstatymus, leidžiančius homoseksualams sudaryti tos pačios lyties „santuoką“, valstybė pažeistų savo pačios paskirtį užtikrinti bendrą visuomenės gėrį ir apsaugoti jos moralumą.

Sentimentalumas - ne argumentas

Kaip jau matėme, Kirk ir Madsen rekomendavo kalbėti žmogaus širdžiai, o ne protui. Jie siūlė manipuliuoti žmonių emocijomis, o ne kreiptis į juos remiantis racionalia logika.

Taigi homoseksualų organizacijos naudoja sentimentalius argumentus, kad pateisintų tos pačios lyties „santuoką“. Pavyzdžiui, Marriage Equality USA siūlo prisiminti žmonėms jų pačių nuostabias vestuves:

„Kas yra santuoka?

Jei esate susituokę, prisiminkite tą dieną, kai jūsų sutuoktinis paprašė, ar galėtų pasidalinti savo gyvenimu su jumis. Kokia ypatinga buvo jūsų vestuvių diena! Draugai ir šeima buvo susirinkę, kad užtikrintų, kad viskas klostytųsi puikiai - ir turbūt taip ir buvo. Bet ar jūs turėjote nors kokį įsivaizdavimą, ką reiškia santuoka? Ar žinojote apie teises, kurias jūs įgyjate kaip vyras ir žmona? Arba kaip jūsų šeima yra apsaugota?“⁸³

Nesvarbu, kaip įpakuojama klaidinga analogija. Niekumet nedera pamiršti, kad pakuotė niekaip nepakeičia esmės. Emocionaliai įpakuota klaidinga analogija visvien lieka klaidinga.

Be tos pačios lyties „santuokos“, homoseksualų judėjimo siekis priimti Amerikai savo ideologiją nepavyks. Šiuo požiūriu judėjimo pastangų sužlugdymas yra gyvybiškai svarbus visiems amerikiečiams, kurie gerbia ir myli prigimtinių įstatymą, Dešimt Dievo Įsakymų ir iš jų kylančią socialinę tvarką.

⁸³ www.marriageequality.org/facts.php?page=what_is_marriage.

VII skyrius

AMORALUMO VERTIMAS MORALE

Homoseksualų judėjimas ir griaušančioji „moralinė revoliucija“ negali paprasčiausiai išmesti už borto visos moralės, nes tai paliktų žmogaus dvasioje tuštumą. Homoseksualai turi įtikinti save ir visuomenę, kad homoseksualumas yra geras ir moralus. Judėjimas turi sukurti nuosavą pseudomoralę.

Homoseksualinė propaganda tai vykdo keliais būdais. Vis dėlto visos pastangos sukasi apie tą pačią argumentavimo ašį, kuri gali būti apibūdinta taip:

- 1) aš jaučiu lytinį potraukį tokios pačios lyties žmonėms kaip ir aš pats;
- 2) seksualinis elgesys, atitinkantis šį polinkį, suteikia man malonumą;
- 3) malonumas yra gerai;
- 4) taigi homoseksualumas yra gerai.

Homoseksualus rašytojas John Corvino savo straipsnyje „The Virtue of Homosexuality“ („Homoseksualumo dorybė“) iliustruoja tokį etinį homoseksualumo pateisinimą:

„Aš paskyriau savo penkis paskutinius skyrius - ir didelę dalį savo profesinės veiklos - ginti homoseksualumui nuo įvairiausių moralės atakų. Tačiau kartais aš praleidžiu tiek daug laiko aiškin-damas, kodėl homoseksualumas „nėra blogai“, kad visai užmirštu pabrėžti tai, kodėl jis yra gerai. Ar galiu pateikti kelis argumentus, kad homoseksualumas būtų suvokiamas ne tik kaip toleruotinas, bet ir kaip moraliai naudingas?..

Pirmiausia, homoseksualumas gali būti malonumo šaltinis, o malonumas yra geras dalykas. Perdėm dažnai mes elgiamės taip, lyg malonumas turėtų būti „pateisintas“ kokios nors išorinės priežasties ir jaučiamės kalti, kai siekiame jo vardan jo paties.... Tuo nenoriu pasakyti, kad malonumas yra vienintelis ar pats svarbiausias žmogaus gėris. Lygiai taip pat tuo neneigiu, kad ilgalaikis malonumas kartais reikalauja trumpalaikės aukos. Tačiau bet kokia moralės sistema, kuri nevertina malonumo, dėl šios pačios priežasties yra defektyvi”.⁸⁴

Tai *hedonizmas*, graikų filosofo Epikūro sukurta filosofinė sistema, kuri malonumą laiko žmogaus gyvenimą lemiančiu principu. Hedonizmas supainioja *malonumą* su gėriu („gera“ yra tai, kas kelia malonumą), arba gėrį subordinuoja malonumui. Tai griaua visą moralės tvarką ir nuodija patį moralumo šaltinį.

Vos tik klaidinga hedonistinės filosofijos prielaida priimama, domenuoti pradeda negrįžtama logika: jei malonumas gali pateisinti homoseksualinį elgesį, tuomet kitos žinomos malonios iškreipto seksualinio elgesio formos gali būti logiškai pateisinamos. Tai apimtų pedofiliją, pederastiją, efebofiliją, gerontofiliją, nekrofiliją, sadizmą, mazochizmą, zoofiliją ir daugybę kitų iškrypėliško elgesio tipų.

Klaidinga etika suponuoja klaidingą pasaulėžiūrą

Protinga žmogaus prigimtis traukia jį atrasti savo gyvenimo prasmę ir tikslą. Žmogus gali bandyti išvengti gilios analizės reikalaujančių filosofinių ir teologinių klausimų apie gyvenimą, bet jis nuolat susiduria su tokiais klausimais. Dėl to kiekvienas individas, kad ir kokia būtų jo kilmė, galiausiai sukuria ar adaptuoja sau tinkančią filosofiją ar teologiją. Ši pasaulėžiūra gali būti rudimentinė ar net embrioninė, bet protinga žmogaus prigimtis nenurimsta tol, kol negauna savo paaiškinimo.

Šiame egzistencijos prasmės paieškos kelyje elgsena ir idėjos daro viena kitai įtaką ir siekia proto reikalaujamos darnos. Kaip pastebi

⁸⁴ John Corvino, „The Virtue of Homosexuality“, *Between the Lines*, 2003 m. vasario 7 d., www.indegayforum.org/authors/corvino/corvino4.html.

Paul Bourget savo garsiaame veikale *Le Demon de Midi*, „Asmuo turi gyventi taip, kaip galvoja, nes anksčiau ar vėliau galvos kaip gyveno.“⁸⁵

Homoseksualų „moralinės revoliucijos“ radikalizmas neišvengiamai veda prie didelio dviejų pasaulėžiūrų susidūrimo: krikščioniškosios pasaulėžiūros ir tokios, kuri visu savo vidumi yra antikrikščioniška.

⁸⁵ Paul Bourget, *Le Demon de Midi* (Paris: Librairie Plon. 1914), Vol. 2, p. 375. (Mūsų vertimas)

VIII skyrius

MISTINIS EROTIZMAS: NEMATOMA VAIVORYKŠTĖS PUSĖ

*Ak! Kodėl turėčiau kalbėti apie dalykus,
apie kuriuos užsiminti nederėtų?*

Atėnagoras Atėnietis

Homoseksualų ideologijai vis labiau skverbiantis į amerikietiškąją kultūrą, visuomenėje vis labiau tapo pastebimos androginiškos tendencijos. Rašydama į *Journal of Sex Research*, Margaret Schneider pastebi:

„Septintajame dešimtmetyje, kai „kontrkultūra“ ypač suklestėjo, prasidėjo seksualinė revoliucija, kuri, vėliau susijungusi su antra feminizmo banga, atnešė vadinamąją seksualinio išsilaisvinimo bangą, su kuria į vyraujančios krypties Šiaurės Amerikos gyvenimo būdą atėjo ir tam tikras lytiškumo suvokimas. Psichinės sveikatos ir lygių galimybių interesų sumetimais moterims buvo leista elgtis truputį labiau kaip vyrams, tuo tarpu vyrai buvo skatinami elgtis truputį labiau kaip moterys. Tai buvo pavadinta androginiuja, kuri rėmėsi tipinėmis ir atipinėmis individų lyties charakteristikų kombinacijomis“.⁸⁶

⁸⁶ Margaret Schneider, *Sissies and Tomboys: Gender Nonconformity and Homosexual Childhood* apžvalga, ed. Matthew Rottnekin, *The Journal of Sex Research*, Vol. 37, no. 3, p. 298.

Tokia androgeninė tendencija yra apėmusi šiandieninį mados pasaulį. Ja ženklinama vyrų ir moterų apranga, ji įsukama į jų šukuosenas ir įlašinama į jų kvepalus, taip darydama didelę įtaką visuomenei.⁸⁷ Pavyzdžiui, austrų mados dizaineris Helmut Lang taip aiškina, kodėl jis suteikia savo modeliams androginišką išvaizdą:

„Mes žinome, kad tiek moterys, tiek vyrai gali būti ir vyriški, ir moteriški. Viskas priklauso nuo to, kaip stipriai tai kiekvienas prisii-
ma, bet taip jau viskas yra.“⁸⁸

Androgenija ir homoseksualinė ideologija

Troškimas suplakti vyriškumą ir moteriškumą į naują androginišką lytį glūdi pačioje homoseksualinės ideologijos šerdyje. Iš tiesų, judėjimo įkūrėjas Harry Hay pradeda savo manifestą žodžiais, „Mes, pasaulio androginau...“⁸⁹

Homoseksualus rašytojas Paul Varneli pasakoja, kaip Harry Hay suteikė androginiškumui gyvybinės svarbos:

„Hay „idealizmas“ susidėjo iš trijų komponentų: a) gėjai kokybiškai skiriasi nuo heteroseksualių žmonių savo protu, psichologija, dvasia, ne vien tik tuo „ką jie veikia lovoje“; b) esminis skirtumas glūdi natūralioje homoseksualistų androgenijoje, nes jie įkūnija tiek vyriškąjį, tiek moteriškąjį elementus; ir c) tam, kad visuomenė juos lengviau priimtų, gėjai turi paaiškinti, kokią įtaką jie daro visuomenei“.⁹⁰

Michel Foucault, kitas homoseksualumo teoretikas, rašo:

„Homoseksualumas kaip viena iš seksualumo formų atsirado tada, kai jis buvo perkeltas iš sodomijos praktikavimo į aukštes-

⁸⁷ Norėdami geriau suvokti kaip stipriai pasaulio mada daro įtaką individams, šeimai ir žmonėms, skaitykite Plinio Correa de Oliveira, *Revolution and Counter-Revolution*,

⁸⁸ Paco Alcaide, „The Man of the New Millenium“, www.fashionclick.com/FC26/FC26_fashion_Meno3.htm/

⁸⁹ „Harry Hay“, www.sciencedaily.com/encyclopedia/Harry_Hay.

⁹⁰ Varneli, „Harry Hay: One Big Idea“.

nės androginijos rūšį, sielos hermafroditizmą. Sodomitai buvo laikina aberacija; homoseksualai dabar tapo rūšimi".⁹¹

Savo darbe „Androgyny: The Pagan Sexual Ideal," (Androginija: pagoniškas seksualinis idealas) dr. Peter Jones iš Vestminsterio Teologijos Seminarijos Eskondide, Kalifornijoje, sujungia pagonišką androginiją su homoseksualų judėjimu.

Dr. Jones parodo, kad antikos pagonių religijose bei tarp vietinių Naujojo pasaulio, Afrikos ir Australijos gyventojų buvo labai dažnai įprasta, kad šventikai (žyniai/šamanai) buvę androginiški, moteriški vyrai dėvintys moteriškus apdarus. Ši obsesija dėl androginiškos būtybės, turinčios ypatingų mistinių galių, tęsėsi krikščionybės ir moderniaisiais laikais. Tai galima pastebėti viduramžių alchemijoje, Madam Blavatskos teosofijoje ir Aleister Crowley seksualinėje magijoje.⁹²

Dr. Jones cituoja homoseksualius mokslininkus, kurie diskutuoja šios religinės ar mistinės homoseksualumo dimensijos klausimu. Pavyzdžiui, Emily Culpepper, lesbietė ir religijos (associate) profesorė Redlands universitete, Pietų Kalifornijoje, teigia, kad homoseksualai ir lesbietės yra „ateinančios epochos šamanai".⁹³ Kita lesbietė autorė Virginia Mollenkott skelbia: „Mes esame Dievo pasiuntiniai".⁹⁴ J. Michael Clark, homoseksualus profesorius iš Emory universiteto, sako: „Kazkas mūsų gėjų/lesbiečių būtyje yra lyg visa apimantis egzistencinis požiūris,... atrodo stiprina mūsų dvasios galimybes"

Dr. Jones komentuoja prof. Clark androginiško dvasingumo įžvalgą:

„Clark atsisuka į čionykščių Amerikos gyventojų animizmą, kad atrastų priimtina dvasios modelį.... Ypač pageidaujamą gėjų dva-

⁹¹ Michel Foucault, *The History of Sexuality: Volume I and Introduction* (New York: Vintage, 1980), p. 43. Hermafroditas - tai augalas arba gyvūnas, turintis tiek vyriškus, tiek moteriškus reprodukcinis organus.

⁹² Peter Jones, „Androgyny: The Pagan Sexual Ideal," *Journal of the Evangelical Theological Society*, 2000 m. rugsėjis, pp. 453-454.

⁹³ Emily Culpepper, „The Spiritual, Political Journey of a Feminist Freethinker", iš *After Patriarchy: Feminist Transformations of the World Religions* (Maryknoll, N.Y.: Orbis, 1991), p. 164, Jones cituoja, p. 456.

⁹⁴ Virginia Mollenkott, *Sensuous Spirituality: Out From Fundamentalism* (New York: Crossroads, 1992), p. 166.

sios modelį jam sudaro *berdache*, androginiškas Amerikos indėnų šamanas, gimęs vyru, bet suaugęs pasirinkęs gyventi kaip moteris, kadangi *berdache* pasiekia „kosminių, seksualinių ir moralinių poliariškumą vienovę“.⁹⁵

Harry Hay be jokios abejonės matė androginiškąjį *berdache* kaip mediatorių, vienijantį „kosminius, seksualinius ir moralinius poliariškumus.“ Iš tikrųjų, Hay susidomėjimas androginiškais *berdache* ir tuo, kaip jie galėjo pasitarnauti homoseksualistinei ideologijai, buvo toks stiprus, kad jis persikėlė į Naująją Meksiką, kad tyrinėtų jų praeitį.

Radical faeries - atsiskyrimas nuo krikščionybės

1979 metais, persikėlęs gyventi į Holivudą, Hay įkūrė Radical Faeries. Šis judėjimas įkūnijo Hay neseniai išplėtotą filosofinę pasaulėžiūrą apie visuomenę, paremtą homoseksualinės „subjektas-subjektas sąmonės“.⁹⁷

Hay svajojo apie naują visuomenę, paremtą šiuo androginiškuoju homoseksualistų pranašumu.⁹⁸ Nėgana to, ši vizija reprezentuoja visišką atitrūkimą nuo krikščionybės ir prigimtinio įstatymo paremtos socialinės tvarkos. Michael Bronski, Harry Hay nekrologe aiškina:

„Dvasinė Radical Faeries šerdis buvo būtent tokia, kokią kažkada Hay buvo numatęs savo primąjai organizacijai - Mattachine Society: įsitikinimas, kad **žmonės gėjai yra dvasiškai skirtingi nuo kitų žmonių**. Jie yra glaudžiau siejasi su gamta, kūniškais malon-

⁹⁵ Jones, p. 464.

⁹⁶ Žr.tp. Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 194-197, 200, 233, 235-236, 286; Harry Hay, „Radical Faerie Proposals to the March on Washington' Organizing Meeting", Will Roscoe, ed., *Radically Gay: Gay Liberation in the Words of Its Founder* (Boston: Beacon Press, 1996), p. 272.

⁹⁷ Kaip vėliau parodoma šiame skyriuje, Hay „subjektas-SUBJEKTAS sąmonė“ yra radikalus aristotelinės filosofijos ir krikščioniškų socialinės ir moralinės tvarkos paneigimas. Hay šiandieninį - krikščioniškosios civilizacijos likučių - pasaulį matė kaip „binarinį“ arba paremtą „subjektas-OBJEKTAS“ santykiu.

⁹⁸ Žr.tp. „Excerpt from Harry Hay's Keynote for the First Annual Celebrating Gay Spirit Visions Conference", www.geocities.com/WestHollywood/Heights/5347/gsv.html.

numais ir tikra žmogiškos prigimties esmė, kuri apėmė tiek vyriškumą, tiek moteriškumą. Hay dvasinio radikalizmo šaknys siekia tokias XVII amžiaus sektantiškas britų religines grupes kaip digeriai, ranteriai, kvakeriai ir leveleriai. Šie siekė pakeisti pasaulį pagal savo egalitarinį, socialistinį, ne hierarchinį, utopinį požiūrį. Tačiau skirtingai nuo savo sektantiškų pirmtakų, Hay vedė ne tūkstantmetinę krikščionybę, o tikėjimas, kad seksualumas yra šventas".⁹⁹

Neopagoniški homoseksualų ritualai

Pirmasis Radical Faerie susirinkimas - pristatytas kaip Radical Faeries dvasinė konferencija - įvyko 1979 metais, Darbo dieną, Bensone, Arizonoje. „Konferencija nuskambėjo kaip ‚kvietimas‘ sufistine prasme.“¹⁰⁰ Daugiau nei 200 homoseksualų susirinko išgyventi šios dvasinės patirties, prisotintos pagoniško skambesio.¹⁰¹ „Pirmame Radical Faerie susibūrimo tą vakarą kilo spontaniška pagonybės tema. Dvasioms buvo skirtos invokacijos; laiminimai bei giesmės kilo ir leidosi.“¹⁰²

Vieną iš tų dienų apie keturiasdešimt homoseksualų atliko purvo ritualą, kurį galima būtų pavadinti antikrikštu. Sumaišę vandenį su moliu, jie padengė save raudonu purvu.¹⁰³ Rituale buvo kažkas, kas sužadino pirmąją, gentinę praeitį, kurią jau seniai buvo palaidojusi civilizacija ir, visų pirma, krikščionybė. Nulipdę didžiulį molinį falą, jie karūnavo purvu padengtą žmogų¹⁰⁴ lauro lapais ir iškėlė jį.

⁹⁹ Michael Bronski, „The Real Harry Hay“, *The Boston Phoenix*, spalio 31 d. - lapkričio 7 d., 2002. (Išryškinta mūsų.)

¹⁰⁰ RFD, no. 22 (Winter Solstice, 1979), p. 59, taip pat citata randama Margot Adler, *Drawing Down the Moon: Witches, Druids, Goddess-Worshippers, and Other Pagans in America Today* (Boston: Beacon Press, 1986), p. 341.

¹⁰¹ Žr. tp. Mark Thompson, „Remembering Harry Hay“, *The Advocate*, 2003 m. sausio 21 d., www.findarticles.com/cf_dls/m1589/2003_Jan_21/96072134/print.jhtml.

¹⁰² Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 265.

¹⁰³ Žr. tp. *ibid.*

¹⁰⁴ Remdamiesi tuometiniais pranešimais, publikuotais RFD žurnale, Margot Adler sprendžia, kad „inicijuojamas“ žmogus nebuvo tikras konferencijos dalyvis, bet smalsus stebėtojas iš šalies: „Pašalinis stebėtojas, apimtas susibūrimo dvasios, nusiėmė savo drabužius ir pajudėjo telkinio link. Išsyk kilo iniciacijos jausmas. Jie lai-

„Iš purvinos minios rato, virš visų galvų nuskambėjo lyg „om.“ Sukurta harmonija ir ekstazė atrodė tęsis nepaliaujamai. Netoli ašramo, jiems vienas kitą bevalant užsitęsęs jausmingam krikštui, daugelis murmėjo, „Nugrandome šlykščią žalią varlės odą.“ Purvo rituale glūdėjo keistas galios jausmas.... „Kodėl šis įvykis buvo toks stiprus?“ Aš atsimenu, kad apsidairiau aplink ir pasakiau... „Mes kitame pasaulyje. Laikas grįžo atgal“.¹⁰⁵

Timmons aprašo ir kitą nuogų Radical Faeries ritualą to paties pirmojo susibūrimo metu:

„Iš lėto kylanti procesija vis stiprėjo ir virto kakofonija. Katarsiško staugimo ir mušamų būgnų įkarštyje kai kurie žmonės tiegia matę juodą jautį, ramiai atkeliaujantį ir įsimaišantį į grupės vidurį. Jis stovėjo, o tiksliai virš jo peties švietė Vakarė žvaigždė. Kai kuriems tai buvo lyg apreiškimas, vizija tiesiai iš kokio senovinio frizo. Kiti abejojo, kad toks gyvulys iš viso galėjo būti šiose apylinkėse. Jautis ar ne; kiekvienas pranešė išgyvenęs transcendentinę pakylėjimą ir nepaprastos kulminacijos metu, daugelis pasijuto stipriai sukrėsti“.¹⁰⁶

Ydos, paverstos dievais

Nusigręžus nuo Apreiškimo ir prigimtinio įstatymo, žmonės liaujasi ieškoję Dievo ir vaikosi fantazijų, sukurtų nežabotos jų pačių vaizduotės. Jie kuria ir garbina savo pačių dievus. Dažniausiai tai būna jų pačių blogų įpročių mitinė projekcija. Taip savo ydoms priskirdami religinę dimensiją jie jas „pateisina“.

Bažnyčios Tėvai moko, kad graikų-romėnų pagoniškas pasaulis paverstė savo ydas dievais. Šventasis Kiprijonas iš Kartaginos sušunka:

kė jį ant savo pečių - visiškai baltą kūną tarp purvinų žmonių. Jie nuleido jį į purvą ir visą padengė juo. Jie iškėlė jį vėl ir pradėjo giedoti“. Adler, p. 342.

¹⁰⁵ Timmons, *The Trouble with Harry Hay*, p. 267.

¹⁰⁶ Ibid., p. 268. Margot Adler taip pat aprašo šį „didelį, struktūruotą ritualą - the Great Faerie Circle. Jis prasidėjo fakelių procesija...“ Ji pateikia kitokių detalių, bet „apreiškimo“ nemini. Žr.tp. Adler, p. 342-343.

„Jų Jupiteris nėra aukščiausias viešpatavime, tik ydoje, liepsnojančias žemiška meile savo paties griausmų apsuptyje... dabar verždamasis su paukščiais, kad išniekintų berniukų skaistumą. O dabar užduokime klausimą: ar gali tas, kuris žvelgia į tokius dalykus, būti kuklus ar sveiko proto? Žmonės imituoja dievus, kuriuos garbina, ir tokiems pasigailėtiniams padarams jų nusikaltimai tampa jų religija (*Laiškai* 1:8)".

Iš tiesų, žmonės iš savo ydų kuria religiją ir absurdiškos doktrinos atspindi absurdiškame kulte. Pavyzdžiui, senovės Graikijoje padarytas didelis simbolinis falas buvo nešamas ant pakylės Dioniso garbinimo procesijų metu. Dionisas buvo vyno ir orginės religijos, švenčiančios gamtos galią ir vaisingumą, dievas. Pagonių Roma turėjo savo bakchanalijas, girtuoklystės orgijas Bakcho garbei. Afroditės garbinimas Graikijoje ar Astartės (arba Ištar) Mesopotamijoje buvo siejamas su ritualine prostitucija. Kanaanitų ši pasibjaurėtina praktika buvo atnešta ir į Izraelį. Šiuo išrinktosios tautos neištikimybės laikotarpiu net ir Jeruzalės šventykloje buvo kambarių, kuriuose *hierodulės* (vyrai ir moterys užsiimančios ritualine prostitucija) atlikinėjo savo ritualus.¹⁰⁷

Žmogus ieško dvasingumo

Nesvarbu, kaip stipriai ateistai ir agnostikai mėgintų tai paneigti, žmogaus prigimtis trokšta savo tikrojo tikslo, kuris yra Dievas. Tik dieviškumas, begalybė ir amžinybė visiškai patenkina žmogaus dvasią.

Marshall Kirk ir Hunter Madsen pastebi tai savo knygoje *After the Ball*. 1979 metais aptardami Radical Faeries dvasinę konferenciją jie prieina išvados, kad tai, ko homoseksualai nori „patys to nežinodami, tai sugrįžti prie sakralumo jausmo.“¹⁰⁸ Žinoma, tai ne iš Dievo ateinantis, o veikiau klaidingas neopagonybės sakralumas.

¹⁰⁷ 1 Karalių 15,12; 1 Karalių 22, 47; 2 Karalių 23, 7.

¹⁰⁸ Kirk ir Madsen, p. 294.

Homoseksualaus neopagoniško pasaulio kūrimas

Rašydamas praėjus dešimčiai mėnesių po pirmojo Radical Faeries susibūrimo, 1980 m. liepą, Harry Hay aiškina, kad jis jaučiasi nevaržomas kurti naujus „fėjų“ transformavimo ritualus, kadangi senieji buvo prarasti judėjo-krikščioniškos „priespaudos“ amžiais.

Hay raštai leidžia pažvelgti į jo pasaulėžiūros formuojamą visuomenę. Ji būtų ne sekuliari, bet religinė, ir, kaip visos religinės visuomenės, ji turėtų savo dvasininkų luomą - homoseksualių dvasininkų. Homoseksualai būtų „mediatoriai,“ „berdache/šamanai,“ „Dievo pasiuntiniai.“ Krikščioniška terminologija, jie būtų buvę „vyskupais“, „pontifikais“ (nuo lotyniško žodžio *pontifex* - tilto statytojas).

Krikščionybė paveikė kiekvieną krikščioniškos vakarų civilizacijos aspektą, o Hay vaizduojamos visuomenės *kiekvienas* gyvenimo aspektas būtų paveiktas anarchistinės, neopagoniškos, homoseksualų sąmonės. Hay pasaulis absoliučiai prieštarauja krikščionybei.

Šitai negali įvykti be radiklios visuomenės, kokią mes ją pažįstame, transformacijos. Kitais žodžiais, pasitelkus Kirk ir Madsen mintį, visuomenė turi patirti „atsivertimą.“

Hay teigia, kad jo homoseksualinė „subjektas-SUBJEKTAS sąmonė“ nėra nauja. Jis tvirtina, kad ją žinojo islamo sufi sekta, o dabar, buvusi seniai pamiršta, tik „iš naujo atskleidžiama.“ Hay pasaulėžiūra nėra nauja. Tai tik nauja senojo pagoniško gnosticizmo manifestacija.¹⁰⁹

Gnosis ir androginiškumo mitas

Tūkstantmečiais gnosis, arba gnosticizmas, buvo didžiausias neišsenkamas mistinio erotizmo šaltinis. Vienas gnostinis okultinis mitas, kuris atrandamas senovės ir šių dienų pagoniškose religijose, pasakoja, kad pradžioje egzistavo būtybė, kuri buvo ir vyras, ir moteris. Gnostinės okultinės sektos, kurios bandė sugriauti judaizmą ir krikščionybę, pavyzdžiui, iškraipė Pradžios pasakojimą, kur sakoma, „vyrą

¹⁰⁹ Žr.tp. „The Spiritual Roots of Homosexuality“, www.spirit-alembic.com/ishvara.html.

ir moterį; sukūrė juos", teigdamas, kad pradžioje žmonės buvo androginiški.¹⁰⁰ Jie tvirtina, kad lyčių skilimą į vyriškąją ir moteriškąją, Adomą ir Ievą, sukėlė katastrofa. Gnostinė mitologija tvirtina, kad žmogaus „išganymas" priklauso nuo dviejų lyčių susijungimo iš naujo ir pirmą kartą androginiškos būtybės atkūrimo.¹⁰¹

Užmaskuotas, bet tikras religinis karas

Priešiškumas tarp homoseksualų judėjimo ir krikščionybės slypi anapus dažniausiai sutinkamų psichologinių, mokslinių, socialinių ir politinių argumentų. Harry Hay, judėjimo įkūrėjui, buvo aišku, kad priešiškumas yra religinis. Taigi tampa akivaizdu, kad judėjimo „moralinė revoliucija" yra dalis milžiniškų pastangų pakeisti krikščionybę gnostiniu, neopagonišku, erotiniu misticismu.

Atrodo, kad Amerika pasinėrusi ne vien tik į Kultūrinę Kovą, o į tikrą ir prastai užmaskuotą religinį karą.

Naujas gnostinis pasaulis

Reklamuojant androginiją, homoseksualų judėjimui sunkiausia paaiškinti tarp lyčių egzistuojantį akivaizdų anatominį bei fiziologinį skirtumą.

Aktyvistai gali nadotis tokiomis priemonėmis kaip mada ar elgsena, kad šiuos skirtumus padarytų miglotus. Jie netgi gali atlikti operacijas, kad adaptuotų kūną ir suteiktų jam kitos lyties charakteristikų. Tačiau visos šios akcidentalios modifikacijos nepakeičia kiekvienos lyties vidinės prigimties: vyras tebėra vyras, moteris tebėra moteris, nepaisant jų kūnams padarytų suluošinimų ar papildymų.

¹⁰⁰ Pradžios pasakojime sakoma, kad Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą, o vėliau pridėdamas, kad jis sukūrė dvi lytis - vyrą ir moterį. Tai paaiškėja kitame skyriuje, kuriame pasakojama detalesnė pirmojo vyro ir pirmosios moters sukūrimo istorija (Pr. 2, 7, 18-20).

¹⁰¹ Žr. tp. Holly Boswell, *The Spirit of Transgender*, www.homestead.com/transpirits/files/SpiritOfTG.html; Moses Gaster, s.v. „Androgynos (Hermaphrodite)", *Jewish Encyclopedia*, www.jewishencyclopedia.com/view.jsp?artid=1508&letter=A.

Taigi judėjimas privalo pateikti lytiškumą transcenduojantį paaiškinimą, taip seksualinę diferenciaciją paversdamas neesmine. Taip pristatoma pati homoseksualinės ideologijos šerdis: kas jiems yra *realybė*?

Vadovaujantis sveiku tradicinės filosofijos protu, esama aiškaus skirtumo tarp asmens, kuris pažįsta (subjekto) ir išorinio daikto, kuris yra pažįstamas (objekto).

Visatoje yra protingų būčių, galinčių pažinti dalykus, ir daugybė individualių būčių, turinčių fiksuotas prigimtis, kurios gali būti pažintos.

Iš esmės visata susideda iš nesuskaičiuojamos daugybės individualių būčių, kurios skirstomos į keturias kategorijas:

- 1) tobula dvasia, kuri yra Dievas;
- 2) grynios dvasios - angelai arba demonai;
- 3) žmogiškosios būtys, kurios yra sudėtinės - dvasia ir materija;
- 4) neracionalios ir materialios būtys, būtent, gyvūnai, augalai ir mineralai.

Judėjimas gali sunaikinti lytinės diferenciacijos svarbą tarp vyro ir moters tik sunaikindamas skirtumus tarp visų būčių. Kad tai padarytų, jis turi atmesti materialųjį pasaulį kaip netikrą, ar bent jau laikiną realybę. Materialusis pasaulis būtų suprantamas lyg koks auglys, dirbtinai prijungtas prie dvasinės būties. Tai gnostinis mokymas.

Tokioje gnostinėje visatos vizijoje bet kokia diferenciacija tarp individų - įskaitant ir lytinį skirtumą tarp žmonių - yra visiškai nesvarbi.

Dėl to gnostikai tradicinę diferenciaciją tarp subjekto ir objekto (pažinime) laikytų absurdiška. Jie nedaro tarp jų skirtumo, o visą būtį transformuoja į vieną, kolektyvinę dvasios būtį.

Taigi kai homoseksualų judėjimas kalba apie androginiją, jis turi omenyje daugiau *dvasinę* androginiją nei *fizinę*. Jis naudoja androginiją kaip metaforą, kad įteigtų mistinę būseną, kuri *transcenduoja* realybę.

Gnostikams nėra didelio skirtumo, ar lytinė sueitis įvyks tarp tos pačios, ar skirtingos lyties žmonių. Bet kadangi jie tiki, kad materija įkalina dvasinę būtį, jie yra prieš bet kokią prokreacinę lytinę aktą. *Geras* lytinis aktas gnostikams yra homoseksualus. Nors ir būdami kiek filosofiniai, šie svarstymai yra būtini, kad galima būtų suprasti Harry Hay numatytą radikalią visuomenės transformaciją. 1980 metų savo esė jis teigia:

Mūsų paveldimas pasaulis - visiškai hetero vyriškai orientuotas ir dominuojantis Tradicijos pasaulis...mūsų istorija, filosofija, psichologija, kultūra ir bendravimo kalba - *viskas* yra ab-soliuti subjektas-OBJEKTAS koncepcija... Vyrai ir Moterys yra - seksualiai, emociniai ir dvasiškai - *objektai* vieni kitiems... Visa tai mums, fėjoms, turėtų būti visiškai svetima, nes visi *kiti*, su kuriais mes siekiame susijungti, susikibti, susiliesti, susivienyti yra kiti *kaip aš*, SUBJEKTAI...kaip AŠ...

Mes dar neišmokome kaip komunikuoti subjektas-SUBJEKTAS realybės. Subjektas-SUBJEKTAS, tai multidimensinė sąmonė, kuri niekada negali būti iki galo perteikta hetero vyrų evoliucionavusia, dviejų dimensijų arba binarine kalba, kurioje mes esame įkalinti....

Mes *privalome iš naujo ištirti visą iki šio laiko išsivysčiusią minties sistemą*, visą hetero vyrų evoliucionavusią subjektas-OBJEKTAS filosofiją, mokslą, religiją, mitologiją, politinę sistemą, kalbą, atsikratydami kiekvienos iš jų binarinės subjektas-OBJEKTAS bazės ir iš naujo įdiegdami subjektas-SUBJEKTAS santykį. Susidūręs su mylinčiu-besidalijančiu subjektas-SUBJEKTAS santykių Konsensu, *bet koks autoritarizmas turės dingti...*

Fėjos privalo pradėti nusimetinėti purviną, žalią hetero imitacijos varlės odą ir atrasti mylintį gėjų sąmonės ne-ŽMOGŲ (Gay-Conscious not-MAN) spindintį po ją.¹¹²

¹¹² Harry Hay, „Toward the New Frontiers of Fairy Vision...subject-SUBJECT Consciousness“, in Roscoe, ed., *Radically Gay*, p. 258-263. (Išryškinimai ir didžiosios raidės originalios.)

II dalis

ATSAKYMAI Į HOMOSEKSUALŲ JUDĖJIMO ARGUMENTUS

IX

skyrius

TIKROJI LYTINIO AKTO PASKIRTIS

Bendra nuodėmės ir nuodėmės prieš skaistumą konkrečiai samprata yra tiek nublankusi, kad pritinka prisiminti prigimtinio įstatymo ir katalikų mokymą šiuo delikačiu klausimu.¹¹³

Lytinio akto paskirtis

Jei lytiniai santykiai nebūtų malonūs, nuo jų priklausantis žmogaus rasės pratęsimas atsidurtų pavojuje. Tačiau aiškiai suprantama, kad šių santykių paskirtis yra ne malonumas, o žmonijos išsaugojimas. Kai lytiniai santykiai suvokiami tik kaip malonumas, supainiojami santykių pagrindinis ir šalutinis tikslai. Toks apvertimas yra priešingas pačiai akto paskirčiai.

Naujos gyvybės pradėjimas įpareigoja vaiką auginti ir rūpintis jo materialiniais poreikiais, ypač jo auklėjimu ir charakterio formavimu. Tai didelė atsakomybė, reikalaujanti pasiaukojimo ir atsidavimo.

Dėl protingos žmogaus prigimties ryšiai, suvieniję tėvus, kurie naują gyvybę pradėjo, ir vaikus, kurie yra tėvų sąjungos vaisiai, nėra efemeriški, kaip kad yra su gyvūnais. Vos tik gyvūnų palikuonis tampa visai suaugęs, motiniški ir tėviški santykiai dažniausiai nutrūksta ir nei tėvai, nei palikuonys daugiau vienas kito neatpažįsta.

¹¹³ Trumpa, šiame skyriuje pateikiama apžvalga remiasi *Summa Theologica* šv. Tomo Akviniečio pristatytais argumentais, II-II, q. 153-154 ir priedu qq. 41 et. seq.; *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, sk. 369-372, 1643-1651, 2360-2391.

Žmonių nuolatinis švelnumo, atsakomybės ir pagarbos ryšys lieka egzistuoti tarp tėvų ir jų suaugusių vaikų. Ši meilė trunka visą gyvenimą ir ilgiau - net mirtis neištrina brangių prisiminimų iš gyvųjų širdžių.

Visa tai parodo, kad tik nenutraukiama meilės sąjunga tarp vyro ir moters, trokštančių turėti vaikų, su meile auginti juos ir teikti gyvenime abipusę pagalbą, suteikia idealias sąlygas vaikų pradėjimui ir auklėjimui. Taigi sąlygos, kuriomis lytiniai santykiai visiškai išpildytų kilnų Kūrėjo nustatytą tikslą, egzistuoja tik monogaminėje ir neišardomoje santuokoje.¹¹⁴

Pasipriešinimas pagrindinei lytinių santykių paskirčiai yra nuodėmė

Taigi viskas, kas prieštarauja pagrindinei lytinių santykių paskirčiai (prokreacijai ir vaikų auginimui) yra blogai.¹¹⁵ Religine terminologija, tai yra nuodėminga.

Ši pagrindinė paskirtis gali būti suardyta dvejopai. Pirmiausia, tai gali būti padaryta nenatūraliai, vengiant apvaisinimo arba praktikuojant seksualinį aktą, kuris yra sterilus savo prigimtimi, kaip masturbacija ir homoseksualumas.¹¹⁶ Antra, pagrindinė paskirtis pažeidi-

¹¹⁴ Kitas santuokinių lytinių santykių tikslas yra didinti meilę tarp sutuoktinių ir malšinti geidulius. Dėl savo stiprumo, kūno geiduliai gali užvaldyti ir pavergti protą. Vis dėlto santuokoje to, kaip įprasta, nėra, nes, kaip aiškina šv. Alfonsas Liguori: „Nesantuokiniai santykiai visuomet yra blogi, net tada, kai kartais ir *per accidens*, sangulauotojas gali gerai išauginti savo vaikus. Taip yra todėl, kad...malonumo vardan protą palenkti kūnui, kaip atsitinka sanguliuojant, yra prieš prigimtinių įstatymą. Bet santuokoje, net esant tam pačiam malonumui, Dievas, savo ypatingu numatymu yra taip sutvarkęs, kad tokia netvarka neatsitiktų“ (D. Neyraguet, *Compendio de la Teologia Moral de S. Afonso de Ligorio* [Madrid: Viuda de Palacios e Hijos Editores, 1852], p. 236).

¹¹⁵ Pagal šv. Tomą, „nuodėmė žmogaus veiksmuose yra tai, kas yra prieš proto tvarką. Proto tvarka susideda iš visa ko, deramu būdu, priskyrimo savam tikslui.... Ir kaip maisto vartojimas ir skirtas individo gyvybės išsaugojimui, taip lytiniai aktai yra skirti visos žmonių rasės išsaugojimui“ (Šv. Tomas Akvinietis, *Summa Theologica*, II, q. 153, a. 2).

¹¹⁶ Santuokiniai lytiniai santykiai natūralaus sterilumo, kylančio dėl vyro ar žmonos patologinių sutrikimų, atveju yra teisėti, nes nėra dirbtinai kludoma natūraliam apvaisinimui, kuris neįvyksta tik dėl nenumatytų, akcidentalų priežasčių.

džiama, kai vaisinga lytinių santykių prigimtis per se gerbiama, bet santykiaujančioms pusėms trūksta rūpestingumo ir sąlygų deramam vaiko auginimui. Taip būna nesantuokinių lytinių santykių, santuokinės neištikimybės, incesto, gundymo ir išprievartavimo atvejais.

Nors kiekvienas tiesiogiai ir visiškai įvykęs aistros aktas yra mirtina nuodėmė, kai kurios nuodėmės yra sunkesnės nei kitos. Santuokinė neištikimybė yra sunkesnė nuodėmė už nesantuokinius lytinius santykius; incestas - sunkesnė už santuokinę neištikimybę; o nuodėmės prieš prigimtį yra dar sunkesnės. Nuodėmės prieš prigimtį ne tik prieštarauja lytinių santykių paskirčiai, bet papildomai yra „priešingos natūraliai, žmonių rasei priklausančiai lytinių santykių tvarkai“¹¹⁷.

Kūniškos aistros stiprumas yra gimtosios nuodėmės pasekmė

Nors mūsų Viešpats Jėzus Kristus atpirko žmoniją praliejęs savo paties kraują, o krikštas ištrina mūsų sielos gimtosios nuodėmės dėmę, šios nuodėmės pasekmės išlieka: kūniškas silpnumas ir netvarkingų aistrų maištas.

Būdami nekalti, Adomas ir Ieva visiškai valdė savo aistras: „Jiedu buvo nuogi, žmogus ir jo žmona, tačiau jie nejautė jokios gėdos“¹¹⁸.

Vis dėlto po gimtosios nuodėmės, „abiejų akys atsivėrė ir jiedu suprato esą nuogi. Jie susiuvo figmedžio lapus ir pasidarė sau juosmens aprišalus“¹¹⁹.

Gimtosios nuodėmės netvarka yra didelis išbandymas žmogui. Kaip sako šventasis Paulius: „Deja, savo kūno nariuose jaučiu kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu. Jis paverčia mane belaisviu nuodėmės įstatymo, glūdinčio mano nariuose“¹²⁰. Bet su Dievo malone šie blogi polinkiai gali būti įveikti, kaip tvirtina šventasis Paulius: „Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina“¹²¹.

¹¹⁷ Šv. Tomas Akviniėtis, Summa Theologica, II-II, q. 154, a. 11.

¹¹⁸ Pr. 2, 25.

¹¹⁹ Pr. 3, 7.

¹²⁰ Rom- 7- 23.

¹²¹ Fil. 4, 13.

Dėl gimtosios nuodėmės palikto žmogaus silpnumo moralės teologai visuomet patarė elgtis ypač atsargiai, kad būtų išvengta pasidavimo kūniškiems troškimams. Karalius Dovydas yra geriausias pavyzdys to, koks yra svarbus budrumas. Būdamas nepakankamai budrus jis leido sau susižavėti Batšebos grožiu, nusidėjo su ja ir pasiuntė myriop jos vyrą Uriją. Ganytojo žodžiais tariant, „budėkite ir melskitės, kad nepatektumėt į pagundą, nes dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas“¹²².

Mūsų Viešpats iškėlė santuoką į antgamtinį lygmenį

Mūsų Viešpats iškėlė santuoką į antgamtinį lygmenį, paversdamas ją sakramentu. Jis suteikė santuokai ypatingų malonių, sugrąžindamas jai pirminę jos didybę kaip Edeno sode, kai Dievas šventa santuoka suvienijo Adomą ir Ievą. Krikščioniška santuoka yra taip pat Kristaus vienybės su Bažnyčia simbolis, kaip moko šventasis Paulius:

„Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, kad ją pašventintų, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu, kad padarytų sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą. Taip ir vyrai turi mylėti savo žmonas tarytum savuosius kūnus. Kas myli žmoną, myli save patį. Juk niekas niekada nėra nekentęs savo kūno, bet jį maitina ir globoja kaip ir Kristus Bažnyčią. Mes gi esame jo kūno nariai. Todėl žmogus paliks tėvą bei motiną ir glausis prie savo žmonos, ir du taps vienu kūnu. Šita paslaptis yra didelė, - aš tai sakau, žvelgdamas į Kristų ir Bažnyčią. Taigi kiekvienas jūsų temyli savo žmoną kaip save patį, o žmona tegerbia vyrą (Ef. 5, 25-33)“.

¹²² Mk. 14,38. Savo traktate apie moralę, kalbėdamas apie nepadorybę, šv. Alfonsas Li-guori sako, kad per šią ydą „daug sielų papuls į pragarą, ir aš nedvejodamas sakau, kad visi pasileidėliai dėl jos yra pasmerkti, ar mažų mažiausiai ne be jos“ (Neyra-guet, p. 203).

Gašlumas griaua asmeninę ir socialinę tvarką

Gašlumas naikina proto ramybę, sielos kilnumą, dangiškus troškimus ir kelia dvasios aklumą. Kuo labiau asmuo tenkina savo geismus, tuo labiau jie liepsnoja, keldami nervingumą, susijaudinimą ir nekantrumą ir dažnai veda prie kitų nuodėmių ir net nusikaltimų. Tad gašlumas priskiriamas prie septynių didžiųjų ydų. Per gašlumą užsikrečiama ir platinamos labai skausmingos ir kartais net mirtinos lytinio keliu plintančios ligos, tokios kaip AIDS ar sifilis. Jis taip pat gali kurstyti liguistus polinkius.

Gašlumas kelia visuomenės ištvirtimą, puoselėja prostituciją ir pornografiją, pakerta šeimos stabilumą, skatina kontraceptikų vartojimą ir abortus bei kenkia vaikų auklėjimui.¹²³

Skaistumas išlaisvina žmogų

Skaistumo dorybė išvaduoja žmogų iš gašlumo tironijos, nukreipia jį kilniai, dvasinei veiklai ir stiprina jo valią gyvenimo kovai. Šventasis Tomas sako:

„Kai žemesnės galios yra stipriai nukreiptos savo objekto link, aukštesnės galios tampa sutrukdytos ir savo veiksmais netvarkingos. Žemesnis troškimas, būtent gašlumas, į savo objektą, tai yra malonumą, yra nukreiptas taip stipriai, koks stiprus yra malonumas. Dėl to aukštesnės galios, būtent protas ir valia, tampa sunkiai iškraipytos gašlumo".¹²⁴

¹²³ Žr.tp. Fr. Cornelius Damen, C.SS.R., s.v. „Lust," Francesco Card. Roberti and Msgr. Pietro Palazzini, *Dictionary of Moral Theology* (Westminster, Md.: The Newman Press, 1962), p. 719.

¹²⁴ Šv. Tomas Akvinietis, *Summa Theologica*, II-II, q. 153, a. 5.

Pagrindinis santuokos tikslas

Detroito Šventosios Širdies seminarijos profesorius Mark S. Latkovic rašo:

„Dažnai teigiama, kad Antrasis Vatikano Susirinkimas pakeitė tradicinę prokreacijos, kaip santuokos „pagrindinio tikslo“, vietą, sureikšmindamas santuokinę meilę kaip pagrindinę ar bent kaip lygiavertę prokreacijai, taip sumenkindamas pastarosios svarbą“.

Prof. Latkovic nesutinka, kad Antrasis Vatikano Susirinkimas padarė tokį pokytį. Jis tvirtina, kad pastoracinėje konstitucijoje *Gaudium et Spes* Susirinkimas moko, „kad tiek ‚santuokos institutas‘, tiek ‚santuokinė meilė‘ yra skirti vaikų prokreacijai ir auklėjimui (žr.tp. GS, 48)“.¹²⁵

Tėvas Carlos Miguel Buela, Įsikūnijusio Žodžio instituto (Institute of the Incarnate Word) įkūrėjas ir vyriausias vadovas, yra tos pačios nuomonės. Jis teigia, kad Susirinkimas kartoja buvusį Bažnyčios mokymą:

„Nors ne visiems pavyksta pasitelkti Bažnyčios Magisteriumo konsekruotą, konkrečią terminologiją [Pijaus XII, pirminio ir antrinio santuokos tikslo tema], tačiau jei jie nori išlikti katalikiškos doktrinos rėmuose, tai privalo pripažinti realybę, kurią ji įgyvendina, patinka jiems tai ar ne.

Kai kurie ieško paramos Antrajame Vatikano Susirinkime, kad falsifikuotų ar pakeistų pagrindinių santuokos tikslų subordinaciją, iškeldami meilę aukščiau už prokreaciją, tai yra, paversdami antrinį tikslą pirminiu ir vice versa....

Remdama savo doktriną, Antrojo Vatikano Susirinkimo pastoracinė konstitucija *Gaudium et Spes* skyriuje *Santuokos ir šeimos orumas* cituoja Pijaus XI 1930 metų encikliką *Casti Connu-*

¹²⁵ Palaikydamas šią poziciją, jis mini ispanų teologą, tėvą Ramon Garcia de Haro. (Mark S. Latkovic, Viatvan II on Love and Marriage, www.aodonline.org/aodonline-sqlimages/SHMS/Faculty/LatkovicMark/OpEds/LOVEANDM.pdf.)

bii ne mažiau nei penkis kartus! Ši enciklika yra fundamentali krikščioniškosios santuokos chartija. O 48-to paragrafo išnašoje, kalbėdama apie santuokos „įvairius tikslus," *Gaudium et Spes* cituoja šventąjį Augustiną, šventąjį Tomą Akvinietį ir encikliką *Casti Connubii*, kurie aiškiai patvirtina tikslų subordinaciją.

Taigi Antrasis Vatikano Susirinkimas cituoja ankstesnius Bažnyčios Magisteriumo dokumentus todėl, kad jis taip patvirtina ten esantį mokymą. Bet koku atveju kitaip negalėtų būti, nes tuomet mes susidurtume su visišku absurdu ir nenuoseklumu.

Nepaisant tokio akivaizdaus Bažnyčios Magisteriumo mokymo, daugelis ir toliau palaiko bei moko, kad meilė yra pirmiau už prokreaciją".

Savo darbe tėvas Buela prisimena tradicinę Bažnyčios doktriną įvairių santuokos tikslų klausimu:

„Pagrindiniai ir vienas kitą papildantys santuokos tikslai yra prokreacija ir vaikų auginimas bei abipusės meilės manifestacija. Tas faktas, kad abu tikslai yra **pagrindiniai**, nereiškia, kad tarp jų nėra **subordinacijos**, kadangi negali būti, kad vienas dalykas [santuoka] turėtų **įvairius galutinius** tikslus. Pirminis pagrindinis tikslas yra prokreacija ir vaikų auginimas, o antrinis pagrindinis tikslas yra „abipusė pagalba, puoselėjant tarpusavio meilę ir naikinant gašlumą." Pijus XII aiškiai moko, kad antriniai tikslai, „...nors nustatyti prigimties, nėra tokio paties lygmens kaip pirminiai, o juo labiau nėra aukštesni už juos; priešingai, jie yra iš esmės pirminiams subordinuoti."...

Jei pirminis tikslas būtų meilė, santuoka prarastų tai, kas ją sudaro ir kuo ji iš esmės skiriasi nuo bet kurio kito visuomenės tipo.

Jei pirminis tikslas būtų meilė, o ne prokreacija ir vaikų auginimas, iš santuokos būtų atimtas tas privileijuotas statusas,

kuriuo ji yra pirmesnė ir aukštesnė už visas kitas visuomenės formas - tarp jų ir valstybę - kaip yra pripažinta paties prigimtinio įstatymo.

Jei pirminis tikslas būtų meilė, kuo santuoka skirtųsi nuo paprasčiausios „draugų bendruomenės“ ar filantropų asociacijos?

Jei pirminis tikslas būtų meilė, kodėl tuomet „nenusiplovus rankų“ nuo tokios varginančios užduoties kaip vaikų auginimas?"¹²⁶

Kanonistas Javier Hervada iš Navaros universiteto Ispanijoje, taip pat sako, kad Susirinkimas išlaikė tradicinę doktriną santuokos tikslų atžvilgiu. Jis cituoja *Gaudium et Spes*: „Santuokai ir vedybinei meilei būdinga tai, kad jos skirtos palikuonims gimdyti ir auklėti“ (nr. 50)

Kanonistas Hervada tuomet pakomentuoja:

„Akivaizdu, kad santuokinis lytinis aktas yra skirtas prokreacijai. Jos prigimtinė struktūra yra moters apvaisinimas per vyrą, naudojantis sutuoktinių reprodukciniais organais".¹²⁷

¹²⁶ Tévas Carlos Miguel Buela, *Los Fines del Matrimonio* [Santuokos tikslai] Moralinės teologijos forumas, Įsikūnijusio Žodžio institutas, www.iveargentina.org/Foro_SALfonso/articulos_ajenos/fines_matrimonio.htm. (Išryškinimai originalūs.)

¹²⁷ Tévas Javier Hervada *Los Fines del Matrimonio*, www.encuentra.com/includes/documento.php?IdDoc=2297&IdSec=411.

X skyrius

TIKROS HOMOSEKSUALIOS MEILĖS NEĮMANOMUMAS

„Homoseksuali meilė“ yra dar vienas mitas, kuriuo naudojasi homoseksualumo aktyvistai, kad pateisintų savo ideologiją ir paremtų savo pretenzijas į tos pačios lyties „santuoką“.

Prof. Chai Feldblum, tos pačios lyties „santuokos“ ir homoseksualų teisių gynėjas, pabrėžė šio mito svarbą: „Tikri pokyčiai visuomenėje įvyks, kai ji gėjų meilę pripažins ne tik kaip moraliai neutralią, bet kaip moraliai gerą, lygiai kaip gera suprantama ir normali meilė“¹²⁸.

Ar įmanoma kalbėti apie „homoseksualų meilę?“ Ar įmanomas variantas, lygiavertis tikrai meilei? Kad į tai būtų įmanoma atsakyti, turi būti apibrėžta tikra meilė. Apie tai vertingos informacijos suteikia šventasis Tomas Akvinietis, angeliškasis daktaras.¹²⁹

Malonus potraukis

Meilė yra kokio nors daikto ar asmens, su kuriuo kitas asmuo jaučiasi giminingas ir laimingas, gėrio potraukis. Giliausios meilės šaknys glūdi žmogaus polinkyje į Dievą, kuris yra aukščiausias gėris. Traukdamas visas būtybes prie savęs, Dievas taip pat jas įgalina trokšti dalinio gėrio tiek, kiek jis dalyvauja begaliniame gėryje. Štai kodėl

¹²⁸ Cituojama pas Laura Secor, „Rainbow Warriors“.

¹²⁹ Žr. tp. šv. Tomas Akvinietis, *In Ethicorum*, lib. 8, lectio 12, nos. 18-24; *Summa Theologica* I, q. 20, aa. 1-3; q. 60, aa. 1-5; I-II, q. 25, a. 2, q. 26, aa. 1, 4, q. 27, aa. 1-3; *Summa Contra Gentiles*, I, C. 91.

šventasis Jonas moko, kad „Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo“¹³⁰

Žmogiškoji būtis gali jausti šį malonų potraukį asmenims, gyvūnams, daiktams, vietoms, garsams, menams, veikloms ir kitiems objektams.

Pati meilė yra nemateriali ir pirmiausia reziduoja valioje. Fiziškai ji rezonuoja su emocijomis ir jausmais. Meilė turi įvairius lygmenis ir yra iškraipymo veiksnys dėl žmogaus prigimtinės nuodėmės.

Dvi meilės formos: geismas ir draugystė

Yra dvi meilės formos. Pirmoji yra žemesnė ir netobula meilės forma, vadinama *geismo meile* (*amor concupiscentiae*) arba *juslingąja meile*. Daugiausia apimanti pojūčius, ji yra nukreipta ypač į objektus, daiktus, vietas, gyvūnus ir taip toliau.

Antroji yra aukštesnė ir visiškai žmogiška meilės forma, kuri vadinama *draugystės meile* (*amor amicitiae*) arba *valingąja meile*. Ji visų pirma glūdi valioje ir kyla iš giminingumo tarp žmogiškųjų būčių.¹³¹ Savo aukščiausia forma ši *draugystės meilė* reikalauja, kad žmogus išeitų iš savęs ir mylėtų kitą ne vardan savo paties malonumo ir intereso, bet vardan gėrio kitam: „Nes draugas yra kitas aš“, ir „Mylintysis tarsi yra to, ką jis myli, dalis“.¹³²

Tačiau žmonės nėra grynosios dvasios kaip angelai ar Dievas, todėl dvasia. Žmogus yra kūnas ir siela, materija ir dvasia. Todėl, kad ir kokia bebūtų dvasinė žmogaus meilė, ji visvien veikia jo jusliškumą, kaip emocija ar jausmas.

Nors teisėtas ir svarbus, šis joslės komponentas negali būti meilės esmė. Emocija ar jausmas negali dominuoti iš tiesų dvasinėje tikros meilės prigimtyje, kuri linksta į amžinybę.

Kaip aiškina šventasis Tomas Akvinietis, susivaldymo dorybės praktikavimas palaiko balansą tarp dvasios ir joslės komponentų. Ji nukreipia pojūčius ir apvaldo ar grynina juslingumą. Susivaldymas

¹³⁰ 1 Jn 4,19.

¹³¹ Čia mes kalbame tik apie prigimtine meilę, o ne apie atgamtinę meilę - *charitas*.

¹³² Šv. Tomas Akvinietis, *In Ethic.*, lib. 8,1,1 n. 6; *Summa Theologica*, I-II, q. 26, a. 2, ad. 2.

suteikia žmogui pusiausvyrą, ypač tų veiksmų ir jausmų, kurie tiesiogiai siejasi su savigynos ir prokreacijos instinktais.¹³³

Draugystės meilės iškraipymai

Be ribojančio susivaldymo gryna geismo jėga gali užvaldyti santykius ar draugystę. Šis užvaldymas gali transformuoti draugystės meilę į geismo meilę. Gėrio troškimas kitam gali būti pakeistas suinteresuotumu savimi, kur pagrindiniu tikslu tampa savo pirmenybės užtikrinimas.

Tokiu atveju, kaip dažnai atsitinka romantiniuose meilės ryšiuose, santykis tampa egoistinis. Kartais abi pusės dalijasi šiuo egoizmu, kurį Madame de Stael taikliai praminė „egoizmo tandemu“.

Žmonės, kurie yra tokios aistros ar egoistinio intereso objektai, nėra mylimi (nei dėl jų pačių, nei dėl to, ko jie yra verti). Jie mylimi tik tiek, kiek patenkina kito interesus ar norus. Tai nėra tikra meilė; ji turi tik tikros meilės išvaizdą ar akcidentalius požymius.¹³⁴

Tikrą žmogišką meilę veda protas

Kuo labiau santykiai valdomi geismo meilės ir juslingumo, tuo toliau jie yra nuo tikrosios žmogiškos meilės. Kadangi santykiuose nedominuoja intelektas ir valia, jie vis labiau artėja prie paprasčiausio, gyvūnams būdingo potraukio. Protas valdo autentišką žmogišką meilę. Kaip moko šventasis Tomas Akvinietis, „mūsų juslingi troškimai pranoksta gyvuliškuosius dėl tos priežasties, kad juose esama natūralaus polinkio paklusti protui“¹³⁵.

¹³³ „Geismas reiškia potraukio impulsą nukreiptą į malonumo objektą, ir šis impulsas reikalingas apvaldymo, kuris priklauso susivaldymui“ (Summa Theologica, II-II, q. 141, a. 3 ad 2).

¹³⁴ „Draugystė, paremta nauda ar malonumu yra draugystė tik akcidentaliai. Akivaizdu, tokia draugystė lengvai išardoma“ (šv. Tomas Akvinietis, *In Ethic*, lib. 8,1. 3 n. 4).

¹³⁵ Summa Theologica, I-II, q. 74, a. 3 ad 1.

Santuokinė meilė - draugystės meilės forma

Anatomine, fiziologine ir psichologine sandara lytys traukia viena kitą dvasiškai ir fiziškai. Tai sudaro pagrindą ypatingai draugystės meilės formai, vadinamai *santuokine meile*, ir jos derlingai ir nesavanaudei pilnatvei, kuri pasireiškia vaikų pradėjimu, apsauga ir auginimu. Nors *santuokinė meilė* patenkina natūralius žmogaus instinktų polinkius, ji nėra akiai nuo jų priklausanti.

Kaip sako šventasis Tomas, „savo protingumu *santuokinė meilė* yra pritinkanti tik žmogui...[ji] skirta ne vien [palikuonių] pradėjimui, bet ir auginimui bei namų parūpinimui“¹³⁶.

Trumpai tariant, *santuokinė meilė* yra nesavanaudė arba altruistinė *draugystės meilė*, kuri būdama naudinga ir maloni:

„[*Santuokinė meilė*] yra naudinga tiek, kiek ji pildo šeimyninio gyvenimo poreikius ir suteikia malonumą prokreacijos akte; ir kai sutuoktiniai yra dorybingi, jų draugystė transcenduoja šiuos santuokinius aspektus, egzistuoja dėl pačios dorybės“.¹³⁷

Ši *santuokinės meilės* dvasinė dimensija, būdama altruistiška, suteikia santuokai tvirtumo; kai ji trūkinėja, yra ar vysta, sutuoktiniai dažnai išsiskiria.

Homoseksuali meilė neįmanoma

Taigi meilė tikrąja prasme yra geranoriškas, altruistinis jausmas, valdomas proto ir jausmų. „Homoseksuali meilė“ neįmanoma, nes ji siekia transformuoti draugystės meilę tarp tos pačios lyties žmonių į *santuokinę meilę*.¹³⁸

Kadangi *santuokinė meilė* reikalauja psichologinio ir fizinio papildymo, ji gali egzistuoti tik tarp priešingų lyčių.

¹³⁶ Šv. Tomas Akviniėtis, *In Ethic.*, lib. 8,1.12 nos. 20–21.

¹³⁷ Šv. Tomas Akviniėtis, *In Ethic.*, lib. 8,1.12 n. 22.

¹³⁸ Kai mes sakome, kad homoseksualistai iš tikrųjų nemyli, mes kalbame tik apie erotinę homoseksualinę aistrą, bet ne apie kitus meilės tipus kaip sūniška meilė, broliška meilė ir taip toliau, kuri neturi nieko bendro su homoseksualumu.

„Homoseksuali meilė“ tėra seksualinės prigimties jausmingas potraukis arba psichologinė priklausomybė, kylanti iš emocinės ar jausminės savitvartos stokos. Taigi ji yra neurotinis jausmingumas.¹³⁹

Draugystės ir socialini o gyvenimo griovimas

Iš tikrųjų „homoseksuali meilė“ nėra nei *santuokinė meilė*, nei yra pajėgi išlikti *draugystės meile* be erotinių konotacijų. Taigi homoseksualumas pakerta šeimą ir socialinį gyvenimą.

Šeima yra visuomenės pagrindas, o santuoka yra sąlyga, suteikianti šeimai pradžią. Homoseksualumas pakerta santuoką, siekdamas uzurpuoti jo teises: santuokiniai ryšiai įmanomi tik tarp vyro ir moters.

Lygiai taip pat draugystė yra socialinio gyvenimo pagrindas ir socialinės santarvės pamatas. Be draugystės neįmanoma išvengti socialinės nesantaikos, atveriančios vartus chaosui ir anarchijai.¹⁴⁰ Kadangi homoseksualumo dėmesio centre yra lytiniai santykiai, jis sunaikina tikros draugystės galimybę tarp tos pačios lyties žmonių, paversda-

¹³⁹ Olandų psichologas Gerard J.M. van den Aardweg, Ph.D., homoseksualizmo specialistas, rašo: „Terminas *neurotiškas* gerai nusako tokius santykius. Jis nurodo santykių egocentriškumą; *dėmesio siekimą* vietoj meilės... Trumpai tariant, nepaisant paviršutiniškos pretenzijos į ‚meilę‘, *neurotiškas* reiškia visokias dramas ir vaikiškus konfliktus, taip pat ir esminį nesuinteresuotumą partneriu. Niekur nėra didesnės saviapgaulės kaip homoseksualui pristatant save kaip mylimąjį. Vienas partneris svarbus kitam tik tiek, kiek jis patenkina pirmojo poreikius. Tikra, nesavanaudiška meilė trokštamam partneriui iš tiesų galiausiai turėtų sunaikinti homoseksualią ‚meilę‘“ (Gerard J.M. van den Aardweg, *The Battle for Normality* [San Francisco: Ignatius Press, 1997], pp. 62-63). Dr. Van den Aardweg svarstymus patvirtina šis *The Gay Report* liudijimas: „Mano asmeninė meilės jausmo samprata reiškia aistrą... Atrodo, kad vos mano potencialus partneris tampa man visiškai prieinamas ir mes jaučiamės saugūs, šis ‚jausmas‘ praeina, ir aš nustoju jį išgyvenęs. Pirminį jausmą pakeičia susitaikymas ir galiausiai nuobodulys, po kurio - pasibaurėjimas ir išsiskyrimas. O ‚norėti‘ meilės ar ją ‚suteikti‘ man yra pernelyg tolima, kad į tai įsitraukčiau“. Karia Jay and Allen Young, *The Gay Report* (New York: Summit Books, 1979), pp.182-183

¹⁴⁰ „Visuomenę palaiko draugystė... tad tegul įstatymų leidėjai daro viską, kas įmanoma, kad išaugotų draugystę tarp piliečių...“, kad išvengtų nesantaikos, nes santarvę supanašėja su draugyste“ (šv. Tomas Akvinietis, *In Ethic.*, lib. 8,11 n. 5).

mas juos į troškimo objektus ar varžovus aistrų rinkoje.¹⁴¹ Tai sunaikina draugystę, kuri padaro socialinį gyvenimą saugų ir atsakingą.

Bendras visuomenės silpninimas

Susilpnindamas šeimą ir draugystę, homoseksualinis puolimas naikina visuomenės pagrindus ir veda ją prie susiskaidymo ir anarchijos.

Ši tikrovė temdoma homoseksualų judėjimui naudojant tokius žodžius kaip „meilė“ ir „tolerancija.“

¹⁴¹ „[Gėjų] mato vieni kitus kaip potencialią konkurenciją ir kaip paprasčiausius seksualio objektus“ (Kirk and Madsen, p. 323).

XI skyrius

ATSAKYMAI Į MOKSLINIUS

JUDĖJIMO ARGUMENTUS

Stengdamasis, kad homoseksualumas atrodytų kaip normalus reiškinys, homoseksualų judėjimas atsisuko į mokslą, mėgindamas įrodyti tris didžiąsias prielaidas:

- 1) homoseksualumas yra genetinis arba įgimtas;
- 2) homoseksualumas yra nepanaikinas;
- 3) tai yra natūralu, kadangi tos pačios lyties gyvūnai užsiima seksualiniu elgesiu.

Liberalioji medija, nesulaukusi mokslininkų sprendimo, anksčiau laiko paskleidė klaidingą išpūdį, kad mokslas patvirtina homoseksualumą. Bet įrodymai yra visiškai priešingi.

„Aš toks gimiau!“

Argumentavimas, kad homoseksualai yra „gimę tokie“ ar kad „tai priklauso nuo genų“, veda prie homoseksualumo geno egzistavimo klausimo. Jo egzistavimas paprastai tvirtinamas remiantis trimis klaidingai interpretuojamais mokslo tiriamaisiais darbais, būtent: dr. Simon LeVay, dr. J. Michael Bailey ir dr. Richard C. Pillard bei dr. Dean Hamer.¹⁴²

¹⁴² Simon LeVay, „A Difference in Hypothalamic Structure Between Heterosexual and Homosexual Men“, 253 *Science*, 1034 (1991). J. Michael Bailey and Richard C. Pillard, „A Genetic Study of Male Sexual Orientation“, 48 *Archives of General Psychiatry*, 1089 (1991). Dean H. Hamer et al., „A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation“ *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1995), Appendix A.

Katalikų medicinos asociacija (The Catholic Medical Association) susumuoja *Homosexuality and Hope* (Homoseksualumas ir viltis) pateikiamus faktus:

„Mokslininkai bandė atrasti biologinę potraukio tai pačiai lyčiai priežastį. Mediją paskleidė idėją, kad „gėjų genas“ jau atrastas..., bet, nepaisant kelių mėginimų, nė viena iš taip viešinamų studijų... nebuvo moksliškai replikuotos. Keletas autorių atidžiai peržvelgė šiuos mokslinius darbus ir pastebėjo, kad jie ne tik kad nepateikia potraukio tai pačiai lyčiai genetinio pagrindo, bet darbuose net nėra panašių tvirtinimų...

Jei potraukis tai pačiai lyčiai būtų lemtas genetikos, tuomet būtų pagrįsta manyti, kad identiškieji dvyniai turėtų būti identiški savo lytiniu potraukiu. Tačiau yra daugybė pranešimų apie identiškus dvynius, kurių lytiniai potraukiai yra neidentiški”.¹⁴³

• **Dr. Simon LeVay tyrimas**

Dr. LeVay smegenų tyrimas kreipė pagrindinį dėmesį į *hypothalamus* esančią ląstelių grupę, žinomą INAH-3 pavadinimu. Jis teigė atradęs „subtilių, bet reikšmingų skirtumų“ tarp homoseksualių ir normalių vyrų smegenų struktūros. Tyrimo santraukoje jis išdėstė, kad „šis atradimas... leidžia manyti, kad seksualinė orientacija turi biologinę substratą”¹⁴⁴.

Po jo tyrimo publikavimo *Science Magazine* žurnale kilo tiek daug nežabotų spekuliacijų, kad dr. LeVay jautė privalęs tiesiai išaiškinti dalyko esmę. 1993 metais jis rašė:

„Daugeliui žmonių atrodo, kad atrasti smegenų struktūros skirtumų tarp gėjaus ir normalaus vyro yra tolygu įrodyti, kad gėjai „gimsta tokie“. Daug kartų aš būdavau pristatomas kaip tas, kuris „įrodė, kad homoseksualumas yra genetinės prigimties“, ar kažkaip panašiai. Aš to neįrodžiau. Aš tyriau tik suaugusiuosius, kurie jau ilgesnį laiką gyveno aktyvų seksualinį gyvenimą. Remian-

¹⁴³ *Homosexuality and Hope* (Catholic Medical Association, 2000) p. 2. (Originalios išnašos neįtrauktos.) Plg. Gerard J.M. van den Aardweg, p. 25.

¹⁴⁴ Simon LeVay, *The Sexual Brain* (Cambridge, Mass.: The MIT Press, 1993), p. xii.

tis vien tik mano tyrimu neįmanoma pasakyti, ar struktūriniai skirtumai egzistavo nuo gimimo ir vėliau darė įtaką vyrams tampant gėjais ar normaliais, ar jie atsirado jau suaugus, galbūt kaip vyrų seksualinės elgsenos pasekmė".¹⁴⁵

Dr. LeVay primygtinis reikalavimas atlikti platesnio masto tyrimus ir yra visos problemos esmė. Aiškindamas neuromokslų profesoriaus atliktą tyrimą Kalifornijos universitete, Berkeley, dr. A. Dean Byrd sako:

„[Profesorius] Breedlove padarė išvadą, kad smegenys nėra statiškas organas. Jos keičiasi ir prisitaiko prie elgsenos ir ypač, jo tyrimo atveju, prie seksualinės elgsenos. Taigi, kai kas nors užsima tam tikra veikla pakartotiniai, antrąkart tam tikri nervų takai smegenyse sustiprėja. Kadangi smegenys yra fizinis organas, kai šie nervų takai sustiprėja, tai atsispindi smegenų cheminėje sudėtyje. Žmogus; žaidžiantis krepšinį turės kitokias smegenis nei žmogus, studijuojantis raketų mokslą. Atitinkamai ir homoseksualaus asmens elgsenos tikėtina sukels kitokių smegenų struktūros rezultatą. Tokie tyrimai kokius atliko LeVay, net jei ir yra įtikinami, teparodo tik tai, ką šiandien mokslas žino apie smegenis".¹⁴⁶

• Bailey ir Pillard tyrimas

Bailey ir Pillard tyrimas pagrindinį dėmesį kreipė į dvynius. Kaip pabrėžė Katalikų medicinos asociacija, jei homoseksualumas yra genetinės prigimties, identiškieji dvyniai, kurie turi visiškai tą patį genetinį kodą, turėtų būti identiškos lytinės orientacijos.

Vis dėlto daktarai Bailey ir Pillard nesugebėjo to nustatyti. Jų tyrimas įrodė, kad jei vienas identiškas dvynys yra homoseksualus, tai yra 50% tikimybė, kad kitas dvynys taip pat gali būti homoseksualus. Tačiau ši 50% tikimybė labiau priklauso nuo supančios kultūros ir kito dvynio įtakos.

¹⁴⁵ Ibid., p. 122.

¹⁴⁶ Dr. A. Dean Byrd and Stony Olsen, „Homosexuality: Innate and Immutable?" *Regent University Law Review*, Vol. 14, pp. 516-517. (Originalios išnašos neįtrauktos)

Kaip pabrėžia dr. Byrd, „vienintelis esminis dalykas, paaiškęs iš Bailey ir Pillard tyrimo, kad aplinka daro didžiulę įtaką homoseksualumui“¹⁴⁷.

• **Dr. Dean H. Hamer tyrimas**

Dauguma žmonių klaidingai tiki, kad dr. Dean H. Hamer atrado „gėjų geną“. Jo DNR tyrimas kreipė dėmesį į nedidelį X chromosomos pailgėjimą pozicijoje Xq28. Išanalizavęs keturiasdešimties homoseksualių brolių DNR sekas jis padarė išvadą, kad 83% turi tuos pačius genetinius ženklus.

Jo atradimai buvo klaidingai interpretuoti kaip įrodantys, kad homoseksualumas yra genetinis ir paveldimas. Tačiau pats dr. Hamer tvirtino:

„Tyrimas nedavė tų rezultatų, kurių mes iš pradžių tikėjomės: paprasčiausio Mendelio paveldimumo. Iš tiesų, mes taip ir neradome nė vienos šeimos, kur homoseksualumas būtų perduodamas tuo aki-vaizdžiu būdu, kurį Mendelis buvo pastebėjęs tirdamas žirnius“.¹⁴⁸

Dr. George Rice pakartojo dr. Hamer tyrimą, bet rezultatas buvo skirtingas. Tai privertė dr. Rice padaryti išvadą, kad „mūsų turima tyrimo medžiaga nesuteikia pagrindo manyti, kad esama stipraus, homoseksualinę orientaciją įtakančio geno Xq28 pozicijoje“¹⁴⁹.

Neil Whitehead, filosofijos daktaras biochemijos srityje, patvirtino: „Homoseksualumas nėra įgimtas, nėra genetiškai diktuojamas, nėra nekintamas“¹⁵⁰.

„Aš negaliu pasikeisti!“

Niekas netriuškina homoseksualinės propagandos labiau, nei teiginys, kad homoseksualumas gali būti išgydytas. Iš tiesų, jei homosek-

¹⁴⁷ Ibid., p. 523.

¹⁴⁸ Hamer and Copeland, p. 104.

¹⁴⁹ George Rice, et al., „Male Homosexuality: Absence of Linkage to Microsatellite Markers at Xq28“, *Science*, Vol. 284, p. 667.

¹⁵⁰ Neil and Briar Whitehead, *My Genes Made Me Do It! A Scientific Look at Sexual Orientation* (Lafayette, La.: Huntington House Publishers, 1999), p. 9.

sualumas būtų genetinės prigimties, dominuojantis ir nekontingencinis, tuomet niekas nebūtų atsakingas už iškrypėliškus lytinius aktus, kadangi homoseksualumui negalima atsispirti ar jo pakeisti net jei būtų noro.

Bet nenuginčijamas faktas yra tas, kad psichologinė terapija, imdamasi priemonių homoseksualiai elgsenai gydyti, įrodė galinti sumažinti, o daugeliu atveju net eliminuoti, *nepageidaujamą* potraukį tai pačiai lyčiai. Tai verčia susigūžti radikaliuosius homoseksualinio judėjimo aktyvistus.¹⁵¹

Dėl šios priežasties, homoseksualų judėjimas rodo didelę antipatiją tiems, kurie teigtų, kad homoseksualumas gali būti panaikintas ar išgydytas. Pavyzdžiui, viešuose debatuose dr. C. C. Tripp pareiškė: „Nėra nė vieno užfiksuoto homoseksualios orientacijos pasikeitimo, kurį būtų patvirtinę objektyvūs ekspertai ar testavimas“¹⁵².

Remdamasis savo profesionalia patirtimi, dr. Lawrence Hatterer atsakė:

„Aš „išgydžiau“ daug homoseksualų... Bet kuris tyrėjas gali ištirti mano darbą, nes jis visas dokumentuotas 10 metų magnetofono įrašuose. Daugelis iš „išgydytųjų“ (aš labiau mėgstu vartoti žodį „pasikeitęs“) pacientų susituokė, sukūrė šeimas ir gyvena laimingą gyvenimą. Posakis „homoseksualumas visam laikui“ tėra destruktivus mitas“.¹⁵³

Susidūręs su įrodymais net dr. Robert L. Spitzer, kuris vedė Amerikos psichiatrijos asociacijoje kampaniją už homoseksualumo kaip psichinio sutrikimo pašalinimą iš sąrašų, pakeitė savo nuomonę: „Kaip daugelis psichiatrijų, aš maniau, kad homoseksualiam elgesiui atsispirti įmanoma, tačiau seksualinė orientacija negali būti pakeista.

¹⁵¹ Buvusių homoseksualistų asmeniniai liudijimai gali būti rasti adresu www.narth.com/menus/interviews.html ir <http://couragec.net/MemberTestimonies.html>. Homoseksualistų priešiško sėkmingos terapijos atžvilgiu pavyzdžiai gali būti rasti čia, žr.: Dr. Gregory Herek, adresu www.psychology.ucdavis.edu/rainbow/html/facts_changing.html, DignityUSA, adresu www.dignityusa.org/news/981008exgay.html, GLAAD, adresu www.glaad.org/media/archive_detail.php?id=133.

¹⁵² *Homosexuality and Hope*, p. 6.

¹⁵³ Ibid.

Dabar aš tikiu, kad taip nėra - kai kurie žmonės gali pasikeisti ir pasikeičia"¹⁵⁴.

2001 metais, ištyręs 200 buvusių homoseksualų, dr. Spitzer atrado, kad religija buvo labai svarbi priežastis, dėl kurios daugelis „apleido“ homoseksualumą. „Dvi dažniausiai pasitaikančios priežastys, skatinančios keistis, buvo šios: pirmoji - gyventi kaip gėjai ar lesbietei daugiau nebeteikė pasitenkinimo (81%); antroji - homoseksualumas nesiderino su respondento religija (79%)“¹⁵⁵

Pozityvūs terapijos rezultatai paprasčiausiai negali būti ignoruojami. Katalikų medicinos asociacijos *Homosexuality and Hope* pareiškimas pastebi:

„Nemažai psichiatrų yra prirašę apie pozityvius terapijos rezultatus tos pačios lyties potraukiui gydyti... Nepageidaujamo potraukio tai pačiai lyčiai gydymo apžvalgos rodo, kad gydymas yra toks pat sėkmingas kaip ir panašių psichologinių problemų: apie 30% patiria išsilaisvinimą iš simptomų, o kiti 30% patiria pagerėjimą. Individualių psichiatrų atsiliepimai buvo taip pat teigiami... Tai tik pavyzdinis palyginimas psichiatrų, kurie oficialiai pranešė sėkmingus potraukį tai pačiai lyčiai išgyvenančių asmenų gydymo rezultatus“.¹⁵⁶

Šiandieninėje hedonistinėje visuomenėje nepageidaujamo potraukio tai pačiai lyčiai gydymas 30% buvo sėkmingas (kiti 30% išgydyti iš dalies). Tai kokio pasisekimo galima tikėtis tikroje katalikiškoje kultūroje, kuri suteikia visas galimybes dorybėms praktikuoti?

¹⁵⁴ „Prominent Psychiatrist Announces New Study Results: „Some Gays Can Change“, www.narth.com/docs/spitzer2.html.

¹⁵⁵ Warren Throckmorton, „Initial Empirical and Clinical Findings Concerning the Change Process of Ex-Gays“, *Professional Psychology: Research and Practice*, 2002, Vol. 3, p.246

¹⁵⁶ *Homosexuality and Hope*, p. 7.

„Jei taip daro gyvūnai, tuomet tai natūralu“

Suprasdami pirmųjų dviejų prielaidų mokslinį silpnumą, homoseksualų judėjimo aktyvistai dažnai naudoja trečiąją prielaidą, kuri remiasi gyvūnų elgesiu.

Trečiosios homoseksualų judėjimo mokslinės prielaidos argumentaciją galima būtų pateikti taip: „Homoseksualus elgesys pastebimas ir tarp gyvūnų. Gyvūnai elgiasi vedami savo instinktų, kurie priklauso jų prigimčiai. Taigi homoseksualumas priklauso gyvūnų prigimčiai. Kadangi žmogus taip pat yra gyvūnas, vadinasi, homoseksualumas priklauso žmogaus prigimčiai“.

- Ar vaikžudystė ir kanibalizmas taip pat yra žmogiškosios prigimties dalis?

Homoseksualinių judėjimo argumentacija nėra paremta. Tie, kurie pritaiko ją tariamai homoseksualiai gyvūnų elgsenai, tuomet turi sutikti, kad ir kitos gyvūnų elgesio formos (savo palikuonių žudymas ar savo rūšies naikinimas) taip pat pritinka jų prigimčiai.¹⁵⁷

Pritaikant tokią argumentaciją žmogui (nes jis irgi yra gyvūnas), tektų priimti absurdišką išvadą, kad vaikžudystė ir kanibalizmas taip pat dera su žmogaus prigimtimi.¹⁵⁸

• Tarp gyvūnų nėra „homoseksualaus instinkto“

Kiekvienas, užsiimantis pačiu elementariausiu gyvūnų stebėjimu, yra priverstas pripažinti, kad gyvūnų „homoseksualumas“, vaikžu-

¹⁵⁷ Plg. Sarah Hartwell, „Cats that kill kittens," www.messybeast.com/kill_kit.htm. Taip pat, „Cannibalism in Animals," www.hamshahri.org/musiems/daarabad/inwm/no.8/english/wnw/wnwoi.html.

¹⁵⁸ "Žmonės dažnai daro klaidą gretindami žmonių ir gyvūnų elgseną, lyg abu būtų vieno rūšies. Gyvūnų tarpe mes matome neapsakomo žiaurumo elgesį, kaip, pavyzdžiui, palikuonių, silpnesnių individų ar partnerio po sueities nužudymas. Tai nereiškia, kad žmonės turėtų derinti savo gyvenseną pagal neracionalių būtybių, neapdovanotų individualia sąžine, modelį. Žmogaus elgesį lemiantys dėsniai yra kitokios prigimties ir jų reikia ieškoti ten, kur Dievas juos įrašęs, tai yra, žmogaus prigimtyje" (Bruto Maria Bruti, Domande e risposte sul problema dell'omosessualita, adresu www.paginecattoliche.it/domande_omosessualita.htm).

dystė ir kanibalizmas yra normalios gyvūnų elgsenos išimtys. Todėl galima teigti, kad apie tokią elgseną neįmanoma kalbėti kaip apie gyvūnų prigimties instinktus. Šios pastebimos ir išskirtinės gyvūnų elgesio formos yra nulemtos kitų faktorių, esančių anapus normalių instinktų.

• **Problemos paaiškinimas: prieštaringi stimulai ir sutrikę instinktai**

Aiškinant tokios elgsenos problemą, visų pirma dera pastebėti, kad iš esmės gyvūnų instinktai nepaklūsta absoliučiam fizikinių dėsnių determinizmui, kuris tvarko mineralų pasaulį. Visos gyvos būtybės gali kažkiek prisitaikyti prie aplinkybių. Jos atsiliepia į vidinius ar išorinius stimulus.

Antra, gyvūnų pažinimas yra grynai sensorinis, apribotas garsų, kvapų, lytėjimo, skonio ir matymo. Taigi jie neturi žmogaus intelekto suvokimo tikslumo ir aiškumo. Dėl to neretai pasitaiko, kad gyvūnai supainioja vieną pojūtį ar vieną objektą su kitu.

Instinktai veda gyvūną tos paskirties, kuri pritinka jo prigimčiai, link. Tačiau spontaniška instinktyvaus impulso varomoji jėga gali modifikuotis, kadangi gali įsiterpti kiti sensoriniai vaizdiniai, patyrimai ar prisiminimai, sukeldami naujus gyvūnų elgseną veikiančius stimulus. Taip pat dviejų ar daugiau instinktų konfliktas gali kartais modifikuoti pirminį impulsą.

Žmogaus atveju, kai susiduria dvi instinktyvios reakcijos, intelektas priima tinkamiausią sprendimą, o valia tuomet apvaldo vieną instinktą taip skatindama kitą.

Gyvūnai, stokodami intelekto ir valios, susidūrus dviem instinktyviems impulsams, seka tuo impulsu, kurį nulemia aplinkybės. Tai pasireiškia pastebimais gyvūnų vaikžudystės, kanibalizmo ir „homoseksualumo“ atvejais.

• **Gyvūnų vaikžudystė**

Sarah Hartwell aiškina, kad katinai žudo savo kačiukus, nes jų instinktai jiems kelia mišrius signalus:

„Dauguma kačių gali tarsi „persijugti“ iš „medžioklės režimo“ į „žaidimo režimą“ kad nesužalotų savo palikuonių. Katinai nepajėgia visiškai „išjungti“ „medžioklės režimo“. Žaidimo metu, juos užvaldo „medžioklės“ instinktas, dėl to jie gali užmušti kačiukus. Medžioklės instinktas yra toks stiprus, ir aukai esant netoliese jį taip sunku „išjungti“, kad kartais kačiukai gali būti suplėšyti gabalais ar net suėsti.... **Palyginkime kačiuko dydį, balsą ir veiklą su aukos dydžiu, balsu ir veikla. Jie abu maži, turi aukštą balsą ir juda greitais, netvarkingais judesiais. Visa tai sužadina medžioklės instinktą.** Katinų motiniškas elgesys nevisuomet būna viršesnis už medžioklės instinktą ir jie traktuoja kačiukus lygiai taip pat kaip traktuotų nedidelę auką. **Jų instinktai sutrinka**“.¹⁵⁹

• Gyvūnų kanibalizmas

Žurnalas *Iran Nature and Wildlife Magazine* (Irano gamtos ir laukinės gyvūnijos žurnalas) taip rašo apie gyvūnų kanibalizmą:

„Kanibalas yra gyvūnas, mintantis kitais tos pačios rūšies gyvūnais... Esant įvairioms sąlygoms, kanibalistines tendencijas galima pastebėti tarp 140 įvairių rūšių gyvūnų. Kanibalizmo atvejai dažniausiai pasitaiko tarp žemesnių stuburinių ir bestuburių dažnai dėl to, kad plėšrus gyvūnas **supainioja savo rūšies atstovą su auka**. Bet jie taip pat pasitaiko ir tarp paukščių bei žinduolių, ypač kaip nepakanka maisto“.¹⁶⁰

• „Homoseksualus“ gyvūnų elgesys

Būtent dėl to, kad gyvūnai stokoja intelekto, jų būdai reikšti emocijas (baimę, malonumą, skausmą, geismą, etc.) yra riboti. Gyvūnai neturi to, ką turi žmogus, kuris jausmus gali reikšti kalba, žvilgsniu ir gestikuliacija. Todėl gyvūnai dažnai dviprasmiškai ir neapibrėžtai išreiškia savo emocines būsenas. Jie, taip sakant, skolinasi reprodukcijos instinkto manifestaciją, kad išreikštų dominavimo, agresyvumo, baimės, bandos ir kitus instinktus.

¹⁵⁹ Sarah Hartwell, „Cats that kill kittens“ (Išryškinta mūsų).

¹⁶⁰ „Cannibalism in Animals“ (Išryškinta mūsų).

Tipiškas šio fenomeno pavyzdys yra pastebimas bonobos elgesyje. Šie šimpanzių šeimos žinduoliai užsiima tariausiai seksualine veikla. Seksualinė laikysena yra jų būdas išreikšti dominavimo, baimės, priėmimo ir kitas emocijas. Taigi Frans B. M. de Waal, kuris praleido šimtus valandų stebėdamas ir filmuodamas bonobos, sako:

„Yra dvi priežastys manyti, kad seksualinė veikla [elgsena] yra bonobos būdas **išvengti konflikto**. Pirmą, bet kas (ne tik maistas), kas tuo pačiu metu patraukia daugiau nei vieno bonobo dėmesį, gali baigtis lytiniu kontaktu. Jei du bonobos vienu metu prisitartina prie į jų aptvarą įmestos dėžės, jie trumpam užlipa vienas ant kito, prieš pradėdami žaisti su dėže. Daugelį kitų rūšių panaši situacija veda prie konflikto. Bet bonobos yra gan tolerantiški galbūt dėl to, kad jie naudoja seksą, kad nukreiptų dėmesį ir **išsklaidytų įtampą**.

Antra, **seksas tarp bonobos dažnai įvyksta agresyvioje situacijoje**, visiškai nesusijusioje su maistu. Pavyzdus patinas gali nuvyti kitą šalin nuo patelės, po to abu patinai vėl susieina ir užsiima kapšelių trynimu. Arba po to, kai patelė sulaukia paauglystės, pastarosios motina gali **pulti agresorių**, o paskui iškart du suaugusieji ima trintis genitalijomis”.¹⁶¹

Kitas tariamasis „homoseksualus“ elgesys tarp gyvūnų gali būti aiškinamas klaidingu kitos lyties identifikavimu. Kuo žemesnė rūšis gyvūnų skalėje, tuo menkesnis ir sunkiau pastebimas yra skirtumas tarp lyčių, todėl dažnai painiojamasi.

Bet kokių atveju išlieka faktas, kad ir koks „homoseksualus“ atrodytų gyvūnų elgesys, jis nekyla iš „homoseksualaus“ instinkto, kuris būtų gyvūnų prigimties dalimi. Dr. Antonio Pardo, Navaros universiteto (Ispanija) bioetikos profesorius, aiškina:

„Tiesą sakant, homoseksualumas neegzistuoja tarp gyvūnų... Tam, kad išgyventų, reprodukcinis motyvas tarp gyvūnų yra visuomet nukreiptas į priešingos lyties individą. Taigi gyvūnas niekuomet

¹⁶¹ Frans B. M. de Waal, „Bonobo Sex and Society“, *Scientific American*, Mar. 1995, pp. 82-88, www.songweaver.com/info/bonobos.html (Išryškinta mūsų).

negali būti homoseksualus kaip toks. Vis dėlto kitų instinktų sąveika (ypač dominavimo) gali pasireikšti elgsena, kuri atrodys esanti homoseksuali. Tokia elgsena negali būti prilyginta gyvūnų homoseksualumui. Tai reiškia tik tiek, kad gyvūnų seksualinė elgsena apima platesnį nei vien reprodukcijos aspektą".¹⁶²

Homoseksualumas priešingas ne vien protingai žmogaus prigimčiai, bet net gyvūnų prigimčiai.

¹⁶² Antonio Pardo, „Aspectos medicos de la homosexualidad“, *Nuestro Tiempo*, Jul.-Aug. 1995, pp. 82-89.

XII skyrius

ATSAKYMAS Į DVYLIKA ARGUMENTŲ, NAUDOJAMŲ HOMOSEKSUALUMUI PAGRĮSTI

Be apeliavimo į mokslą, homoseksualų judėjimo aktyvistai grindžia savo propagandą ir kitais argumentais. Kai kurie kyla iš liberalaus fundamentalių žmogaus ar institucinių teisių interpretavimo. Kiti kyla iš liberalių filosofinių ar religinių įsitikinimų.

Visi šie argumentai siekia pateisinti tos pačios lyties „santuoką“ arba tokiu, arba eufemistiniu „civilinės sąjungos“ ar „namų partnerystės“ pavadinimu. Bet kurio iš jų priėmimas pakeis santuokos sampratą, visiškai ignoruodamas jos tikrąją prigimtį. Jei taip atsitiks, įstatymas praras savo prigimtinės tvarkos ir sveiko proto pamatą, taigi ir savo legitimumą.¹⁶³

Šie homoseksualų judėjimo naudojami argumentai šiame skyriuje bus ištirti iš prigimtinio įstatymo perspektyvos. „Katalikų“ homoseksualų aktyvistų¹⁶⁴ argumentai nagrinėjami Bažnyčios doktrinos šviesoje.

¹⁶³ „Kaip sako Augustinas (De Lib. Arb. i, 5) „tai, kas nėra teisinga, atrodo negali būti įstatymu apskritai“: dėl to įstatymo jėga priklauso nuo jo teisingumo masto. Dabar žmogiškuose reikaluose teisinga laikoma tai, kas atitinka proto tvarką. Bet kaip buvo pasakyta anksčiau (Q. 91, Art. 2 ad 2), pirmoji proto taisyklė yra prigimtinis įstatymas. Iš to seka, kad kiekvienas žmogiškas įstatymas tiek atitinka įstatymo prigimtį, kiek jis kyla iš prigimtinio įstatymo. Bet jei jis kur nors nukrypsta nuo prigimtinio įstatymo, jis daugiau nebe įstatymas, o įstatymo iškraipymas“ (Šv. Tomas Akvinietis, Summa Theologica, II-I, q. 95, a. 2).

¹⁶⁴ Plg. Andrew Sullivan, „Gay Marriage“, www.slate.msn.com/id/3642/entry/23844/, „Why ‚Civil Union‘ Isn't Marriage“, www.indegayforum.org/authors/sullivan/sullivan4.html, „Who Says the Church Can't Change?“ *Time*, 2002 m. birželio 17 d.

„Mes lygus prieš įstatymą, taigi mes tuoksimeš!“

Prieš įstatymą lygūs visi, tiesa. Tačiau ši lygybė yra juridinė, o ne biologinė. Ji neeliminuoja ir net negali eliminuoti anatominių ir fiziologinių skirtumų tarp lyčių. Būtent šie skirtumai ir sukuria sąlygas santuokai ir sudaro jos prigimtinių pamatą.

Kalbant apie santuoką teisinė lygybė reiškia, kad *teisę* tuoktis turi visi, kurie turi tam prigimtinių *pajėgumą*. Ši teisinė lygybė *nesukuria* sąlygų, būtinų santuokos prigimčiai. Santuokinis lytinis aktas yra iš esmės susijęs su santuoka, o jo atlikimui prigimtis reikalauja dviejų skirtingos lyties individų.

Du tos pačios lyties norintys tuoktis žmonės visiškai neatitinka šito prigimtinio reikalavimo, todėl lygumo prieš įstatymą principas čia netaikytinas.

„Mes galime daryti ką tik norime, kol nepažeidžiame kitų žmonių teisių!“

Toks supratimas yra klaidingas. Žmogaus laisvė suteikia jam *galimybę* elgtis kaip jis nori, bet nebūtinai suteikia *teisę* taip elgtis. Žmogaus veiksmai turi paklusti sveikam protui ir prigimtiniam įstatymui. „Negali būti kvailesnio teigimo ar įsivaizdavimo už nuomonę, kad jei žmogus yra laisvas savo prigimtimi, tai jis gali nepaisyti įstatymo“¹⁶⁵

„Homoseksualūs santykiai esant abipusiam sutikimui tarp suaugusiųjų niekam netrukdo!“

Abipusis sutikimas nebūtinai įteisina santykius. Veiksmo moralumas nepriklauso vien nuo jį atliekančiųjų intencijos ar sutikimo; veiksmas taip pat turi paklusti moraliniam įstatymui. Tad abipusis homoseksualių partnerių sutikimas niekuomet negali pateisinti homoseksualių santykių, kurie nenatūraliai kyla iš lytinio akto tikros

¹⁶⁵ Leonas XIII, Enciklika *Libertas*, Claudia Carlen, I.H.M., *The Papal Encyclicals 1878-1903* (New York: McGrath Publishing Co., 1981), no. 7, p. 171.

ir prigimtinių paskirties.¹⁶⁶ Be to, tokie homoseksualūs santykiai iš tikrųjų trukdo. Homoseksualumo paplitimas pakerta šeimą ir visuomenės moralę. Tokie santykiai „trukdo“ bendram visuomenės gėriui ir žmonių rasės išsaugojimui.

„Niekieno reikalas, kuo mes užsiimame savo namuose!“

Namų privatumas yra, be abejonės, šventas, bet ne absoliutus.

Kuomet blogas veiksmas atliekamas viešumoje, kylantis skandalas atspindi vidinį veiksmo blogį. Tačiau blogas veiksmas netampa geras vien dėl to, kad jis atliekamas privačiai. Jo bloga prigimtis lieka nepakitusi.

Nors vieši homoseksualūs santykiai yra sunkesni, jie tebeišlieka „iš esmės blogi“ ir kai atliekami privačiai.¹⁶⁷ Taip pat namų neliečiamumas negina nemoralinių ir socialiai destruktivių veiksmų tokių kaip vaikų prostitucija, poligamija, incestas ir bet kokių kitų.

„Moralė nėra vyriausybės reikalas!“

Pagal prigimtinių įstatymą, valstybės pareiga yra palaikyti visuomenės moralę. Tai nereiškia, kad valstybė privalo versti laikytis kiekvienos dorybės ir drausti kiekvieną ydą, tarytum ji būtų šiandienos ajatola. Veikiausiai tai reiškia, kad valstybė, leisdama su morale susijusius įstatymus, privalo nuspręsti, kad kažkas tiesiogiai veikia bendrąjį gėrį, ir tuomet priimti tokius įstatymus, kurie palaikytų dorybes ir užkirstų kelią ydoms.

Kadangi homoseksualumas, svetimavimas, prostitucija ir pornografija griauja šeimos pamatus, kurie yra visuomenės pagrindas, valstybė privalo panaudoti savo prievartos galią, kad visa tai apribotų bendrojo gėrio vardan.

¹⁶⁶ Žr. IX skyrių.

¹⁶⁷ „Jei veiksmai vidujai blogi, tai gera intencija arba konkrečios aplinkybės gali švelninti jų blogumą, bet negali jo pašalinti. Tai „nepataisomai“ blogi veiksmai; kaip tokie ir patys savaime jie negali būti palenkiami Dievui ir asmens gėriui.“ (Jonas Paulius II, Enciklika Veritatis Splendor, no. 81, www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_06081993_veritatis-splendor_en.html).

„Tos pačios lyties ‚santuoka‘ nekelia grėsmės tradicinei santuokai. Jos gali koegzistuoti viena šalia kitos!“

Yra sakoma, kad yda nenori nieko kito, kaip tik sėdėti šalia dorybės. Kuomet ydai leidžiama taikiai koegzistuoti su dorybe, pastaroji pradeda gesti. Dorybė yra integrali tiek, kiek ji stipriai kovoja su savo priešingybe.

Tos pačios lyties „santuoka“ naikina tikros santuokos integralumą, skaidydama tradicinę santuoką į *porūšius (species)* pačioje santuokos *rūšyje (genus)*. Tokia plati santuokos rūšis, spėjamai, apimtų tradicinę santuoką, homoseksualias ar heteroseksualias sąjungas ir bet kokius kitus keistus naujus santykius, kokie beiškiltų.¹⁶⁸ Ši nauja „santuokos“ rūšis, vis dėlto, nėra santuoka.

Santuoka yra nenutraukiamas, šventas ryšys, vienijantis vyrą ir moterį, kurie trokšta sukurti šeimą ir kartu pasitikti gyvenimo išbandymus. Santuoka reikalauja nesavanaudiško atsidavimo, ištikimybės ir pasiaukojimo. Santuoka ir šeima yra šventos institucijos, kurios puoselėja bendrąjį visuomenės gėrį.

Tos pačios lyties „santuokos“ legalizavimas ir jos prilyginimas tradicinei santuokai griaua pastarąją. Kuomet valdžia ir visuomenė panaikina tikrosios santuokos unikalumą ir nepakeičiamą indėlį į bendrąjį gėrį, ir kai individai lengvai gali rasti legalų stimulą ir atpildą falsifikacijoje, tuomet tikroji santuoka yra pakeliui į išnykimą.

„Šiandien tos pačios lyties ‚santuokai‘ priešinamasi kaip buvo priešinamasi tarprasinei santuokai prieš penkiasdešimt metų. Tai išankstinis nusistatymas!“

Toks požiūris yra klaidingas. Visų pirma, negalima lyginti dviejų visiškai skirtingų realijų. Skirtingų rasių vyras ir moteris negali būti prilyginti dviem vyrams ar dviem moterims.

¹⁶⁸ 2003 m. birželio 19 d. mediją per visą pasaulį trimitavo apie „santuoką“ tarp 9 metų indų mergaitės ir paklydusio šuns. Žr. „Girl weds dog to break evil spell“ www.news.bbc.co.Uk/1/hi/world/south_asia/3004930.stm.

Norintys susituokti vyras ir moteris gali skirtis savo charakteristikomis: vienas gali būti juodas, kitas baltas; vienas turingas, kitas vargšas; vienas išsilavinęs, kitas ne; vienas aukštas, kitas žemas; vienas gali būti įžymus, kitas negarsus. Nė vienas iš šių skirtumų nėra kliūtys santuokai. Du individai tebėra vyras ir moteris ir yra išlaikomi prigimtiniai reikalavimai.

Tos pačios lyties „santuoka“ prieštarauja prigimčiai. Du tos pačios lyties individai, nepaisant jų rasės, turtų, stoto, erudicijos ar šlovės, niekuomet negalės susituokti dėl neveikiamo neįmanomumo.

Tarp tarprasinės vyro ir moters santuokos ir „santuokos“ tarp dviejų tos pačios lyties individų paprasčiausiai nėra analogijos.

Be to, paveldimi ir nekintantys rasiniai bruožai negali būti lyginami su ne genetinės kilmės ir kintančia elgsena.

„Jūs sakote, kad mes neturime jokių teisių!“

Netiesa, kad homoseksualai neturi jokių teisių. Kiekvienas žmogus turi teises, kylančias iš protingos žmogaus prigimties. Pavyzdžiui, teisę gyventi, dirbti ir sukurti šeimą (ne tos pačios lyties „santuoką“).

Jei du svetimautojai ar du homoseksualai naudojami savo teise užsiimti verslu ir kartu juo užsiima, jie yra visiškai laisvi taip elgtis. Jų verslo partnerystės paskirtis, komercinė veikla ir prekyba, yra teisėta, ir įstatymas užtikrins jų teises.

Yra visiškai kitaip, jeigu jie įkuria bendrovę, skatinančią vaikų pornografiją, pedofiliją, homoseksualumą ar svetimavimą. Kadangi šio susivienijimo paskirtis yra bloga, jis yra neteisėtas, taigi ir draudžiamas prigimtinių įstatymų. Jokia bloga veikla per se negali būti teisių šaltinis, nes „bendras gėris yra valstybės tikslas ir taisyklė“¹⁶⁹.

Taigi homoseksualumo ir svetimavimo draudimas nepažeidžia jo kio individo fundamentalių prigimtinių teisių, kadangi šie veiksmai nedera su žmogaus prigimtimi.

¹⁶⁹ Pijus XII, „Allocution of Jan. 8, 1947“, the monks of Solesmes, eds., *Le Paix Interieure des Nations* (Paris: Desclée, 1952), p. 512.

„Tos pačios lyties ‚santuoka‘ yra svarstyтина civilinės teisės problema. Ji neturi nieko bendra su morale!“

Netiesa, kad civilinė teisė neturi nieko bendra su morale. Nors dauguma šiandien atskiria civilinę teisę nuo moralės, faktas tas, kad be moralinio pagrindo negali būti jokios civilinės teisės.

Moralė yra platesnė už įstatymą ir apima jį. Įstatymas turi būti pagrįstas morale. Morale nesiremiantys įstatymai yra betiksliai, kadangi įstatymas egzistuoja visuomenės labui ir tvarkai. Garsiaame veikale apie prigimtinių įstatymą tėvas Taparelli D'Azeglio tvirtina:

„Moralinė tvarka, kylanti iš prigimtinio įstatymo, yra visuomenės pagrindas ir kiekviena pareiga ja remiasi. Tvarka yra natūrali intelekto taisyklė. Intelektui tvarka paprasčiausiai yra tiesa ir tol, kol ji skatina valią, tvarka yra gėris“. ¹⁷⁰

„Bažnyčia leidžia tuoktis nevaisingiems žmonėms, tad ji turėtų būti nuosekli ir taip pat leisti tos pačios lyties ‚santuoką!‘ ”

Tai dažniausiai vartojamas „katalikų“ homoseksualų aktyvistų argumentas. Neįmanoma lyginti natūralaus susituokusios poros nevaisingumo su nenatūraliu homoseksualų sąjungos nevaisingumu.

Pirmuoju atveju santuokinis lytinis aktas tarp vyro ir žmonos turi galimybę pradėti naują gyvybę. Apvaisinimas gali neįvykti dėl kokios nors vieno iš sutuoktinių organų disfunkcijos arba dėl žmonos natūralių nevaisingumo periodu.¹⁷¹ Apvaisinimo stoka kyla dėl akcidentalių ar šalutinių priežasčių.¹⁷² Taigi akcidentalus ir nepageidaujamo

¹⁷⁰ Taparelli D'Azeglio, *Essai Theorique de Droit Naturel* (Paris: Vve. H. Casterman, 1875), Vol. I. p. 142.

¹⁷¹ Nevaisingumas skiriasi nuo impotencijos. Sterilumas yra tokia nuolatinė arba laikina būseną, kuriai esant susituokusi pora sunkiai gali pradėti palikuonis. Jis gali kilti dėl vyro ar žmonos nepakankamumo. Dažniausiai tai gali būti išgydyta. Nevaisingumas santuokos nepaverčia negaliojančia. Plg. Dr. Carlo Rizzo, s.v. „Sterility“, in Roberti and Palazzini, pp. 1163-1165.

¹⁷² Čia nekalbama apie dirbtiniams gimstamumo kontrolės metodus, kuomet apvaisinimui trukdoma sąmoningai. Toks sąmoningas, dirbtinis santuokinio lytinio akto paskirties apėjimas yra nuodėmingas.

nevaisingumo tarp sutuoktinių atvejais nepadaroma nieko, kas trukdytų santuokinio lytinio akto paskirčiai.

Tačiau homoseksualaus lytinio akto atveju nevaisingumas nėra akcidentalus. Jis kyla iš pačios akto fiziologijos, kuri yra nevaisinga iš principo. 2003 metų Vatikano dokumentas teigia:

„Šios [homoseksualios] sąjungos neįgalios tinkamai laiduoti gyvybės pratęsimo ir žmonių giminės išlikimo. Naudojimasis priemonėmis, kurias joms atvėrė nesenai atradimai dirbtinio apvaisinimo srityje, reikštų didelį pagarbos žmogaus orumui stygių ir šio neįgalumo nė kiek nepanaikintų“.¹⁷³

„Bažnyčia leidžia nevaisingai porai susituokti dėl savitarpio palaikymo, tad dviems savitarpio palaikymo siekiantiems homoseksualams taip pat turi būti leidžiama tuoktis!“

Savitarpio palaikymas yra vienas iš antrinių santuokos tikslų, o santuoka yra galiojanti, kai sudaroma dėl bet kurio iš savo tikslų su sąlyga, kad ji išlieka atvira prokreacijos galimybei.¹⁷⁴ Popiežius Pijus XI moko:

„Tiek santuoka, tiek santuokinės teisės panaudojimas turi antrinius tikslus - savitarpio pagalba, abipusės meilės puoselėjimas, gašlumo mažinimas - į kuriuos vyras ir žmona turi teisę atsižvelgti tol, kol išsaugoma esminė šio akto prigimtis, o per tai atitinkama subordinacija jos pirminiam tikslui“.¹⁷⁵

¹⁷³ Tikėjimo mokslo kongregacija, *Pastabos dėl homoseksualių asmenų sąjungų teisinio pripažinimo projektų*, nr. 7. (Originalios išnašos praleistos.) Toliau, *Pastabos*. Dokumentą galima rasti adresu www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20030731_homosexual-unions_en.html (dokumentą lietuvių kalba galima rasti adresu http://www.lcn.lt/b_dokumentai/kiti_dokumentai/pastabos-del-homoseksuali-u-asmenu.html).

¹⁷⁴ Plg. Pietro Palazzini, s.v. „Marriage“ in Roberti and Palazzini, p. 732.

¹⁷⁵ Pijus XI, Enciklika *Casti Conubii*, the monks of Solesmes, eds., *Papal Teachings - Matrimony* (Boston: St. Paul Editions, 1963), p. 250, no. 319.

Kadangi homoseksuali pora nėra pajėgi atlikti santuokinį lytinį aktą ir užtikrinti pirminio santuokos tikslo, jų sąjunga negali būti santuokinė. Ir todėl dviejų homoseksualų savitarpio pagalba negali būti vedybinė, bet tik draugiška.

„Drausti homoseksualams tuoktis yra diskriminacija!“

Tai nėra diskriminacija. „Santuokai būdingo socialinio ir teisinio statuso neteikimas gyvenimo formoms, kurios nėra ir negali būti santuokinės, teisingumui neprieštarauja. Dargi priešingai, teisingumas to reikalauja“¹⁷⁶.

„Neteisinga neleisti homoseksualams tuoktis, verčiant juos gyventi skaistybėje prieš jų norą!“

Kaip moko šventasis Paulius, nedorieji nepateks į dangaus karalystę.¹⁷⁷ Kiekvienas privalo gyventi skaisčiai. Šis privalėjimas kyla iš prigimtinės etikos ir apreištosios moralės, ir Bažnyčia negali jo pakeisti. Sutuoaktiniai privalo gyventi skaistybėje, paisydami santuokinės ištikimybės, o nesusituokę privalo gyventi skaistybėje, susilaikydami nuo lytinių santykių.

Jei asmuo neturi fizinių, psichologinių ar kitų sąlygų santuokai sudaryti, jis privalo gyventi visiškai skaisčiai, laikytis celibato. Pasirinkti celibatą iš meilės dangaus karalystei yra ne vien garbė, tai yra ir privalumas priimti aplinkybių sąlygotą skaistybę kaip būdą palenkti save šventai Dievo valiai.

¹⁷⁶ Pastabos, nr. 8.

¹⁷⁷ Ef 5, 5; 1 Kor 6, 9-10; 15, 50; Gal 5,19-21; Kol 3,5-6.

XIII skyrius

ROMANTIŠKAS MITAS IR TRAGIŠKA REALYBĖ

Homoseksualų judėjimas palankiai pateikia žavingą, romantišką savo gyvenimo būdą, kurį ištikimai kartoja pramogų industrija ir liberalioji medija. Holivudas pristato homoseksualus ir lesbietes jaunos, gerai atrodančius, sveikus ir švytinčius laime. Homoseksualūs partneriai pristatomi romantiški ir klestintys.

Šis gražiai pateiktas vaizdas yra visiškas kontrastas su tragiška realybe.

Romantiškas mitas...

Sesuo Joan Chittister, radikali disidente vienuolė, kuri seniai agitavo už moterų kunigystę, atrodo pritarianti šiam Holivudo modeliui. Rašydama į *National Catholic Reporter*, ji poetiškai sudaro kontrastą tarp dviejų porų ir jų vaikų:

„Kiekvieną savaitę aš juos matau einančius prie altoriaus komunijos, o tėvai visą kelią moko: „Suglauskite delniukus. Štai šitaip.“ „Ištieskite kunigui ranką.“ Vaikams dabar maždaug 7 ir 8 metai. Mažas berniukas standžiais marškiniais tiesia kaklą. Maža mergaitė lengvai, meiliai, paliečia į plaukus įpintą kaspiną, jai einant šnara lengvutis medvilninis sijonas. Jie visi kiekvieną sekmadienį švenčia komuniją. Gali matyti džiaugsmą vaikų veiduose, kai jie grįžta į savo vietas. Gali girdėti, kaip tėvai didžiuojasi jais, kai po mišių šnekučiuojasi prie kavos puodelio.

Tėvai yra išsilavinę žmonės, kurie negalėjo susilaukti vaikų, todėl jie įsivaikino du vaikučius. Iš pradžių jie norėjo įsisūnyti tik ber-

niuką, bet pamatę jo mažąją sesutę suprato nepajėgsiantys vaikų išskirti. Tikras džiaugsmas matyti juodu augant. Tai tiesiog „Metų katalikiškos šeimos“ vinjetė“.

Kaip kontrastą šiai tobulai, mylinčiai porai, ji pristato kitą. Moteris yra su savo trečiu vyru ir turi tris vaikus. Šie berniukai neturi nieko: „Nei drabužių, nei išsilavinimo, nei religijos, nei meilės.“ Sesuo Chittister užbaigia: „Nė viena iš vinječių nėra išgalvota. Abi jos yra apie tikrus žmones, tikrose vietose. Antroji pora yra heteroseksuali; pirmoji - gėjų pora“¹⁷⁸.

Nepaisant to, kad sesuo Chittister mini „tikrus žmones“ ir „tikras vietas,“ ji praranda sąlytį su tikru pasauliu, kai priešpastato šias poras ir jų vaikus. Tai nėra nei svarūs, nei tipiški pavyzdžiai. Toks idiliškas vaizdavimas labai jau būdingas tiems, kurie tiki revoliucingomis utopijomis ir kurie, šiuo atveju, mato pasaulį pro homoseksualinės ideologijos prizmę.

...Ir tragiška realybė

Tragiška tiesa yra ta, kad romantiškas homoseksualios „meilės“ įvaizdis yra kontrastas realybei. Anapus džiaugsmingo išorinio blizgesio, homoseksualų gyvenimo būdas yra kupinas smurto, neištikimybės ir traumų.

Šalti faktai įrodo, kad erotinis (ir neurotinis) jausmingumas tarp tos pačios lyties žmonių neturi nieko bendro su santuokine meile, vienijančia vyrą ir moterį teisėtomis tradicinėmis vedybomis pagal Dievo planą ir prigimtinių įstatymą. Joks išorinis puošnumas tiesos paslėpti negali.

Nepageidaujama „monogamija“

Kad homoseksualumas būtų priimtas kaip tai, kas normalu, jis turi atrodyti kaip heteroseksualumas. Dėl to homoseksualų judėji-

¹⁷⁸ Sr. Joan Chittister, „Pondering Premises that Some Things Cause Confusion Among the Faithful“, National Catholic Reporter, 1999 m. rugpjūčio 27 d., www.natcath.org/NCR_Online/archives2/1999c/082799/082799n.htm.

mas kuria homoseksualios „monogamijos“¹⁷⁹ mitą, pagal kurį stabilios „poros“ laikosi panašios į santuokinę „ištikimybės“.

Vis dėlto santykiai, kurie remiasi iškreiptu jausmu ir tendencija, negali sudaryti sąlygų tokiai ištikimybei, kuri atrandama tikroje monogaminėje santuokoje. Keli stabilūs ryšius išlaikantys homoseksualūs partneriai yra išimtys. Be to, stabilumas homoseksualų pasaulyje nereiškia ištikimybės.

Iš tikrųjų „monogamijos“ mitas prieštarauja homoseksualų realybei. Ištyrusi jaunos olandų homoseksualus, dr. Maria Xiridou iš Amsterdamo municipalinės sveikatos tarnybos pranešė, kad vidutiniai santykiai trunka apie metus, pusantrų. Ji taip pat teigia, kad kiekvienas homoseksualas per metus turėjo vidutiniškai aštuonis partnerius, nepaisant to „stabiliojo“.¹⁸⁰

Tiesa ta, kad daugelis homoseksualų nevertina „monogamijos“. Dr. Barry Adam, homoseksualus profesorius Vindzoro universiteto (Kanada) profesorius, tyręs šešiasdešimt homoseksualių porų, 2003 metų rugpjūčio mėnesį vykusiame Amerikos sociologinės asociacijos susirinkime pristatė savo mokslinio tyrimo rezultatus. „Nedaug, 25 proc. apklaustųjų [homoseksualų] pasisakė esą monogamiški“. Dr. Adam komentavo taip:

„Tie, kurie buvo monogamiški, buvo jaunesni, turėjo naujų santykių... Viena iš priežasčių, mano manymu, dėl kurios jaunesni vyrai yra linkę turėti monogamijos viziją yra ta, kad jie ateina sąmonėje turėdami „heteroseksualų scenarijų“ ir bando pritaikyti jį santykiuose su vyrais. Jie nemato, kad gėjų bendruomenė turi savo tvarką ir savo būdą, kuris, atrodo, veikia geriau“.¹⁸¹

¹⁷⁹ Aiškinant etimologiškai, žodis monogamija turėtų būti vartojamas tik kalbant apie tikrą santuoką. (Iš lotynų kalbos *monogamia*, iš graikų, *monogamos*, monogaminis, iš *mon-* + *gamos* santuoka, iš *gamein* tuoktis.) Dėl šios priežasties, kalbėdami apie homoseksualius santykius, mes šį žodį rašome kabutėse.

¹⁸⁰ Maria Xiridou, et al., „The contribution of steady and casual partnerships to the incidence of HIV infection among homosexual men in Amsterdam,“ *AIDS*, (2003) 17(7), p.1031

¹⁸¹ Ryan Lee, „Gay Couples Likely to Try Non-Monogamy“, *New York Blade*, www.ny-blade.com/2003/8-22/news/national/nonmonog.cfm.

Lesbiečių aktyvistė Brenda Schumacher patvirtina, kad „ne visas lesbietes domina monogamija ar serijinė monogamija“¹⁸².

Psichologas Gerard van den Aardweg teigia: „Homoseksualų nerimas negali būti palengvintas, o ką bekalbėti apie vieno partnerio turėjimą, nes šie asmenys yra varomi nepasotinamo nepasiekiamos fantazijų figūros ilgesio“¹⁸³.

Priversti Markizą de Sada „atrodyti kaip raudonojo Kryžiaus Slaugę“

Marshall Kirk ir Hunter Madsen teigia: „Gėjai linkę į begalę klaidingų vaizdinių, neurozių bei neįgyvendinamų lūkesčių, jie apsunkina meilės ryšius labiau nei patys gali pakelti“¹⁸⁴.

Kitaip ir negali būti, kai santykiai remiasi nenatūraliais ir netvarkingais kūniškais troškimais. Kaip moko šventasis Paulius: „Kūno darbai gerai žinomi - tai ištvirtavimas, netyrumas, gašlavimas, stambmeldystė, burtininkavimas, priešiškusumas, nesantaika, pavyduliavimas, piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskaldymai, pavydai, girtavimai, apsirijimai ir panašūs dalykai“¹⁸⁵.

Kirk ir Madsen pateikė tam tikrą įžvalgą, kaip puikiai šventojo Pauliaus žodžiai tinka homoseksualų pasauliui: „Gėjų baras yra seksualinės konkurencijos arena, kurioje iškyla visa, kas žmogiškos prigimties šlykščiausia. Čia, nusimetę sąmojingumo ir džiugesio kaukę, gėjai pasirodo esą atsidavę vienam tikslui, savanaudiškam seksualiniam plėšrumui... ir priima tokios paniekos ir žiaurumo vaidmenis, kad grafas de Sadas palyginti su jais tampa panašus į Raudonojo kryžiaus slaugę“¹⁸⁶.

¹⁸² Rex Wockner, „Sex-Lib Activists Confront ‚Sex Panic‘“, *Pink Ink*, Dec. 1997, Vol. 1, no. 3, www.khsnet.net/pinkink/vol1-3/sexlib.htm.

¹⁸³ van den Aardweg, p. 62. (Išryškinimas originalus.)

¹⁸⁴ Kirk and Madsen, p. 320. Panašiai yra pastebėję ir specialistai. Plg. Gerard J.M. van den Aardweg, pp. 53-57; Joseph Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality* (Northvale, N.J.: Jason Aronson, Inc., 1997), pp. 109-123.

¹⁸⁵ Gal 5,19-21.

¹⁸⁶ Kirk and Madsen, p. 313. Liūdnai pagarsėjęs Donatien Alphonse François, grafas de Sadas, geriau žinomas Markizo de Sado vardu (1740-1814), buvo bedieviškas

Paleistuvystės pragaras

Homoseksualaus gyvenimo būdo paleistuvystės ribos yra ten, kur pasibaigia vaizduotė. Statistikos faktai, homoseksualų memuarai ir biografijos - visa rodo paleistuvystę, turinčią baisias socialines ir viešosios sveikatos pasekmes.¹⁸⁷

Problemos prasideda nuo supratimo. Homoseksualai paprasčiausiai nesuvokia, kad paleistuvavimas yra žalingas. Homoseksualus rašytojas Lars Eighner sako: „Aš nematau nieko blogo gėjų promiskuitete. Manau, kad tai vienas pozityviausių gėjų gyvenimo aspektų, kad visiškai skirtingi žmonės gali labai greitai suartėti intymiai“¹⁸⁸.

Thomas E. Schmidt, Vestminsterio instituto direktorius Santa Barbaroje, pastebi, kad „promiskuitetas tarp homoseksualių vyrų nėra tiesiog stereotipas, ir tai nėra tiesiog daugumos patirtis - iš esmės tai vienintelė patirtis“¹⁸⁹.

Socialinių mokslų specialistai Robert T. Michael, John H. Gagnon, Edward O. Laumann ir Gina Kolata atliko platų amerikiečių seksualinio elgesio tyrimą ir jį publikavo 1994 metais. Autoriai komentuoja 1982 metais Ligų kontrolės ir prevencijos centrų (the Centers for Disease Control and Prevention) atliktą tyrimą, kai pirmąsyk pasirodė AIDS, ir daro tokias išvadas: „Devintojo dešimtmečio pirmoje pusėje apklausti AIDS sergantys gėjai pranešė, kad per savo gyvenimą yra turėję vidutiniškai 1100 partnerių, o kai kurie ir daug daugiau“¹⁹⁰.

ištvirtėlis, kuro raštuose seksualiniai iškrypimai sumišę su šventvagystėmis ir burnojimu prieš Dievą. Kankindamas prostitutes savo seksualinio pasitenkinimo vardan jis davė pradžią žodžiui *sadizmas*.

¹⁸⁷ Plg. Alan P. Bell and Martin S. Weinberg, *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women* (New York: Simon & Shuster, 1978); „Resurgent Bacterial Sexually Transmitted Disease Among Men Who Have Sex With Men - King County, Washington, 1997-1999“, *Morbidity and Morality Weekly Report*, Sept. 10, 1999, Vol. 48, no.

35/ PP- 773-777-

¹⁸⁸ Lars Eighner, „Why I Write Gay Erotica“, www.io.com/~eighner/works/essays/why_i_write_gay_erotica.html.

¹⁸⁹ Thomas E. Schmidt, *Straight & Narrow? Compassion & Clarity in the Homosexuality Debate* (Downers Grove, 111.: InterVarsity Press, 1995), p. 108.

¹⁹⁰ Robert T. Michael, et al., *Sex in America: A Definitive Survey* (Boston: Little, Brown and Co., 1994), p. 209.

AIDS epidemija nesustabdė homoseksualų paleistuvystės. 2003-ųjų metų spalio 15 dieną individų, bendruomenių vadovų ir paslaugų tiekėjų koalicija, siekdama atkreipti dėmesį į homoseksualių ir biseksualių žmonių sveikatos reikalus Sietle ir King County (Vašingtonas), išleido dokumentą, pavadintą *Bendruomenės manifestas: Nauja reakcija į ŽIV ir lytiniu būdu plintančias ligas* (*A Community Manifesto: A New Response to HIV and STDs*). Dokumente teigiama:

„Dėl nerimą keliančio ŽIV ir lytiniu būdu plintančių ligų infekcijų padidėjimo tarp gėjų, biseksualų ir kitų vyrų, turinčių lytinių santykių su vyrais, mes - the MSM HIV/STD Prevention Task Force - leidžiame šį Manifestą, kviesdami žūtbūt imtis reikalingų bendruomenei normų ir veiksmų. Gėjai, biseksualai ir kiti vyrai, turintys lytinių santykių su vyrais, turi jausti atsakomybę už padidėjusį šių ligų plitimą. Šiandien vienas iš septynių gėjų, biseksualų ir kitų vyrų, turinčių lytinių santykių su vyrais, yra užsikrėtęs ŽIV. Tarp King County gėjų, palyginti su heteroseksualiais gyventojais, sergamumas sifiliu yra 100 kartų didesnis, ir apytikriai 1000 kartų didesnis tarp teigiamą ŽIV turinčių gėjų negu tarp heteroseksualių gyventojų. Šie skaičiai rodo, kad mes nustojome darę tai, kas apsaugo mus ir mūsų sekso partnerius nuo baisios infekcijos“.¹⁹¹

„Namų smurto“ dažnumas

Homoseksualų gyvenimo būdą charakterizuoja ir dažnas namų smurtas.

Galbūt veikiama Holivudo sukurto palankaus įvaizdžio, lesbietė psichoterapeute Kali Munro rašo: „Kai pirmą kartą išgirdau apie smurtą tarp lesbiečių, man buvo sunku tuo patikėti. Tai netilpo mano idealizuotoje lesbiečių bendruomenėje“¹⁹².

¹⁹¹ A Community Manifesto: A New Response to HIV and STDs, www.metrokc.gov/health/apu/taskforce/manifesto.htm. (Išryškinimai originalūs.)

¹⁹² Kali Munro, „Talking About Lesbian Partner Abuse,“ *Siren*, Oct/Nov. 1998, www.kalimunro.com/article_partnerabuse.html.

Iš tiesų, daugelis homoseksualių santykių toli gražu nepretenduoja į „Metų katalikiškos šeimos“ titulą, kaip kad rašė sesuo Chittister. Daug autorių atkreipia dėmesį į smurtą tarp homoseksualių ir lesbiečių partnerių.¹⁹³ 2002 metų gruodžio mėnesį publikuotas tyrimas *American Journal of Public Health* žurnale prieina išvadą, kad:

„Fizinio smurto rodikliai tarp miesto vyrų, turinčių lytinių santykių su vyrais, yra gerokai aukštesni negu tarp heteroseksualių vyrų ir, galimas daiktas, negu tarp heteroseksualių moterų. Būtinai, kad visuomeninės sveikatos priežiūra atkreiptų dėmesį į tarp šių vyrų egzistuojantį smurtą intymaus partnerio atžvilgiu“.¹⁹⁴

Didesnis piktnaudžiavimas alkoholiu ir narkotikais

Taip pat pranešama ir apie aukštesnius piktnaudžiavimo alkoholiu ir narkotikais rodiklius. Dr. Schmidt pateikia reikšmingus pastebėjimus:

„Bostono tyrimas parodė, kad 1985-1988 metais 80 proc. iš 481 homoseksualių vyrų buvo vartoję marihuaną... 60 proc. kokainą, 30 proc. amfetaminus ir 20 proc. LSD. 1988-1989 metų Kanados tyrimas parodė, kad 76,3 proc. iš 612 homoseksualių subjektų reguliariai vartojo alkoholį, 32,2 proc. tabaką ir 45,6 proc. bent vieną iš narkotikų. Nacionalinis 1924 homoseksualių moterų tyrimas, atliktas 1984 metais, parodė, kad 83 proc. reguliariai vartojo alkoholį... 47 proc. rūkė marihuaną ir 30 proc. reguliariai rūkė tabaką. Kaskart šie tyrimai parodo tiesioginę koreliaciją tarp partnerių skaičiaus, narkotikų vartojimo ir nesaugaus sekso tikimybės“.¹⁹⁵

Šis padidėjęs piktnaudžiavimo alkoholiu ir narkotikais rodiklis nesumažėjo. Nuo 2002 m. spalio 15 d. iki 2003 m. sausio 15 d. 319 organizacijų ir individų atsiliepė į Britų vyriausybės reikalavimą pateikti

¹⁹³ Plg. www.lib.jjay.cuny.edu/research/DomesticViolence/v.html.

¹⁹⁴ Gregory L. Greenwood et al., „Battering Victimization Among Probability-Based Sample of Men Who Have Sex With Men," *American Journal of Public Health*, Dec. 2002, Vol. 92, No. 12, pp. 1964-1969.

¹⁹⁵ Thomas E. Schmidt, p. 111.

dokumentus dėl piktnaudžiavimo alkoholiu.¹⁹⁶ Jan Bridget, Lankašyro (Didžioji Britanija), Lesbian Information Service organizacijos vardu pateikė to paties tyrimo apžvalgą JAV:

„Pirminis JAV tyrimas parodė, kad lesbietės ir gėjai daug dažniau piktnaudžiauja alkoholiu/narkotikais negu heteroseksualūs gyventojai...

Kai kuriuos iš pirminių tyrimų ginčijo Paul, Stall & Bloomfield (1991), kurie savo kritiką rėmė oportunistinėmis atrankos technikomis (t.y. baro lankytojais, kurie yra labiau linkę piktnaudžiauti alkoholiu). Du vėlesni tyrimai, kuriuos atliko Bloomfield (1993) ir McKiernan & Peterson (1993), parodė, kad Čikagos ir San Francisko arealuose lesbiečių piktnaudžiavimas alkoholiu buvo ne didesnis negu heteroseksualių moterų.

Vis dėto naujesni tyrimai¹⁹⁷ vėl pateikė aukštesnius vartojimo ir piktnaudžiavimo rodiklius....

Paskutinius keletą metų kai kuriuose JAV arealuose buvo atliekami didelio masto tyrimai su vidurinių mokyklų mokiniais (83,000 Youth, 2000). Pastarieji visada pateikdavo aukštesnius piktnaudžiavimo (tiek alkoholiu, tiek narkotikais) rodiklius tarp jaunų LGB žmonių nei tarp heteroseksualaus jaunimo“.¹⁹⁸

Aids ir lytiniu būdu plintančios ligos

Nesuvaldomas homoseksualų promiskuitetas yra nuolatinis medicininių bendruomenių rūpestis. Jos bando sustabdyti augantį žmonių, užsikrėtusių ŽIV/AIDS ir kitomis lytiniu būdu plintančiomis ligomis, skaičių.

2002 metų liepą Gėjų ir lesbiečių medicinos asociacija (the Gay and Lesbian Medical Asociacion) publikavo naujienų leidinį apie homo-

¹⁹⁶ Prime Minister's Strategy Unit, „Responses to the Alcohol Misuse Consultation Paper“, www.number-10.gov.Uk/output/Page4490.asp#L.

¹⁹⁷ Jan Bridget cituoja šiuos: Skinner and Otis (1996); Abbott (1998); Jaffe, Clance, Nichols and Emshoff (2000); Diamant, et al. (2000).

¹⁹⁸ Jan Bridget, for Lesbian Information Services, „Alcohol/Drug Misuse“, www.number-10.gov.uk/su/alcohol/submissions/lesbian.pdf.

seksualistams rupimas sveikatos problemas. Leidinyje buvo pastebėta, kad:

„Užsikrėtusių lytiniu būdu plintančiomis ligomis tarp seksualiai aktyvių gėjų yra labai daug. Tai apima tiek pagydomas lytiniu būdu plintančias ligas (sifilis, gonorėja, chlamidijozė, gaktos utėlės ir kt.), tiek ligas, kurioms vaistų nėra (ŽIV, hepatito A, B arba C virusas, žmogaus papilomos virusas ir kt.).“¹⁹⁹

Remiantis Ligų kontrolės ir prevencijos centrų duomenimis, apytikris AIDS užsikrėtusių suaugusiųjų skaičius šalyje 2002 metų gruodį buvo 877 275. Iš jų 496 354 suaugusieji, t.y. 57 proc., mirė. Šių 877 275 atvejų klasifikacija pagal užsikrėtimo šaltinį parodo, kad 420 790, t.y. 48 proc., kilo dėl seksualinio kontakto tarp vyrų. Kiti 59 719 atvejų, t.y. 7 proc., kilo dėl seksualinio kontakto tarp vyrų, vartojusių intraveninius narkotikus.²⁰⁰ Turint galvoje tai, kad homoseksualūs vyrai sudaro 3 proc. visos vyrų populiacijos, disproporcija stulbinanti.

Leidinyje „Žvilgsnis į ŽIV epidemiją“ Ligų kontrolės ir prevencijos centrų teigiama: „Pagal riziką, didžiausią naujų infekcijų proporciją sudaro vyrų lytiniai santykiai su vyrais“. Suvestinė taip pat apytikriai apskaičiuoja, kad 60% naujų AIDS infekuotųjų kasmet atsiranda dėl lytinių santykių tarp vyrų.²⁰¹

Medicinos bendruomenių susirūpinimas padidėjo dėl 2003 metų liepos mėnesio Ligų kontrolės ir prevencijos centrų pastebėjimo, kad naujų AIDS atvejų skaičius per metus Jungtinėse Valstijose vėl išaugo.²⁰²

Susidūrimas su savižudybe

Sunki depresija, savižudiškos mintys bei mėginimai nusižudyti taip pat dažnesni tarp homoseksualų, ypač jaunų, negu tarp paprastų gyventojų. Rezultatus pateikia tyrimai.

¹⁹⁹ „Ten Things Gay Men Should Discuss with Their Health Care Providers“, www.glaa.org/news/releases/no2071710gaythings.html.

²⁰⁰ Plg. www.cdc.gov/hiv/stats.htm.

²⁰¹ www.cdc.gov/nchstp/od/news/At-a-Glance.pdf

²⁰² Plg. www.cdc.gov/hiv/stats/hasr1402/commentary.htm.

1999 metų gruodį Nacionalinis psichinės sveikatos institutas (the National Institute of Mental Health) pranešė:

„Kalbant apie mėginimus nusižudyti, keletas valstijos ir nacionalinių tyrimų parodė, kad vidurinių mokyklų mokinių, kurie pranešė esą homoseksualiai ir biseksualiai aktyvūs, savižudiškų minčių ir mėginimų žudyti rodikliai per paskutiniuosius metus yra aukštesni, palyginti su heteroseksualios patirties turinčiu jaunuimu”.²⁰³

1997 metais instituto buvo atliktas 750 vyriškos lyties 18-27 metų amžiaus asmenų tyrimas. Remdamiesi jo duomenimis, Christopher Bagley ir Pierre Tremblay praneša:

„Homoseksualūs vyrai pademonstravo daug aukštesnį buvusių savižudiškų minčių ir veiksmų rodiklį. Jie sudaro 62,5% visų mėginusių žudyti. Šie duomenys, rodantys, kad homoseksualūs ir biseksualūs vyrai yra 13,9 karto didesnėje mėginimo nusižudyti rizikos grupėje, dera su ankstesniais duomenimis”.²⁰⁴

Žaidimas su ugnimi

Šie faktai įrodo, kad analogija tarp homoseksualios partnerystės ir tradicinės santuokos yra be pagrindo: aukštesni smurto, ligų ir savižudybių rodikliai. Toks gyvenimas veda savo tragiškas aukas prie didelės rizikos. Iš tiesų tie, kurie įžengia į šį doroviškai pakrikusį ir neramų pasaulį, žaidžia su ugnimi.

²⁰³ „Frequently Asked Questions about Suicide” National Institute of Mental Health, www.nimh.nih.gov/research/suicidefaq.cfm.

²⁰⁴ Christopher Bagley and Pierre Tremblay, „Suicidal behaviors in homosexual and bisexual males”, *Crisis* (1997), Vol. i, pp. 24-34. Citatą iš autorių reziumė galima rasti adresu www.virtualcity.com/youthsuicide/gbsuicidei.htm.

XIV skyrius

Klaidinga užuojautos samprata

Tam, kad būtų priimtas, homoseksualų judėjimas dažnai diskusiją kreipia į „užuojautą“. Taip kiekvienas, pritariantis homoseksualų judėjimui, išreiškia užuojautą, o besipriešinantys jam nerodo nieko.

Be abejonės, užuojauta yra vienas iš gražiausių ir kilniausių jausmų. Ji atskleidžia nesavanaudiškumą, pasiaukojimą ir meilę savo artimui. Žodis „užuojauta“ reiškia *kentėti kartu*.²⁰⁵ Taigi užuojauta yra gilus kito kančios supratimas, susijęs su troškimu ją palengvinti.

Užuojauta kyla iš fakto, kad visi žmonės yra tos pačios prigimties. Kaip rašė senovės dramaturgas Terencijus: „Esu žmogus ir viskas, kas žmogiška, man nesvetima“²⁰⁶.

Manipuliavimas kilniu jausmu

Kaip ir viskas žemėje, šis kilnus jausmas taip pat gali būti deformuojamas ir juo galima piktnaudžiauti. Homoseksualų judėjimas būtent taip ir padarė, pasigrobdamas šį žodį ir naudodamas jį kaip etiketę.

Tipiškas to pavyzdys yra Rainbow Sash Movement USA (Nacionalinė gėjų/lesbiečių/biseksualų/lytį pakeitusių asmenų katalikų organizacija [National Organization of Gay/Lesbian/Bisexual/Transgender

²⁰⁵ Lotyniškai *compassio*, užuojauta, iš *compassus*, būtojo laiko dalyvis iš *compati*, jausti gailėstį: *com*, kartu + *pati*, kentėti.

²⁰⁶ Publius Terentius Afer, *Heauton Timorumenus* -1 veiksmas: *Homo sum: humani nil a me alienum puto*.

Catholics]) pareiškimas spaudoje, puolantis dokumentą *Pastabos dėl homoseksualių asmenų sąjungų teisinio pripažinimo projektų*, išleistą Tikėjimo mokslo kongregacijos, 2003 m. liepos 31 d. Iškoneiveikęs Vatikaną dėl jo „isterijos“, pareiškimas baigiamas taip:

„Be to, Vatikanas, svarstydamas homoseksualių santykių problemą, atrodo pasiryžęs užimti priešingą užuojautai pusę. Bjauri kalba ir vartojamas užgaulus pežoratyvinis tonas bei posakiai („iškrypėliškas elgesys“, „visiškai nemoralios“ sąjungos ir „blogio legalizavimas“) kalbant apie gėjų santuokas, parodo moralės ribas praradusią popiežiaus valdžią“.²⁰⁷

Komentuodamas Vatikano *Pastabas*, laikraščio *National Catholic Reporter* savininkas Tom Fox rašo: „Ar Romos prelatai neturėtų daugiau įtakos jei klausimus formuotų su užuojauta, užuot rašę piktais, smerkdami ir absoliučiai reikalaudami?“²⁰⁸

Užuojautos stoka taip pat buvo ir pagrindinis Charles Cox, tuometinio Dignity USA direktoriaus, argumentas, kai 1999 metais jis komentavo Vatikano paskelbtą pasmerkimą tėvo Robert Nugent ir sesers Jeannine Gramick heterodoksinei tarnystei homoseksualams ir lesbietėms: „Tai tikrai sukels didelį spaudimą diacezinėms tarnystėms - spaudimą absoliučiai paklusti Bažnyčios mokymui, nepaliekant erdvės lesbiečių ir gėjų užuojautai ar supratimui“²⁰⁹.

Manoma, kad užuojauta nesmerkia

Tokie teiginiai atspindi klaidingą užuojautos supratimą. Šio neteisingo supratimo centre yra klaidinga idėja, kad užuojauta yra paremta vien emocijomis. Bet koks sveiko proto, o ypač moralinės kritikos, įterpimas, kaip manoma, sunaikina užuojautą.

²⁰⁷ „National Gay Catholic Organization Responds to the Vatican's Smoke and Mirrors Document“, Rainbow Sash Movement USA, 2003 m. rugpjūčio 2 d., www.biz.yahoo.com/prnews/030802/nysa010_1.html.

²⁰⁸ Tom Fox, „Gays Get Hit Twice“, *National Catholic Reporter*, 2003 m. rugpjūčio 7 d..

²⁰⁹ Teresa Malcolm, „Pair Dealt a Lifetime Ban on Ministry to Homosexuals“, *National Catholic Reporter*, 1999 m. liepos 30 d.

Klaidingos suvoktos, užuojautos savo artimui pagrindinis tikslas yra poreikių eliminavimas ar kančios palengvinimas. Tačiau jei ši kančia yra sukelta nuodėmingo elgesio, kaip kad yra homoseksualumo atveju, tuomet užuojautą sudaro tokio elgesio priėmimo, o ne atmetimo parodymas. Taigi tokia liberali užuojauta yra „visa apimananti“, „visa priimanti“, ir „nesmerkianti“.

Unitarinis pastorius Tom Goldsmith pateikia tokios nekritinės užuojautos paaiškinimą. Kaip pirmą pavyzdį jis pateikia velionį kardinolą O'Connor, kadangi jis buvo pirmasis, atidaręs katalikiškas liginines AIDS aukoms. Tačiau kardinolo užuojautą menkino faktas, kad „jis tebetikėjo, kad Dievas pasmerkia homoseksualus“. Tokiu atveju, pastebi Goldsmith, „smerkimas lieka pagrindiniu barjeru empatijai ir tikram (dieviškam?) žmonių savitarpio supratimui“. Antras jo pavyzdys pristato „išraiškingą neteisiančio elgesio meno demonstraciją“. Masačusetso vidurinės mokyklos mokinys, padedamas tos mokyklos Gay-Straight Alliance (Gėjų-normalių sąjungos) konsultanto, suorganizavo sėkmingą kampaniją, kad homoseksualus draugas būtų priimtas į futbolo komandą. Goldsmith užbaigia: „Galbūt iš tiesų užuojauta ir reiškia: eiti per tikrą pasaulį atmerktomis akimis ir neteisiančia širdimi“²¹⁰.

Užuojauta turi būti vedama proto, o ne jausmų

Tokia nesmerkiančios užuojautos samprata yra ir klaidinga, ir absurdiška, nes tai yra tikros užuojautos nuvertinimas.

Šventasis Tomas Akviniėtis moko, kad užuojauta būna vertybė tik tada, kai yra vedama proto, kadangi „Žmogaus dorybė sielos judesius iš esmės tvarko protingai“²¹¹. Be šio tvarkymo, užuojauta tėra aistra. Kaip visos aistros, užuojauta šiuo atveju yra galingas, bet neracionalus polinkis, tad potencialiai pavojingas, kadangi gali palaikyti ne tik gėrį, bet ir blogį.²¹² Jausti gailestį matant kieno nors kančias yra nor-

²¹⁰ Tom Goldsmith, „Reverently Yours“, *The Torch*, May 11, 2000, www.slcuu.org/torch/1999-00/05-n-00.pdf.

²¹¹ Šv. Tomas Akviniėtis, *Summa Theologica*, II-II, q. 30, c. 3.

²¹² Ibid., II-II, q. 30, a. 1, ad 3.

malu. Tačiau veikla be atsargios analizės gali atvesti prie nenumatytos žalos.

Įsivaizduokime, pavyzdžiui, atvejį, kai žmogus perka degtinę savo draugui alkoholiui, nes negali matyti, kaip jis kankinasi neturėdamas ko išgerti. Lygiai taip pat įsivaizduokime tėvą, kuris apiberia pinigais savo sūnų, priklausomą nuo azartinių lošimų, nes tėvas kremtasi galvodamas, kaip jo sūnus kamuoja negalėdamas lošti. Jo veiksmas neparodo sūnui tikros meilės. Užuoat padėjęs savo vaikui išsivaduoti iš lošimo gniaužtų, lengvai duodamas pinigų jis palaiko šią ydą.

Palaikyti ydą nėra užuojauta

Nors viskas turi būti daroma padėti nusidėjėliams, bet negalima palaikyti ar skatinti jų ydos. Atsižvelgiant į žmogišką trapumą, nusidėjėlis nusipelno gailesčio ir užuojautos. Tačiau yda ir nuodėmė turi būti išbrauktos iš šios užuojautos, kadangi nuodėmė niekada negali būti tikras užuojautos objektas.²¹³

Klaidingas gailestis veda prie teikimo nusidėjėliui priemonių, kurios palaiko jo ydą. Tokia pagalba, ar ji būtų materialinė, ar moralinė, iš tiesų tik „laiko“ nusidėjėlį prikaustytą prie jo blogų darbų. Tokie veiksmai padeda ydai, o ne asmeniui. Nepaisant geros intencijos, pats veiksmas yra kenksmingas.

Tikra užuojauta veda nusidėjėlį tolyn nuo ydos ir atgal prie dorybės. Kaip aiškina šventasis Tomas:

„Mes mylime nusidėjėlius iš gailestingumo ne tam, kad trokštume to, ko trokšta jie, ar džiaugtumės tuo, kas teikia džiaugsmą jiems, bet tam, kad priverstume juos norėti, ko norime mes, ir kad jie džiaugtųsi tuo, kad džiugina mus. Juk yra parašyta: „Tegul jie gręžiasi į tave, nesigręžk tu į juos! (Jer 15:19)“²¹⁴

Dieviškas to pavyzdys yra Gerasis ganytojas, kuris eina paskui vieną paklydusią avį, kad gražintų ją prie bandos. Kitas jaudinantis pavyzdys - tai šventoji Monika, šventojo Augustino motina. Ji nieka-

²¹³ Ibid., II-II, q. 30, a. 1, ad 1.

²¹⁴ Ibid., II-II, q. 25, a. 6, ad 4.

da nepritarė sūnaus nedoram gyvenimo būdai ir eretiškam tikėjimui, bet ji niekuomet nesiliovė melstis ir dirbti jo atsivertimo labui. „Motinos ašaros“ galiausiai atvertė jį ir jis tapo vienu didžiausių visų laikų katalikų šviesulių.

Tikra užuojauta kyla iš gailestingumo

Tikra užuojauta yra gailestingumo padarinys.²¹⁵ Tačiau šitos dorybės objektas yra Dievas, kurio meilė perduodama kūriniams.²¹⁶ Tai gi užuojautos dorybė siekia atvesti Dievą pas kenčiantįjį ir priversti jį dalyvauti begalinėje Dievo meilėje.

Šventasis Augustinas labai gražiai tai išreiškia:

„Mylėk savo artimą kaip save patį“. O save patį tu tinkamai myli, kai Dievą myli labiau už save. Tad tai, ko sieki pats, turi siekti ir savo artimui, būtent, kad jis mylėtų Dievą tobula meile“.²¹⁷

Tad nors ir užjausdama kito kančią, artimo meilė visuomet turi būti Dievo meilės vardan.

Manipuliavimas užuojauta turi būti denonsuotas

Kalbėti apie „nesmerkiančią“ užuojautą yra terminų prieštara, nes tuo paneigiamas pamatinis proto ir moralės vaidmuo. Tai tik dar viena gudrybė, kuria pasinaudoja homoseksualų judėjimas šitoje Kultūrinėje kovoje, kur žodžiai ir sąvokos tampa tikrais ginklais.

Katalikų supratimu užuojauta yra tikra tik tada, kai ji veda tikrojo gėrio artimui link. Šį tikrąjį gėrį visų pirma sudaro amžinasis išgelbėjimas, bet jis taip pat apima ir laikinosios kančios palengvinimą. Padėti kenčiančiam išsaugoti ydą ir likti nuodėmėje dėl neteisingo laikinos kančios apgailėjimo reiškia ignoruoti jo dvasinę gerovę ir išganyką. Didesnio žiaurumo negali būti.

²¹⁵ Ibid., II-II, q. 30, a. 3, ad 3.

²¹⁶ Ibid., II-II, q. 25, a. 3.

²¹⁷ Šv. Augustinas, *Of the Morals of the Catholic Church (Apie Katalikų Bažnyčios papročius)*, no. 49, www.newadvent.org/fathers/1401.htm.

XV skyrius

REVIZIONISTINIŲ BIBLIJOS TYRIMŲ ATMETIMAS - SODOMA BUVO NUBAUSTA UŽ HOMOSEKSUALUMĄ

Knygoje *After the Ball* Marshall Kirk ir Hunter Madsen mini religijos vandenų drumstimą. Jie siūlo priešinti liberalų mokymą su tradiciniu ir taip griauti vieningą religinį pasipriešinimą homoseksualumui.

Viena didžiausių problemų yra ta, kad bibliniai tekstai prieš homoseksualumą yra labai aiškūs ir kategoriški. Vienintelis būdas šią kliūtį įveikti, tai rasti homoseksualų ideologijos paveiktų teologų bei rašytojų, kurie sugebėtų rasti drumsčiančių tyrus Tikėjimo vandenį interpretacijų.

Ar Sodoma buvo nubausta už nesvetingumą?

Visuomet buvo žinoma, kad Sodoma ir Gomora buvo nubaustos Danguos ugnimi už homoseksualizmo nuodėmę.

Tačiau nuo nesenų laikų kai kurie protestantų ir katalikų komentatoriai, nors visiškai to neneigdami, sumenkina šią mintį. Tokie komentatoriai labiau akcentuoja ne sodomiją, bet kitas nuodėmes, kurias, kaip sako Biblija, tų miestų gyventojai buvo taip pat padarę: prievartavimą, smurtą, gailėstingumo stoką, neteisumą, stabmeldystę ir net svetingumo stoką. Tokiu būdu jie sumenkina arba paneigia nenatūralios ydos sunkumą kaip vienos iš „nuodėmių, besišaukiančių dangaus keršto.“²¹⁸

²¹⁸ „Nuo šešiolikto amžiaus buvo priimta taikyti ‚nuodėmių, besišaukiančių dangaus keršto‘ terminą tam tikriems nusižengimams, kurie sunkiai pažeidžia socialinę tvar-

• **NAUJASIS TEOLOGIJOS ŽODYNAS**

Vienas tokio naujo požiūrio pavyzdžių yra straipsnis žodžiui „homoseksualumas“, *Naujajame Teologijos Žodyne (The New Dictionary of Theology)*, išleistame 1987:

„Homoseksuali veikla, sutinkama ar nurodoma ST ir NT, yra smerkiama. Tačiau modernūs bibliniai tyrimai rodo, kad ST homoseksualios veiklos smerkimas dažnai kyla iš heteroseksualių asmenų, ypač kuomet numanoma išprievartavimo situacija (Pr 19, Sodoma ir Gomora), ar prieš veiksmus stabmeldiškų konotacijų turinčiuose kontekstuose (Kun 18-22, 20, 13, Apeiginio šventumo teisynas), ar socialinio teisingumo svetingumo reikalavimo pažeidimo atvejais (Iz 1, 9; Ez 16, 46-51; Jer 23, 14). Tiek vyrų, tiek moterų homoseksualūs santykiai smerkiami NT kaip stabmeldystės išraiška (Rom 1,25-27), taip pat, lytiniai aktai tarp tos pačios lyties asmenų minimi tarpe tų veiksmų, kurie pažeidžia Dievo įstatymą ir pašalina kaltininką iš Dangaus Karalystės (Rom 1, 25-27; 1 Kor 6, 9-10; 1 Tim 1, 9-10). Patys moderniausi egzegetai pripažįsta, kad sunku nustatyti tikslią šių tekstų prasmę ir iš to kylančią problemą šiuo tekstus taikyti etiškai, smerkiant homoseksualistus ar jų lytinius aktus“²¹⁹.

• **ŽMOGAUS SEKSUALUMAS: NAUJOS KRYPTYS AMERIKOS KATALIKU MINTYSE**

Kitas sukrečiantis pavyzdys, tai *Žmogaus seksualumas - Naujos kryptys Amerikos katalikų mintyse (Human Sexuality - New Directions in American Catholic Thought)*. Ši 1977 metais išleista knyga buvo patvirtinta Amerikos katalikų teologinės bendruomenės (Catholic Theological Society of America). Aptariant homoseksualumą *Žmogaus seksualume* rašoma, kad pasmerkimas Kunigų knygoje, pavadinant homoseksualumą

ką ir kurie, kaip tiksliai sako Šventasis Raštas, šaukiasi dangaus keršto, t.y. šaukiasi Dievo bausmės tiems, kurie tuos nusižengimus padaro. Šios nuodėmės yra keturios: žmogžudystė (Pr 4,10); sodomija (Pr 19,13); našlių ir našlaičių engimas (Iš 22,22 ir toliau); teisingos algos nesumokėjimas darbininkams (Ist 24,17 ir toliau; Jok 5,4)" (Dom Gregorio Manise, O.S.B., s.v. „Sins That Cry Out To Heaven For Vengeance“, *Dictionary of Moral Theology* [Westminster, Md.: The Newman Press, 1962], p. 1139).

²¹⁹ James A. Komonchak et al., eds., *The New Dictionary of Theology* (Collegeville, Minn.: The Liturgical Press, 1987), p. 490.

„bjauriu“ turi būti suprantamas stabmeldystės kontekste. „Homoseksualios veiklos pasmerkimas Kunigų knygoje yra ne etinis sprendimas“, veikiausiai jis remiasi „santykio su stabmeldyste pagrindu“²²⁰.

Žmogaus seksualume taip pat komentuojamas Sodomos ir Gomoros sunaikinimas: „Bažnyčios Tėvai neabejojo, kad blogo poelgio, už kurį Sodoma buvo nubausta, prigimtis buvo homoseksualinė sodomijos praktika“²²¹. Ten Sodomos elgesys lyginamas su Gibeos gyventojų keliaujančio levito sugulovės kolektyviniu išprievartavimu²²². Tuomet daroma išvada, kad Sodoma ir Gomora buvo nubaustos ne dėl homoseksualumo, bet veikiausiai dėl išprievartavimo ir nesvetingumo: „Sodomos ir Gibeos atveju, akcentuojamas ne pasiūlytas lytinis aktas per se, bet baisus paprotinio svetingumo įstatymo pažeidimas“.

Žmogaus seksualume taip pat pateikiami Šventojo Rašto tekstai, minintys kitas Sodomos ir Gomoros nuodėmes. Tuo bandoma įrodyti tezę, kad Sodoma buvo nubausta ne už homoseksualumą.²²³

• NAUJOJI AMERIKOS BIBLIJA

Nelaimėi, *Naujojoje Amerikos Biblijoje* komentarai Sodomos tema atspindi tą pačią įtaką. Pradžios knygos 18, 20 žodžius, kur Dievas sako Abraomui, „Šauksmas prieš Sodomą ir Gomorą taip padidėjo ir jų nuodėmė yra tokia sunki“, naujieji egiptiečiai komentuoja taip:

„Izraelitų tradicija, aiškinant Sodomos ir Gomoros sunaikinimą dėl šių miestų nedorumo, buvo vieninga, tačiau tradicija varijavo dėl šio nedorumo prigimtės. Pagal esamą Jahvisto aiškinimą, Sodomos nuodėmė buvo homoseksualumas (Pradžios knyga 19, 4-5); bet pagal Izaiją (Izaijo knyga 1, 9-10; 3, 9) tai buvo socialinio teisingumo stoka; Ezekielis (Ezekielio knyga 16, 46-51) ją apibūdino

²²⁰ Anthony Kosnik et al., *Human Sexuality: New Directions in American Catholic Thought* (New York: Paulist Press, 1977), p. 190. Autoriai cituoja N. H. Snaith, *Leviticus and numbers*, the Century Bible (London: Nelson, 1967), p. 126.

²²¹ Ibid., p. 191.

²²² Teisejų 19.

²²³ Kosnik et al., p. 191. Vidinė citata yra iš Anthony Phillips, *Ancient Israel's Criminal Law: A New Approach to the Decalogue* (Oxford: Basil Blackwell, 1970), p. 122.

kaip vargšų nepaisymą, o Jeremijas (Jeremijo knyga 23, 14) aiškino ją kaip nemoralumą bendrąja prasme".²²⁴

Judo laiško 1, 7 komentaras *Naujojoje Amerikos Biblijoje* yra kitas šios įtakos pavyzdys. Šventasis Judas sako: „Taip pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai miestai, kurie panašiai ištvirtavo ir nusekė paskui ne tokį kūną, lieka pavyzdžiu, kentėdami amžinosios ugnies kančias". *Naujojoje Amerikos Biblijoje* ši eilutė komentuojama taip:

„Praktikavo nenatūralią ydą: pažodžiui, „nusekė paskui ne tokį kūną". Šis pavyzdys kyla iš Pradžios knygos 19,1-25, ypač Judo 1, 4-11, kuomet Sodomos gyventojai pažeidė tiek svetingumą, tiek moralumą reikalaudami, kad du Loto svečiai (iš tikrųjų, Jahvės pasiuntiniai) būtų jiems atvesti, kad jie galėtų juos seksualiai išnaudoti. **Nenatūrali yda: tai nurodo žmonių lytinio akto su angelais troškimą** (atvirkštinis pavyzdys Judo laiške 1, 6). Sodoma (iš čia „sodomija“) ir Gomora tapo priežodiniu Dievo bausmės už nuodėmę pamokymu (Izaijo 1, 9; Jeremijo 50, 40; Amoso 4, 11; Mato 10,15; 2 Petro 2, 6)".²²⁵

Čia paminėti tik keli revizionistinio Šventojo Rašto interpretavimo pavyzdžiai. Šie revizionistai ryžtasi didelėms kančioms, kad „paaiškintų“ kitas Senojo ir Naujojo Testamentų vietas, Bažnyčios Tėvų, Daktarų raštus ir popiežių bei susirinkimų pasmerkimus per visus amžius.

Sodoma ir Gomora buvo nubaustos už jų homoseksualumą

Analizuodami Raštą, šie naujieji egzegetai sutaria, kad „Bažnyčios Tėvai neabejojo, kad nedorumas, už kurį buvo nubausta Sodoma, buvo homoseksualumo sodomijos praktikavimas"²²⁶.

²²⁴ Ibid- PP-191-196

²²⁵ New American Bible, išnaša nr. 6 į Pradžios knygą, skyrius 18, www.usccb.org/nag/bible/genesis/genesis18.htm.

²²⁶ New American Bible, išnaša nr. 6 į šv. Judo laišką, www.usccb.org/nag/bible/jude/jude.htm#V5. (Išryškinta mūsų.)

Tačiau atsainiai nusilenkę Tradicijai, šie komentatoriai tvirtina priešingą poziciją, paremtą „moderniais Biblijos tyrimais“ ir „pačiais moderniausiais egzegetais“.

Teisindami savąjį Tradicijos neigimą jie tvirtina, kad tolimesnės Rašto eilutės kalba apie daugelį kitų Sodomos nuodėmių, ir taip kuria analogiją tarp sodomiečių elgesio su dviem angelais bei Gibeos gyventojų prievartos atvejo Teisėjų knygos 19.

Toks argumentavimas nieko neduoda.

Pirmiausia, Bažnyčios Tėvų ir Tradicijos autoritetas yra norma katalikų egzegetui. Antra, negalima daryti išvados, kad bausmę sukėlė ne homoseksualumas, o kitos sodomiečių nuodėmės. Tai įrodo pati „naujųjų egzegetų“ analogija. Gibeos gyventojai išprievartaudami keliaujančio levito sugulovę niekingai pažeidė svetingumo ir moralės įstatymus. Bet čia analogija ir pasibaigia. Priešingai nei Sodoma, Gibeos nebuvo sunaikinta siera ir ugnimi iš dangaus.²²⁷

Netikslus kitų rašto tekstų panaudojimas

Akivaizdu, kad tokia grėsminga bausmė, kaip Sodomos ir Gomoš sunaikinimas siera ir ugnimi, yra amžinas pavyzdys visiems laikams²²⁸, atitinkantis nepaprastai nuodėmingą situaciją. Perskaičius Pradžios knygos pasakojimą nelieka abejonių, kad pati sunkiausia Sodomos nuodėmė buvo homoseksualumas.

Kadangi buvo nustatyta, kad Pradžios knygos pasakojimas yra pagrindinis informacijos šaltinis apie Sodomos ir Gomoš nuodėmę ir nubaudimą, visos likusios biblinės nuorodos turėtų būti suprantamos iš šio pasakojimo. Jos papildo, bet ne pataiso Pradžios knygą, kaip teigia inovatoriai.

Pradžios knygos pasakojimas

Pradžios knyga aprašo Dievą antropomorfiškai, lyg jis būtų žmogus, svarstantis apie dievų miestų nubaudimą:

²²⁷ Kosnik et al., p. 191.

²²⁸ Pr 19, 23.

„Tuomet VIEŠPATS tarė: „Šauksmas prieš Sodomą ir Gomorą taip padidėjo ir jų nuodėmė yra tokia sunki, kad aš turėjau nužengti ir pamatyti, ar jie iš tikro elgėsi pagal mane pasiekusį šauksmą. O jei ne, aš žinosiu“²²⁹

Po to Dievas į Sodomą pasiuntė angelus keliaujančių žmonių išvaizda, kur juos priima Lotas. Pasakojimas tęsiamas:

„Bet jiems dar neatsigulus, miesto vyrai - Sodomos vyrai, jauni ir seni, - visi žmonės iki paskutinio, - apsupo namus ir šaukė Lotui: „Kur tie vyrai, atėjusieji pas tave šį vakarą? Atvesk juos mums, kad galėtume juos pažinti“²³⁰.

Loto pastangos įtikinti sodomiečius buvo bevaisės, tad angelai nubaudė juos aklumu. Tuomet angelai pasakė Lotui: „Mes šią vietą tuoju sunaikinsime! Šauksmas prieš Sodomos žmones, pasiekęs VIEŠPATĮ, pasidarė toks garsus, kad VIEŠPATS atsiuntė mus jos sunaikinti“²³¹.

Kai tik Lotas ir jo šeima pabėgo, prasidėjo bausmė:

„Saulė buvo pakilusi virš akiračio, kai Lotas atėjo į Zoarą. Tuomet VIEŠPATS lijo ant Sodomos ir Gomoros siera ir ugnimi {nuo VIEŠPATIES iš dangaus}. Jis sunaikino tuos miestus ir visą Lygumą drauge su visais miestų gyventojais ir žemės augmenija“.²³²

Koreliacija tarp nuodėmių

Pagrindinis naujųjų egzegetų argumentavimo trūkumas yra tas, kad jie neatkreipia dėmesio, jog viena nuodėmė dažniausiai yra susijusi su kitomis kaip priežastis arba pasekmė. Kaip herojiškas vienos dorybės laikymasis veda prie visų kitų dorybių laikymosi, taip užsispyrėliškas įsikibimas į vieną nuodėmę įgalina nusidėjėlį lengvai pulti prie kitų, besisiejančių savo prigimtimi ar aplinkybėmis su pagrindine.

²²⁹ Įst 29, 23; Iz 1, 9-10; 3, 9; 13,19; Jer 49, 18; Rd 13,19; Am 4, 11; Sof 2, 9; Mt 10,15; Rom 9,29; 2 Pt 2, 6; Jud 7.

²³⁰ Pr 18, 20-21.

²³¹ Pr 19, 4-5.

²³² Pr 19, 13.

Iš tikrųjų sodomiečiai buvo nusidėję ir tuo, kad neapkentė vargšų ir svetimšalių, užsiėmė apsirijimu ir buvo įpuolę į nemoralų gyvenimą bendrąja prasme. Tačiau tai neleisdžia daryti išvados, kad homoseksualumas nėra nuodėmingas, kaip kad siūlo *Naujasis Teologijos Žodynas*. Lygiai taip pat negalima padaryti išvados, kad homoseksualumas nebuvo Sodomos ir Gomoros nubaudimo ugnimi priežastis.

Ši koreliacija tarp nuodėmių randama *Naujojo Teologijos Žodyno* ir *Naujosios Amerikos Biblijos* komentare vienai iš šešių Ezekielio knygos (16:46-51) eilučių. Iš jos galima daryti prielaidą, kad Sodoma buvo nubauta už „socialinio teisingumo, svetingumo reikalavimo pažeidimus“ ir „vargšų nepaisymą“.

Ezekielio 16,49 patvirtina: „Išties, tavo sesers Sodomos kaltė buvo įžūlus išdidumas! Ji ir jos dukterys [kaimyniniai Sodomos veikiami miestai] turėjo duonos perteklių ir lengvą gyvenimą, bet neištiesė rankos vargšui ir beturčiui“²³³.

Komentuodamas šią eilutę Cornelius a Lapide, vienas didžiausių visų laikų Rašto komentatorių, aiškina šią koreliaciją tarp nuodėmių taip:

„Pirmoji [iš Sodomos ydų] yra išdidumas. Antroji - duonos, ar viečiau maisto, delikatesų, puotų perteklius. Trečioji - gėrybių, prabangos ir malonumų gausa. Ketvirtoji - dykinėjimas. Penktoji - gailesčio stoka....

Paklauskite šv. Jeronimo: „Išdidumas, duonos sotis, visokių daiktų gausa, dykinėjimas, malonumai - tokios buvo Sodomos nuodėmės. Dėl jų jie pamiršo Dievą, kadangi nuolatinis turtų buvimas atrodė amžinas ir dėl to nebuvo reikalo kreiptis į Dievą, kad jų gautų“....Taigi pirmiausia iš visų Sodomos nuodėmių yra išdidumas. Tuomet Dievas nubaudžia už išdidumą, leisdamas jiems įpulti į didelę ir gėdingą aistrą, kaip tai gali būti išvedama iš Rom 1, 27... Taip pat ir apsirijimas vedė prie Sodomos žlugimo, kadangi iš jo kyla aistra. Šv. Jeronimas sako: „Ne lava iš Etnos, Vezuvijaus ar Olimpo vulkanų verčia jaunus liepsnoti [aistra], o vynas ir gardūs patiekalai“....Apie dykinėjimą šv. Jeronimas sako: „Dykinėjimas moko visokio pikto“.

²³³ Pr 19, 23-25.

Cornelius a Lapide parodo, kaip sodomiečių gailėsčio stoka atvedė prie homoseksualumo nuodėmės:

„Penkta - negailestingumas, kuris buvo sodomiečių aistros priežastis; nes tie, kurie yra žiaurūs kitiems, taip pat yra žiaurūs savo pačių prigimčiai, pažeidžia gimimo įstatymus. Tie, kurie yra žiaurūs savo artimui kalbant apie jo pragyvenimą, ar net gyvybę, taip pat yra žiaurūs savo pačių kūnams, gašliai juos išnaudodami. Sodomiečiai buvo žiaurūs savo svečiams ir keleiviams - šiuo atveju jie degė piktais troškimais angelams, įgavusiems žmonių kūnus ir prisistačiusiems Lotui keleiviais (Pr 19,5). Tad gailėslingumo stoka ir žiaurumas verčia tuos, kurie yra žiaurūs, negerbti nei kuklumo, nei gero vardo, nei savo artimo, o juo labiau svetimšalio ar keleivio kūno ar gyvybės. Priešingai, jie juos laiko savo nuosavybe, kaip maistą savo ištvirkavimui, kaip kažką žemo ir niekingo".²³⁴

Homoseksualumas neturi nieko bendro su angelais

Kaip jau buvo minėta, *Naujosios Amerikos Biblijos* šventojo Judo laiško komentatoriai teigia, kad Sodomos ir Gomoros „nenatūralios ydos" praktika reiškė „žmonių lytinio akto su angelais troškimą".

Pradžios knygos pasakojimas aiškiai parodo, kad sodomiečiai manė, jog du Jahvės pasiuntiniai buvo žmonės: „Kur tie vyrai, atėjusieji pas tave šį vakarą? Atvesk juos mums, kad galėtume juos pažinti".

Kita vertus, kaip aiškinama *Naujojoje Amerikos Biblijoje*, pažodinis teksto „nenatūralios ydos praktikavimas" vertimas iš graikų kalbos yra „nusekė paskui ne tokį kūną". Tad angelai, įgavę žmogaus išvaizdą, sužadino sodomiečių aistrą. Sodomiečiai negalėjo jausti lytinio potraukio angeliškai prigimčiai, kadangi angeliškoji prigimtis jiems buvo nežinoma. Tradicinis „nusekė paskui ne tokį kūną" aiškinimas yra „gėdingų ydų vaikymasis"²³⁵.

Cornelius a Lapide, komentuodamas frazę „nusekė paskui ne tokį kūną", cituoja Mūsų Viešpaties žodžius apie santuoką: „Todėl vyras

²³⁴ Ez 16, 49

²³⁵ Cornelius a Lapide, *Commenlaria in Scriptum Sacram, Commentaria iri Ezechielem Prophetam* (Paris: Vivès, 1880), Vol. 12, pp. 618-619.

paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir *du taps vienu kūnu*"²³⁶. Ji aiškina, kad du vyrai negali susivienyti taip, kad pradėtų naują gyvybę, ir todėl negali „tapti vienu kūnu“. Bet kuomet jie susivienija seksualiai, jie yra „du kūnai“, o ne vienas, kaip kad santuokoje. Jis taip pat aiškina, kad tai „ne toks kūnas“, nes toks seksualinis susivienijimas yra priešingas prokreacijai, kuri yra natūralus ir deramas lytinio akto tikslas.²³⁷

Sodoma ir Gomora sujungė savo homoseksualumą su dideliu akiplėšiškumu

Sodomos ir Gomoros akiplėšiškumas ir nuodėmingumas dar labiau apsunkino jų Dievui miestą iššūkį. Pranašas Izaijas tai konstatuoja, kuomet peikia žydus:

„Jeruzalė klumpa, ir Judas krinta, nes savo žodžiais ir darbais jie užgauna VIEŠPATĮ, nepaiso jo šlovingo Artumo. Pats jų pasipūtimas juos smerkia, savo nuodėmėmis jie didžiuojas kaip Sodoma, - jų neslepia. Vargas jiems! Nelaimę jie patys sau užsitraukia“.²³⁸

Kunigų knyga smerkia tiek stabmeldystę, tiek homoseksualumą

Žmogaus seksualume tvirtinama, kad homoseksualumas Kunigų knygoje nesmerkiamas, kadangi „Homoseksualios veiklos pasmerkimas Kunigų knygoje yra ne etinis sprendimas“. Ji buvo pasmerkta „dėl santykio su stabmeldyste“.

Šioje ištraukoje Kunigų knygoje aidi Dešimt Dievo Įsakymų. Dekalogas smerkia ne vien stabmeldystę, bet ir homoseksualumą: sta-

²³⁶ Plg. Jose Maria Bover, S.J. ir Francisco Cantera Burgos, *Sagrada Biblia: Version Critica Sobre Los Textos Hebeo y Griego* (Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos, 1961), p. 1473, fn. 7.

²³⁷ Mt 19, 5.

²³⁸ Cornelius a Lapide, *Comentaria in Scripturam Sandam*, (Paris: Vivès, 1863), Vol. 20, p. 662.

bmeldystė yra Pirmojo Įsakymo pažeidimas, o homoseksualumas - Šeštojo.²³⁹ Taigi nebent kas nors mėgintų palaikyti absurdišką mintį, kad Dešimt Dievo Įsakymų nėra etinis kodeksas, apreikštojo moralinio įstatymo suvestinė, nėra pagrindo tvirtinti, kad šis homoseksualumo smerkimas „yra ne etinis sprendimas“.

Maža to, homoseksualumo pasmerkimo Kunigų knygoje kontekstas akivaizdžiai parodo, kad jis yra paremtas etika. Įprastai egzegetai vadina šią Kunigų knygos dalį „Apeiginio šventumo teisynu“, nes čia nurodomos praktinės tobulėjimo normos. Ši dalis ypač atkreipia dėmesį į lytiškumo moralę ir smerkia visas incesto, promiskuiteto formas ir kitas seksualinio iškrypimo formas (pavyzdžiui, homoseksualumą ir zoofiliją).

Štai klaidingai *Žmogaus seksualume* interpretuotos eilutės kontekstas:

„Neturėsi lytinių santykių su savo artimo žmona ir su ja savęs nesuterši.

Neleisi, kad kas nors iš tavo palikuonių būtų paaukotas Molechui, ir neišniekinsi savo Dievo vardo: aš esu VIEŠPATS!

Nesugulsi su vyriškiu tarsi su moterimi: tai yra pasibjaurėjimas.

Neturėsi lytinių santykių su jokių gyvulių ir savęs nesuterši su gyvuliu; nei jokia moteris leisis gyvuliui turėti su ja lytinius santykius: tai yra begėdiškas iškrypimas.

Nepasidarysite nešvarūs nė vienu iš šių papročių, nes tokiais papročiais yra susiteršusios tautos, kurias išvarau jūsų akyse.

Taip buvo suterštas kraštas, todėl nubaudžiau jį už jo kaltę, ir pats kraštas išvėmė savo gyventojus”.²⁴⁰

Tekstas aiškus: neikite pėdomis stabmeldžių, kurie aukojo savo vaikus stabams ir užsiėmė tokiais pasibjaurėtiniais dalykais kaip homoseksualumas ir zoofilija.

Šios šventumo normos yra panašios į tas, kurias šventasis Paulius davė korintiečiams:

²³⁹ Iz 3,8-9.

²⁴⁰ Iš 20,1-17; Įst 5, 6-21.

„Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neklyskite! Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei iškrypėliai, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės”.²⁴¹

Homoseksualumas: nuodėmė, besišaukianti dangaus keršto

Homoseksualumas yra viena iš „nuodėmių, besišaukiančių dangaus keršto”. Raštas tai aiškiai teigia, kai angelai pasakė Lotui: „Mes šią vietą tuojau sunaikinsime! Šauksmas prieš Sodomos žmones, pasiekęs VIEŠPATĮ, pasidarė toks garsus, kad VIEŠPATS atsiuntė mus jos sunaikinti”.

Ypatingas homoseksualumo nuodėmės sunkumas kyla iš to, kad ji pažeidžia natūralią, kūrimo metu Dievo nustatytą lyčių tvarką.

Antrame laiške šv. Petras parodo, kad Sodomos ir Gomoros nu baudimas išlieka perspėjimas piktadariams: „Paversdamas pelenais Sodomos ir Gomoros miestus, pasmerkė juos žlugti ir taip davė pavyzdį ateities bedieviams”²⁴².

Taigi yra aišku, kad nors Sodomos ir Gomoros gyventojai buvo padarę daugybę tarpusavyje susijusių nuodėmių, bet dieviškosios bausmės priežastis buvo homoseksualumo nuodėmė. Tai vieninga Bažnyčios Tėvų ir visų tradicinių egzegetų interpretacija. Aiškinimai, priešingi šiai tradicijai, daro žalą šventiems tekstams.

Čia pritinka prisiminti popiežiaus šventojo Celestino perspėjimą Galijos dvasininkams: „*Desinat incessere novitas vetustatem*” - Lai naujovė paliauja pulti senovę!²⁴³

²⁴¹ Kun 18, 20-25.

²⁴² 1 Kor 6, 9-10.

²⁴³ 2 Pt 2, 6.

III dalis

PRIGIMTINIS ĮSTATYMAS
IR BAŽNYČIOS MOKYMAS
VISUOMET SMERKĖ
HOMOSEKSUALUMĄ

XVI skyrius

PRIGIMTINIS ĮSTATYMAS

- BŪTINASIS ŽMOGAUS ATRAMOS TAŠKAS

Homoseksualų judėjimas bando primesti visuomenei klaidingą moralę. Šis pseudo-moralumas remiasi filosofine prielaida, kad objektyvios moralinės normos neegzistuoja, o žmogaus elgesį turėtų nulėmti vien individo pasirinkimas.

Judėjimo šalininkai tikrąjį tvirtinimą pateikia *demokratiškumo* šviesoje. Iš tiesų žmogus turi elgtis pagal savo sąžinę. Tačiau tai nereiškia, kad kiekvienas individas yra laisvas elgtis, kaip jam patinka.

Moralė nėra „demokratinio konsenso“ vaisius

Pernelyg dažnai žmonės įsivaizduoja demokratiją kaip valdymo formą, turinčią tam tikrą demokratinį konsensą, kuris lemia žmogaus mąstymo ir elgesio visuomenėje normas.

Taip pat ir kas nors, kas yra gera ar bloga, teisinga ar klaidinga, gražu ar šlykštu remiasi viešąja nuomone, išreiškiama referendume ar apklausoje. Moralėje, kaip ir politikoje, tikimasi, kad kiekvienas priims daugumos valią, net jei asmeniškai su ja nesutiktų.

Tokiu būdu moralė tampa individualių nuomonių sumos rezultatas, ir kiekvienas privalo paklusti kolektyvinei daugumai.

Nors toks mąstymo būdas gali pasirodyti patrauklus iš pirmo žvilgsnio, tačiau vis dėlto jis yra klaidinantis.

Aukščiausio Įstatymo Leidėjo reikalingumas

Jei moralės įstatymas nebūtų įrašytas į žmogaus prigimtį ir neegzistuo-tų žmogaus sąžinėje, pozityvaus įstatymo diktatas jo sieloje nerezonuotų. Nebūtų jokio ryšio tarp įstatymų ir tikrosios žmogaus būties. Įstatymai būtų grynai išoriški reikalavimai, kuriems reikia paklusti dėl priverstinės valstybės galios.

Tokiu būdu įstatymai, prieštaraujantys racionaliai žmogaus pri-gimčiai, būtų visiškai arbitriški, kadangi jie atspindėtų įstatymus lei-džiančiųjų užgaidas ir kaprizus. Tai nebūtų tikras įstatymas, ir jis ne-saistytų sąžinės.

Negana to, įstatymas, paremtas žmogaus valia, neturi žmogui jo-kio moralinio autoriteto, kadangi, vieno žmogaus valia yra lygiai to-kia pati kaip ir kito. Jokio žmogaus valia *natūraliai* nėra aukštesnė nei jo artimojo. Taigi toks žmogaus valia paremtas įstatymas nebūtų sais-tantis žmogaus sąžinės.

Kad įstatymas saistytų žmogaus sąžinę, jo šaknis ir galutinis ga-rantą turi turėti Aukščiausias Įstatomo Leidėjas, kurio Valia natūraliai būtų aukštesnė už žmogaus valią.²⁴⁴ Ši aukštesnioji Valia turi priklaus-yti Dievui, nes vien tik Jo valia yra aukštesnė už visas kitas. Ši Aukš-čiausioji Valia yra išreikšta pozityviais įstatymais, t.y., Dievo įsteigtais ir Apreiškime esančiais įstatymais bei prigimtiniu įstatymu, išreikš-tu per Sukūrimą.

Prigimtinio įstatymo egzistavimas ir efektyvumas

Bet kas gali pastebėti, kad visata yra valdoma nekintamų įstaty-mų: lapai žali, kraujas raudonas, esant tam tikrai temperatūrai van-duo užšąla, paukščiai skraido, naktis ateina po dienos, ir taip toliau. Be to, patirties šimtmečiai rodo, kad visuomet taip buvo ir visuomet taip bus, nepriklausomai nuo žmogaus valios. Visi šie dalykai yra diktuo-jami pačios daiktų prigimties, kuri lemia jų tikslą, to tikslo link juos nukreipia ir suteikia jiems būtinas priemones tikslą pasiekti.

²⁴⁴ Plg. Tėvas Charles Coppens, S.J., *A Brief Text-Book of Moral Philosophy*, pataisyta Tėvo Henry S. Spalding, S.J. (New York: Shwartz, Kirwin and Fauss, 1924), pp. 62-63.

Iš tiesų po to, kai sukūrė visatą iš nieko, Dievas nepaliko Savo kūrinų likimo valiai, be tikslo ar be vadovavimo. Priešingai, Jis tvarkė ir kreipė juos į tą tikslą, atitinkantį Jo Dievišką Išmintimi nustatytą planą.

Negyvus daiktus valdo Dievo jiems suteikta prigimtis. Šie įstatymai, kurie valdo negyvąją Kūriniją, vadinami „natūraliais fizikiniais dėsniais" arba „gamtos dėsniais". Šie natūralūs fizikiniai dėsniai tvarko fizinės visatos veikimą. Dėsniai, kaip „kaitinama substancija plečiasi" ir „žemė sukasi aplink saulę", išreiškia nuolatines, nekintančias taisykles, kurioms paklūsta šie fiziniai dalykai. Visiškai teisinga, kad natūralūs fizikiniai dėsniai yra nuolatiniai, nekintantys ir nepakenčia išimčių. Tad jei natūralus fizikinis dėsnis bent kartą nepasitvirtintų, jis jau nebebūtų dėsnis.

Tvarkingoje, valdomoje suprantamų fizikinių dėsnių visatoje žmogus taip pat privalo turėti savo galutinį tikslą ir jo prigimčiai „nukaldintus" moralės įstatymus, kurie žmogų vestų ir valdytų. Būtų absurdiška, jei tokie tvarkantys įstatymai egzistuotų, tačiau žmogui būtų sunkiai pažinūs.

Refleksijos momento pakanka padaryti išvada, kad tokie įstatymai egzistuoja ir kad žmogus taip pat priklauso nuo aukščiausios tvarkos, kurią Dievas nustatė per Sukūrimą.

Žmogaus būties jausmas padeda jam susivokti. Žmogus mąstydamas supranta, kad jis egzistuoja žmogiškos prigimties ribose. Jis žino, kad yra ne akmuo, ne augalas, ne vien tik gyvūnas. Jis taip pat žino, kad jis nėra angelas, bet žmogus. Žmogaus prigimtis yra žmogaus kaip žmogiškos būties elgesio „planas".

Dalis žmogų valdančio įstatymo yra susijusi su fiziologiniais veiksmiais - pojūčiais, virškinimu, kvėpavimu, mirksėjimu ar augimu. Jie yra šiame žmogaus „plane" ir vyksta, taip sakant, „automatiškai", nepriklausomai nuo tiesioginės žmogiškos valios komandos.

Tačiau ne visi žmogaus veiksmiai yra automatiški. Kaip racionali būtybė, apdovanota intelektu ir valia, žmogus pajėgus atlikti laisvus veiksmus. Taigi žmogus gali pasirinkti atlikti tokius veiksmus arba ne.

Nepaisant to, šie veiksmai turi paklusti Kūrėjo nustatytoms elgesio taisyklėms. Ši aukščiausia žmogaus elgesio tvarka, šis į pačią žmogaus prigimtį Kūrėjo įrašytas *moralės* „planas“, yra vadinamas „prigimtinu įstatymu“.

Prigimtinis įstatymas atspindi amžinąjį žmogaus įstatymą, kuris yra paprasčiausiai Dieviškoji Išmintis, valdanti visatą ir nustatanti aukščiausią tvarką bei visų, regimų ir neregimų, gyvų ir negyvų daiktų valdymą.

Kaip nurodo pats pavadinimas, prigimtinis įstatymas plaukia iš žmogaus prigimties. Tai toks įstatymas, kurį žmogus gali pažinti savo paties intelekto šviesa, be Dieviškojo Apreiškimo pagalbos, kadangi, kaip moko šventasis Paulius, Dievas jį įrašė kiekvienos širdies gilumoje.²⁴⁵ Kadangi įrašytas į visų žmonių širdis, jis yra tas pats visiems, visur ir visada. Taigi prigimtinis įstatymas yra **universalus**. Taip pat jis yra **nekintamas**; laikas jo neįtakoja. Dar daugiau, nuo prigimtinio įstatymo **nėra atleidimo**. Visi žmonės privalo jam paklusti. Galiausiai, jis yra **suvokiamas** ir **pažinus** visiems protavimo amžiaus sulaukusiems žmonėms.²⁴⁶

Žmogaus sąžinė užtikrina žmogų, kad šis įstatymas egzistuoja, kai ji skelbia vienus veiksmus gerais, o kitus blogais.²⁴⁷ Jo egzistavimą patvirtina ir bendras liudijimas visų žmonių, kurie vieningai skiria gėrį nuo blogio. Nors kartais jie gali klysti įstatymą taikydami, bet ir pirmysčiai žmonės tikėjo tokių universalių principų egzistavimu kaip „Privalome mylėti aukščiausią gėrį“, „Daryk gera ir venk blogo“, „Nedaryk kitiems to, ko nenori, kad darytų tau“ ir „Gyvenk sekdamas sveiku protu“.

Visi kiti principai kyla ir šių universalių principų: pagarba tėvams, draudimas žudyti, vogti, svetimauti, incesto, melo ir šmeižto draudimai; galiausiai, visi iš Dešimties Dievo Įsakymų, išskyrus trečiąjį (švęsti šabo dieną), kuris yra pozityvus dieviškasis įsakymas.

²⁴⁵ „Kai jokio įstatymo neturintys pagonys iš prigimties vykdo įstatymo reikalavimus, tada jie - neturintys įstatymo - yra patys sau įstatymas. Jie įrodo, kad įstatymo reikalavimai įrašyti jų širdyse, ir tai liudija jų sąžinė bei mintys, kurios tai kaltina, tai teisina viena kitą...“ (Rom 2, 14-15).

²⁴⁶ Plg. Mons. Giuseppe Graneris, „Natural Law“, *Dictionary of Moral Theology*, p. 697.

²⁴⁷ Coppens, p. 26.

Metafizinė nuodėmės dimensija

Skirtingai nei neracionalūs padarai, žmogus yra apdovanotas intelektu ir laisva valia, ir todėl yra savo elgesio šeimininkas. Jis gali veikti arba susilaikyti nuo veiksmo. Jis gali veikti vienaip arba kitaip.

Nepaisant to, kad žmogaus elgesys yra laisvas, jo elgesio laisvė nėra absoliuti. Jis nėra moraliai laisvas daryti tai, ką sveikas protas jam sako esant klaidinga. Tai gerai paaiškina tėvas Charles Coppins, S.J.:

„Žmogiški veiksmai yra tokie, kurių šeimininkas yra pats žmogus, nes turi galią pasirinkti daryti arba nedaryti. Teisingai, mes esame *fiziškai laisvi* atlikti tam tikrus veiksmus arba jų neatlikti - pasielgti vienaip arba priešingai, pasirinkti tokį veiksmą, o ne kokią nors kitą; bet ar mes esame taip pat ir *moraliai laisvi* visų šių veiksmų atžvilgiu? Ar teisinga [man] būtų bet kokiais aplinkybėmis daryti bet ką, ką tik daryti ragina mano polinkiai? Mano protas tiesiai atsako: Ne: net ir vaikui aišku, kad kai kurie veiksmai yra savaime geri, *moraliai geri*, o kiti - savaime blogi, *moraliai blogi*. Gerus veiksmus mūsų protas patvirtina ir jiems pritaria; šiuos mes vadiname *teisingais*. Blogų veiksmų, priešingai, mūsų protas nepatvirtina ir juos smerkia; šiuos mes vadiname *klaidingais*“.²⁴⁸

Kuomet žmogus nukrypsta nuo į jo prigimtį įrašyto dieviškojo plano, jis atitolsta nuo teisingo kelio ir nepajėgia pasiekti tikslo, kuriam jo prigimtis buvo sukurta. Šis nepajėgumas ir reiškia nuodėmę pačia elementariausia jos reikšme. Žodžiai *hamartia* graikų kalba ir *peccatum* lotynų (nuodėmė lietuviškai) reiškia „apsirikimas, nepasisekimas“. Tad nusidėti reiškia apsirikti, nepataikyti į taikinį lyg blogo lankininko iššautai strėlei. Kai kas nors nepataiko į taikinį, jis nusideda. Tas, kuris nesielgia pagal prigimtinių įstatymą, niekuomet nepasieks savo tikrojo tikslo.

Be moralinio nuodėmės aspekto yra ir jos gili metafizinė dimensija. Tai ne tik nepaklusimas pozityviam įstatymui, tai nutolimas nuo žmogaus prigimčiai Kūrėjo paskirto tikslo.

²⁴⁸ Ibid. (Išryškinimai originalūs).

Kai žmogus sąmoningai ir piktavališkai, o ne dėl žmogiško trapumo, nusigręžia nuo Kūrėjo plano, jo veiksmai išreiškia didžiausią maištą prieš išmintingą ir nuostabią Dievo nustatytą visatos tvarką.

***„Jei Dievo nebūtų, viskas būtų įmanoma“
(Dostojevskis)***

Jei Dievo nebūtų, jei Jo visa tvarkanti Išmintis, Amžinasis Įstatymas, nebūtų galutinė žmogiškų veiksmų nuoroda, tuomet nebūtų fiksuotų moralės standartų, ir žmogus galėtų elgtis kaip panorėjęs.

Vis dėlto bendroji Dievo visatoje nustatyta tvarka yra įrašyta į žmogaus širdį. Šis pirmasis tiesos švyturys, žinomas visiems žmonėms ir visais laikais, yra prigimtinis įstatymas. Pats fundamentaliausias jo principas nuolatos primena žmogui: „Daryk gera ir venk blogo“.

Tad nors pagonyms negavo Mozės įstatymo, šventasis Paulius moko, kad jiems visvien buvo įmanoma gyventi pagal jo moralinius nurodymus, kadangi jie „iš prigimties vykdo įstatymo reikalavimus“, nes „įstatymo reikalavimai įrašyti jų širdyse“ (Laiškas Romiečiams 2,14-15).

Tie, kurie norėtų nuslopinti sąžinės balsą ir atimesti prigimtinių įstatymą, visų pirma turi paneigti Dievo buvimą. Tik tuomet jie gali sau pateisinti savo pačių visatos ir taisyklių kūrimą.

Štai kodėl ateistinio egzistencializmo filosofas Jean-Paul Sartre pasirinko Dostojevskio citatą kaip savo anarchistinės filosofijos pradinį tašką:

„Dostojevskis pasakė, „Jei Dievo nebūtų, viskas būtų įmanoma“. Tai egzistencializmo išeities taškas. Iš tikrųjų viskas leistina, jei Dievo nėra; taip žmogus lieka vienišas, nes jis neberanda nieko, už ko galėtų užsikabinti“.²⁴⁹

²⁴⁹ „Quotations: Jean-Paul Sartre“, www.dividingline.com/private/Philosophy/Top-Page/Sartre2_Quote.shtml.

Iš tikrųjų jei Dievo nebūtų, viskas būtų įmanoma. Nebebūtų jokio objektyvaus moralės standarto, paremto amžinomis ir nekinčiomis tiesomis. Be Dievo nustatytos tvarkos visatoje arba jei ta tvarka būtų nesuprantama, žmogus būtų kaip plūduriuojančios sudužusio laivo liekanos beprasmybės jūroje. Jis „dreifuotų“ reliatyvizme. Jo veiksmai, netekę racionalumo, neturėtų moralinės dimensijos.

Priešingai Sartre'o anarchistiniams sentimentams, žmogus nebūtų tikrai laisvas. Jis taptų kiekvienos užgaidos ir fantazijos auka. Jis būtų vergas, sukaustytas tironiškais nesusvaldomais aistros grandinėmis.

XVII skyrius

APAŠTALŲ BALSAS

Bažnyčia apie save kartu su šventuoju Pauliumi gali pasakyti: „Priėmę mūsų paskelbtąjį Dievo žodį, jūs priėmėte jį ne kaip žmogaus žodį - bet, kas jis iš tikro yra - kaip Dievo žodį“²⁵⁰.

Iš tikrųjų Bažnyčios vaidmuo yra skelbti ir saugoti Mūsų Viešpaties dieviškąjį mokymą.²⁵¹ Taigi Bažnyčia smerkia visas nemoralumo formas, ypač tas, kurios prieštarauja prigimtiniam įstatymui (pvz. homoseksualumas).

Šitas smerkimas gali būti atsektas nuo pat Bažnyčios pradžios. Jis prasideda nuo ankstyvųjų Bažnyčios tėvų ir Bažnyčios rašytojų, vėliau su popiežiais, šventaisiais ir susirinkimais tęsiasi iki šių laikų. Kitaip ir negalėtų būti, kadangi „Viešpaties žodis išlieka per amžius“²⁵². Šventasis Petras patvirtina, kad nenatūralios Sodomos ir Gomoros nuodėmės pastūmėjo Dievą paversti šiuos miestus pelenais.²⁵³ Kaip buvo paminėta anksčiau, šventojo Judo laiške taip pat smerkiamas homoseksualumas.²⁵⁴

Toks buvo pastovus visų Apaštalų mokymas.²⁵⁵

²⁵⁰ 1 Tėš 2,13.

²⁵¹ „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jn 14, 23). Kalbant apie tai, dėl ko Mūsų Viešpats leidžia Jo Bažnyčiai išgyventi krizes ir kaip blogų ganytojų (parsidavėlių) bei nuodėmės bendrai buvimas katalikų Bažnyčioje netemdo Jos šventumo, skaitykite mūsų 2002 metų knygą, *I Have Weathered Other Storms* (Aš atlaikiau kitas audras), ypač įvadą.

²⁵² 1 Pt 1, 25.

²⁵³ 2 Pt 2, 6.

²⁵⁴ Jud 1, 7. Žr. XV skyrių.

²⁵⁵ *Didachė* arba *Dvylikos apaštalų mokslas*, tai nedidelis veikalas apie dogmas ir moralę. Jame apibendrinamas apaštalų mokymas. Veikalas buvo parašytas antrame am-

Šventasis Paulius: apaštalių nuostatos apibūdinimas

Šventasis Paulius, pagonių apaštalas, puikiai išmanė graikų-romėnų pasaulį, kurio kultūra buvo paplitusi po visą Viduržemio jūros baseiną ir Mažąją Aziją. Savo laiškuose jis sugretino krikščionišką santuoką, skaistumą ir susilaikymą vardan Dievo meilės su pagonių pasaulio nemoralumu, svetimavimu, prostitucija, incestu ir homoseksualumu, visa tai pasmerkdamas.²⁵⁶ Jis nuolatos primindinėjo krikščionių konvertitams, kad nedorieji neįeis į Dangaus karalystę.²⁵⁷ Doriai, priešingai, džiaugsis „tėvyne danguje“²⁵⁸.

Dievas baudžia nusidėjėlius atiduodamas juos jų pačių aistroms

Savo laiške romiečiams šventasis Paulius nuodugniai paaiškina, kodėl stabmeldžiai, tokie kaip romiečiai, neapgalvotai įpuolė į nenatūralią ydą.²⁵⁹ Taip atsitiko todėl, kad tikro Dievo garbinimą atstojo žmogaus rankomis sukurtos imitacijos - stabai.

Įrodydamas, kad pagonys turėjo būdus pažinti Dievą ir jo įstatymus, šventasis Paulius paaiškina, kaip visa kūrinija atspindi Dievą, ir kad Autorius gali būti pažintas kontempliuojant jo darbus.

„Dievo rūstybė apsireiškia iš dangaus už visokią žmonių bedievystę ir neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia neteisingumu. Juk tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems tai leido suprasti. Jo neregimosios ypatybės - jo amžinoji galybė ir dievystė - nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiamos protu iš

žiujė. Antrajame skyriuje rašoma: „O antras mokymo įstatymas ... neišniekink vaikų“ (*Didachē*, į anglų kalbą vertė Roberts-Donaldson, www.earlychristianwritings.com/text/didache-roberts.html).

²⁵⁶ *Susilaikymas vardan Dievo meilės*: Ef 5,21-33; 1 Kor 7. *Svetimavimas*-. Rom 13, 9; Žyd 13, 4. *Prostitucija*: 1 Kor 6,13-20; io, 8; 2 Kor 12,21; Kol 3,5. *Incestas*: 1 Kor 5,1-5. *Homoseksualumas*: 1 Kor 6, 9-10; Rom 1,18-32; 1 Tim 1, 10.

²⁵⁷ Ef 5,5; 1 Kor 6, 9-10; 1 Kor 15, 50; Gal 5,19-21; Kol 3,5-6.

²⁵⁸ Fil 3,19-20.

²⁵⁹ Rom 1, 18-32.

jo kūrinį, taigi jie nepateisinami. Pažinę Dievą, jie negarbino jo kaip Dievo ir jam nedėkojo".²⁶⁰

Tad apaštalas priekaištauja romiečiams už šios pažinios tiesos paniekinimą. Jis prieina išvadą, kad pagrindinė nuodėmė buvo puikybė, kadangi jie nepripažino dvejopos Dievui priklausančios duoklės: garbinimo už tai, kas jis yra, ir dėkojimo už iš jo gaunamas gėrybes. Šis Dievo nepripažinimas pradėjo procesą, kuris sugadino valią, sumaišė protą ir galiausiai atvedė prie gėdos bedugnės.

Šventasis Paulius aprašo šį degradacijos procesą: leidę būti užvaldyti tuštybės, jie galiausiai įpuolė į stabmeldystę. Dievas juos nubaudė palikdamas jų pačių aistroms, kurios nuvedė prie ydos prieš prigimtį:

„Bet tuščiai svarstydami paklydo, ir neišmani jų širdis aptemo. Girdamiesi esą išmintingi, tapo kvaili. Jie išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų bei šliužų atvaizdus. Todėl Dievas per jų širdžių geismus atidavė juos tokiam neskaitumui, kad jie patys teršė savo kūnus".²⁶¹

Apaštalas nekalba dviprasmiškai. Jis aiškiai įvardija šią abipusę degradaciją kaip homoseksualumo praktikavimą ir pabrėžia jo nenatūralų charakterį:

„Jų moteriškos prigimtinius santykius pakeitė priešingais prigimčiai. Panašiai ir vyriškiai, pametę prigimtinius santykius su moterimis, užsidedę geiduliais vienas kitam, ištvirtavo vyrai su vyrais, ir jiems būdavo jais pačiais už iškrypimą vertai atmonijama".²⁶²

Nuosmukis turi baisias pasekmes. Šventasis Paulius daro išvadą, kad Dievui apleidus romiečius su šia nedora yda²⁶³, jiems tai atnešė skaudžių pasekmių:

²⁶⁰ Rom i, 18-21.

²⁶¹ Rom i, 21-24.

²⁶² Rom i, 26-27.

²⁶³ „Šiame sudėtingame dieviško teisingumo veiksmė galima išskirti tris elementus: leidimą, be kurio neįmanomas joks blogis; dalinį apleidimą, kitaip tariant, tam tikrų malonių atšaukimą, kuris palieka laisvą valią su moraline atsakomybe

„Jie pilni visokio neteisumo, piktybės, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantaikos, klastingumo, paniekos, apkalbų. Jie - Dievo nekenčiami šmeižikai, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrynai, išradingi piktadariai, neklausantys tėvų, neprotingi, neištikimi, be meilės, negailestingi“.²⁶⁴

Galiausiai nusidėjėlis ne tik tampa prisirišęs prie nuodėmės, bet mėgina ją pateisinti pritardamas tiems, kurie puolė, ir skatindamas kitus: „Jie ne tik patys taip daro, bet ir palaiko taip darančius“.²⁶⁵

Puikybė yra nedorumo šaltinis

Cornelius a Lapide, komentuodamas šią šventojo Pauliaus ištrauką, akcentuoja puikybę, iš kurios kyla bet koks nedorumas:

„Nedorumas - tai bausmė už puikybę, lygiai kaip kuklumas yra atpildas už skaistumą. Tai teisinga Dievo nustatyta tvarka, ir jei žmogus paveda savo protą Dievui, tai jo kūnas lygiai taip pat bus pavestas Dievui. Ir priešingai, kuomet žmogus sukiyla prieš Dievą, jo kūnas taip pat sukiyla prieš jį, kaip šv. Grigalius (lib. XXVI, *Morais*, xii) gražiai moko... Per kuklumą užtikrinamas skaistumo grynumas. Iš tiesų, jei kas nuolankiai pasišvenčia Dievui, jo kūnas nesukils neleistinai prieš dvasią. Štai kodėl Adomas, pirmasis nepaklūsęs, pridengė save vos tik padaręs puikybės nuodėmę“.²⁶⁶

nepaliestą, bet padidina tikimybę nusidėti dėl sumažėjusios pagalbos; galiausiai nuosprendį, kuriuo Dievas atšaukia savo malones, kaip bausmę už žmonių piktumą, nedėkingumą ir užsispyrimą. Taip pirmoji nuodėmė tampa antrosios priežastimi (ne su būtinumu, o būdingumu); o antroji yra reali, nors netiesioginė, bausmė už pirmąją“ (Fernand Prat, S.J., *The Theology of Saint Paul* [Westminster, Md.: The Newman Bookshop, 1952], Vol. 1, p. 201).

²⁶⁴ Rom 1, 25, 28-31.

²⁶⁵ Rom 1, 32. Plg. Gal 5,19-21.

²⁶⁶ Cornelius a Lapide, *Commentaria in Scripturam Sacram*, (Paris: Vivès, 1863), Vol. 18, p.

54. Detalesniam puikybės vaidmens ir apostazės nuo Dievo kaip nedorybės šaltinių aptarimui, skaitykite mūsų knygos *I Have Weathered Other Storms* (Aš atlaikiau kitas audras) V skyrių.

XVIII skyrius

BAŽNYČIOS TĖVAI IR DAKTARAI SMERKIA HOMOSEKSUALUMĄ

Bažnyčios tėvai yra dieviškosios Tradicijos liudytojai.²⁶⁷ Jie savo raštuose taip pat pasmerkė homoseksualumą. Kadangi jų ir eklezias-tinių rašytojų²⁶⁸ parašytų pasmerkimų yra daugybė, žemiau bus pa-teikti tik keli pavyzdžiai. Taip pat įtraukiamos ir kai kurių Bažnyčios daktarų²⁶⁹ citatos.

Šventasis Justinas, kankinys (100 -165)

Šventasis Justinas, kankinys ir krikščionybės apologetas, gimė Fla-via Neapolyje ir atsivertė į krikščionybę apie 130 metus. Jis mokė ir

²⁶⁷ *Bažnyčios tėvai*: Krikščionių rašytojai, pasižymėję savo doktrina, šventumu ir senu-mu. Patristinė era tęsėsi nuo I iki VIII amžiaus. „Moraliai vieningas Tėvų sutarimas tikėjimo ir moralės klausimais yra nenuginčijamas dieviškosios Tradicijos liudijimas“ („Bažnyčios tėvai“ Pietro Parente, Antonio Piolanti ir Salvatore Garofalo, *Dictionary of Dogmatic Theology* [Milwaukee: The Bruce Publishing Company, 1952], p. 103).

²⁶⁸ *Ekleziasstiniai rašytojai*: Ankstyvosios Bažnyčios krikščionių autoriai, pasižymėję savo erudicija, tačiau stokojantys šventumo. Kai kurie iš jų savo veikaluose padarė didelių klaidų ar net atsiskyrė nuo Tikėjimo. Tačiau ortodoksinius jų darbus paprastai cituo-ja popiežiai ir teologai (pvz. Tertulijono, Origeno, Klemenso Aleksandriečio ir kt.).

²⁶⁹ *Bažnyčios daktaras*: Oficialus Bažnyčios suteiktas titulas tiems šventiesiems, kurie pripažįstami buvę išsiskiriančio šventumo ir doktrinos ortodoksiškumo. Šis titu-las turi būti suteiktas tik popiežiaus. Kai kurie pirmųjų amžių Bažnyčios daktarai yra taip pat ir Tėvai, kaip šv. Jeronimas. Kiti, kaip šv. Tomas Akvinietis ar šv. Alfon-sas Liguori, gyveno po patristinio laikotarpio. Šiuo metu yra 33 Bažnyčios daktarai. Paskutinė Daktaro titulą gavo Kūdikėlio Jėzaus šv. Teresė. Ją 1997 metais Bažnyčios daktare paskelbė popiežius Jonas Paulius II.

gynė krikščionių religiją Mažajoje Azijoje ir Romoje, kur mirė kankinio mirtimi.

Savo *Pirmojoje apologijoje*, adresuotoje imperatoriui Titui, šventasis Justinas aiškina krikščionybės slėpinius ir katalikų doktrinos racionalumą. Jis taip pat parodo pagonybės absurdiškumą ir graikų bei romėnų nemoralumą:

„O kas dėl mūsų, mes buvome išmokyti, kad naujagimių nuogumo rodymas yra blogų žmonių darbas; ir šito mes buvome išmokyti, kad niekam nepadarytume žalos. Pirmiausia, kad nenusidėtume prieš Dievą, nes matome, kad beveik visi, tokiu būdu atidengiami (ne vien mergaitės, bet ir berniukai), yra auginami prostitutacijai. Ir kaip sakoma, kad senieji veisė bandas jaučių, ožkų, avių ar besiganančių arklių, lygiai taip mes matome jus veisiant vaikus vien šiam gėdingam panaudojimui; ir šiam suteršimui daugybę moterų ir hermafroditų. Tokių, darančių šį neminėtiną blogį, yra kiekvienoje tautoje. Ir jūs priimate samdą, maitą ir mokesčius iš tų, kuriuos turėtumėte išnaikinti iš savo karalystės. Ir bet kuris, kuris išnaudoja šiuos žmones bedieviškiems, nešlovingiems ir nešvariems santykiams, galbūt turi santykių su savo paties vaiku, gimine ar broliu. Ir yra tokių, kurie prekiauja savo pačių vaikais ir žmonomis, ir yra tokių, kurie yra atvirai luošinami sodomijos tikslais“.²⁷⁰

Šventasis Ireniejus Lionietis (130 - 202)

Šventasis Ireniejus gimė Smyrne, Mažajoje Azijoje, kur jis sutiko vyskupą šventąjį Polikarpą, apaštalo šventojo Jono mokinį. Prieš tapdamas Liono vyskupu pietinėje Galijoje, šventasis Ireniejus buvo iš Mažosios Azijos nuvykęs į Romą, kur prisijungė prie šventojo Justino kankinio mokyklos. Žinomiausi šventojo Ireniejaus raštai yra *Prieš eretijas* ir *Apaštalo mokymo išdėstymas*, kuriame jis paneigė gnosticizmą.

Šventasis Ireniejus pasmerkė Markiono ir kitų gnostikų doktriną. Doktrinoje teigiama, kad tie, kurie Senajame Testamente pristatomi kaip blogi, iš tiesų buvo išgelbėti, o Abelis, Nojus ir visi Senojo

²⁷⁰ www.newadvent.org/fathers/ox26.htm.

Testamento teisieji buvo prakeikti. Pasmerkdamas Markiono klaidiną mokymą, šventasis Ireniejus pakartoja Bažnyčios homoseksualumo smerkimą:

„Prie šito burnojimo prieš patį Dievą, jis [Markionas] taip pat pateikė ir šį, tikrai kalbėdamas lyg iš velnio burnos, ir sakydamas viską atvirai prieštaraudamas tiesai - kad Kainas ir kiti kaip jis, ir sodomiečiai, ir egiptiečiai, ir kiti kaip jie, ir galiausiai visos tautos, darančios visokias šlykštybes, buvo Viešpaties išgelbėtos“.²⁷¹

Atėnagoras Atėnietis (II amžius)

Atėnagoras Atėnietis buvo filosofas, kuris antrajame amžiuje atsisvertė į krikščionybę. Apie 177 metus imperatoriui Markui Aurelijui Atėnagoras parašė *Krikščionių užtarimą*.

Jis gynė krikščionis, kuriuos pagonys, klaidingai suprasdami katalikiškąjį kultą, kaltino nemoralumu. Tuomet jis parodo, kad pagonys, kurie buvo visiškai nemoralūs, net nesusilaiko nuo nuodėmių prieš prigimtį:

„Bet nors toks mūsų būdas (Ak! Kodėl turėčiau kalbėti apie dalykus, apie kuriuos užsiminti nederėtų?), tai, kas apie mus sakoma, atitinka posakį, „Ištvirtėję peikia skaistuosius“. Nes tie, kurie įkūrė turgų sanguliuojimui ir įsteigė nešlovingas vietas jaunimui bet kokios rūšies begėdiškiems malonumams, kurie net nesivaržo prekybos vyrais, tie vyrai su vyrais, darantys šokiruojančias šlykštybes, visokiais būdais smurtaudami prieš tauriausius ir gražiausius kūnus, taip niekina dailių Dievo darbą“.²⁷²

Tertulijonas (160 - 225)

Tertulijonas buvo ankstyvosios Bažnyčios didis genijus ir apologetas. Nelaimei, iš pradžių užsidęs vėliau, jis pasidavė apmaudui ir pui kybei, paliko Bažnyčią ir prisijungė prie montanistų erezijos. Dėl dar-

²⁷¹ *Adversus haereses*, I knyga, 27 skyrius, nr. 3, www.newadvent.org/fathers/0103127.htm.

²⁷² Tėvas B. P. Pratten, vert., *A Plea For The Christians* (Krikščionių užtarimas), 34 skyrius, www.newadvent.org/fathers/0205.htm.

bų, parašytų jam dar priklausant Bažnyčiai, jis laikomas ekleziastiniu rašytoju ir kaip toks dažnai cituojamas popiežių ir teologų.

Jo veikalas *Apie kuklumą* yra krikščioniško skaistumo apologija. Jis aiškiai parodo Bažnyčios pasibaisėjimą nuodėmėmis prieš prigimtį. Pasmerkęs smetimavimą jis sušunka:

„Bet visus kitus aistrų siautulius, bedieviškus tiek kūnų, tiek lyčių atžvilgiu, esančius anapus gamtos įstatymų, mes vejame ne tik nuo slenkščio, bet nuo bet kokio Bažnyčios prieglobsčio, nes tai nėra nuodėmės, o pasibaisėtinos bjaurastys".²⁷³

Euzebijus Cezarietis (260 - 341)

Euzebijus Pamfilas, Cezarėjos vyskupas Palestinoje ir „Bažnyčios istorijos tėvas", savo knygoje *Demonstratio Evangelica* rašo: „[Dievas Mozei duotame įstatyme] uždraudė bet kokią neteisėtą santuoką ir bet kokią nederamą veiklą, ir moters sąjungą su moterimi bei vyro su vyru"²⁷⁴

Šventasis Jeronimas (340 - 420)

Šventasis Jeronimas yra Bažnyčios Tėvas ir Daktaras. Jis taip pat buvo žymus egzegetas ir didis polemistas. Savo knygoje *Prieš Jovinianą* jis aiškina, kad sodomitui tam, kad būtų išgelbėtas, yra būtina atgaila: „O Sodoma ir Gomora galėjo jį [Dievo pyktį] numalšinti, jei tik būtų atgailavę ir per pasninkavimo malonę būtų pralieję atgailos ašaras"²⁷⁵.

Šventasis Jonas Chrizostomas (347-407)

Šventasis Jonas Chrizostomas laikomas didžiausiu iš graikų Tėvų ir buvo paskelbtas Bažnyčios Daktaru. Jam buvo suteiktas „Chrizostomo" („auksaburnio") vardas už jo didžius oratorinius sugebėjimus

²⁷³ Tėvas S. Thelwall, vert., *On Modesty* (Apie kuklumą), 4 skyrius, www.ccel.org/fathers2/ANF-04/anf04-i9.htm.

²⁷⁴ W. J. Ferrar, vert., *Demonstratio Evangelica*, 4 knyga, 10 skyrius, www.earlychristian-writings.com/fathers/eusebius_de_o6_book4.htm.

²⁷⁵ 2 knyga, nr. 15, www.newadvent.org/fathers/30092.htm.

ir pamokslus. Jis buvo Konstantinopolio arkivyskupas ir patriarchas, o jo pakeitimai graikų liturgijoje galioja ir šiandien. Savo pamoksluose apie šventojo Pauliaus laišką romiečiams jis akcentuoja didelį homoseksualumo nuodėmės sunkumą:

„Bet jei tu juokiesi išgirdęs kalbant apie pragarą ir netiki jo ugnimi, prisimink Sodomą. Nes mes regėjome, iš tikrųjų regėjome šitame gyvenime pragarą. Nors daugelis, dabar girdėdami apie užgesinamą ugnį, visiškai netiki tuo, kas įvyks po prisikėlimo, Dievas juos atveda į protą per dabarties įvykius. Nes toks yra Sodomos liepsnojimas, ir koks tai didelis gaisras!... Pagalvokite, kokia didelė ta nuodėmė, kad net privertė pragarą pasirodyti anksčiau laiko!... Šitas lietus buvo nepaprastas, kadangi santykiai buvo priešingi prigimčiai, ir jis užtvindė žemę, kadangi aistra padarė tą patį su jų sielomis. Todėl ir lietus buvo priešingas įprastam liutui. Jis ne tik nepajėgė sužadinti žemės iščių, kad ji duotų vaisių, bet net padarė ją netinkamą sėklos priėmimui. Nes tokie patys buvo ir santykiai tarp vyrų, kurie pavertė žmogaus kūną dar nevaisingesniu nei Sodomos žemė. Ir kas gali būti šlykščiau už parsiduodantį vyrą, kas gali būti bjauriau?“²⁷⁶

Šventasis Augustinas (354 - 430)

Didžiausias Vakarų Bažnyčios Tėvų ir vienas didžiausių Bažnyčios Daktarų, šventasis Augustinas padėjo katalikų teologijos pagrindus. Savo žymiuosiuose *Išpažinimuose* jis taip pat smerkia homoseksualumą:

„O begėdiški poelgiai, kurie prieštarauja prigimčiai (tokie buvo Sodomos nusikaltimai) visur ir visada laikomi smerktiniais ir baustiniais. Jeigu visos tautos tai būtų dariusios, pagal dievišką įstatymą už tokį nusikaltimą būtų buvusios nubaustos, nes Dievas sukūrė žmones ne tam, kad jie taip elgtųsi. Mat tokiu būdu pažeidžiamas

²⁷⁶ Homily IV Romans 1, 26-27, www.ccel.org/fathers/NPNFIII/Chrysostom/Romans/Rom-Homo4.html.

pats bendradarbiavimas, kuris mus privalo sieti su Dievu, nes iškreipta aistra išniekina prigimtį, kurią [Dievas] sukūrė".²⁷⁷

Šventasis Grigalius Didysis (540 - 604)

Popiežius šventasis Grigalius I yra vadinamas „Didžioju“. Jis yra Bažnyčios Tėvas ir Daktaras. Jis įvedė į Bažnyčią grigališkąjį giedojimą. Kartą Romos vergų turguje pamatęs parduodamus anglų vergus, jis išpirkto jų laisvę sakdamas: „Tai ne anglai, bet angelai“. Tuomet jis suruošė Anglijos evangelizaciją, ten pasiūsdamas šventąjį Augustiną Kenterberietį ir daugybę benediktinų vienuolių.

„Pats Šventasis Raštas, kuomet kalbama apie ugnies ir sieros lieptų Viešpaties išlietą ant Sodomos, tvirtina, kad siera sukelia kūno dvoką. Jis buvo nusprendęs nubausti Sodomą už kūno nusikaltimus, ir pats bausmės būdas, kurį jis pasirinko, pabrėžė šio nusi kaltimo gėdingumą, nes siera dvokia, o ugnis degina. Tad buvo teisinga, kad sodomitai, degę iškrypėliškais troškimais, kylančiais iš kūno kaip dvokas, būtų pražudyti ugnies ir sieros, kad per šią teisingą bausmę jie suprastų padarytą blogį, vedamą iškrypėliško troškimo".²⁷⁸

Šventasis Petras Damiani (1007 -1072)

Bažnyčios daktaras, kardinolas ir didis dvasininkijos reformatorius šventasis Petras Damiani parašė garsią *Gomoros Knygą* prieš homoseksualumo progresavimą tarp dvasininkų. Jis aprašo ne tik homoseksualumo blogį, bet ir jo psichologines bei moralines pasekmes:

„Iš tiesų ši yda negali būti palyginta su jokia kita, nes savo dydžiu pranoksta visas kitas ydas... Ji viską suteršia, sutepa, išniekina. Ji neleidžia nieko gryno, nieko švaraus, nieko kito, išskyrus purvą...

²⁷⁷ III knyga, 8 skyrius, nr. 15, www.newadvent.org/fathers/110103.htm (į lietuvių kalbą vertė Eugenija Ulčinaitė, [Aurelijus Augustinas, *Išpažinimai*, Aidai, Vilnius, 2004,p55])

²⁷⁸ *Morales sur Job*, III dalis, Vol. I, 14 knyga, nr. 23, p. 353.

Pasigailėtinas kūnas liepsnoja aistros ugnimi; šaltas protas dreba įtarumo pagieža; o pasigailėtino žmogaus širdyje lyg tartaras (pragaras) kunkuliuoja chaosas.... Iš tikrųjų, vos tik ši nuodingiausia gyvatė sulėidžia geluonį į nelaimingą sielą, mintys dingsta, atmintis nublanksta, proto aštrumas užtemsta. Jis užmiršta Dievą ir net save patį. Šis maras ardo tikėjimo pamatus, silpnina vilties jėgą, naikina geraširdiškumą; jis pamina teisingumą, pakerta tvirtumą, išveja nuosaikumą, bukina apdairumo aštrumą.

Ir ką dar aš galėčiau pridurti, kadangi jis išstumia daugybę dorybių iš žmogiškosios širdies kambario ir įneša barbarišką ydą, lyg durų sklendės nebūtų užstumtos".²⁷⁹

Šventasis Tomas Akvinietis (1225 -1274)

Komentuodamas šventojo Pauliaus laišką romiečiams (1, 26-27) šventasis Tomas Akvinietis, Angeliškasis Daktaras, aiškina, kodėl homoseksualumo nuodėmė yra tokia sunki:

„Atsiradus bedieviškumo nuodėmei, per kurią jie [romiečiai] nusidėjo dieviškai prigimčiai [stabmeldystei], sekė bausmė, kuri juos vedė prie nuodėmės prieš jų pačių prigimtį... Taigi aš sakau, kad jiems iškeltus tiesą apie Dievą į melus [per stabmeldystę], Jis juos pasmerkė gėdingoms aistroms, tai yra, nuodėmėms prieš prigimtį; Dievas jų į blogį nepastūmėjo, jis juos paliko blogiui...

Visos kūno nuodėmės vertos pasmerkimo, nes žmogus leidžiasi užvaldomas to, kas jame yra iš gyvuliškos prigimties, o nuodėmės prieš prigimtį smerktinos dar labiau, nes tuomet žmogus sumenkina savo gyvuliškąją prigimtį...

Žmogus gali nusidėti prigimčiai dviem būdais. Pirma, kai jis nusideda konkrečiai racionaliai prigimčiai, veikdamas priešingai protui. Šia prasme galime sakyti, kad kiekviena nuodėmė yra nuodėmė prieš žmogaus prigimtį, nes ji yra prieš sveiką žmogaus protą...

²⁷⁹ Šv. Petras Damiani, *Gomoros knyga*, Pierre J. Payer, vert., (Waterloo, Ont.: Wilfrid Lauriel University Press, 1982), pp. 63-64.

Antra, žmogus nusideda prigimčiai kai jis veikia prieš savo bendrąją prigimtį, kitaip tariant, prieš savo gyvuliškąją prigimtį. Tačiau yra akivaizdu, kad pagal prigimtinę tvarką lyčių susijungimas tarp gyvūnų yra nukreiptas į apvaisinimą. Iš to seka, kad kiekviena lytinė sueitis, negalinti vesti prie apvaisinimo, yra priešinga gyvuliškai žmogaus prigimčiai".²⁸⁰

Šventoji Kotryna Sienietė (1347-1380)

Šventoji Kotryna, didžioji mistike ir Banyčios Daktarė, gyveno neramiais laikais. Popiežiaus valdžia buvo ištremta į Avinjoną (Prancūzija). Ji prisidėjo prie popiežių grąžinimo atgal į Romą. Jos žymūs *Dialogai* yra parašyti lyg būtų buvę padiktuoti paties Dievo:

„Bet jie elgiasi priešingai, kadangi prie šios paslapties prisiartina kupini nešvarumo, ir net ne to nešvarumo į kurį, dėl silpnos prigimties trapumo, jūs visi esate natūraliai linkę (nors protas, kai tai leidžia laisva valia, gali nutildyti prigimties maištą). Šie vargšai ne tik nesuvaldo šio trapumo, bet dar blogiau. Darydami šią prakeiktą nuodėmę prieš prigimtį, tokie akli ir kvaili, užtemdyta savo intelekto šviesa jie nežino to tvaiko ir vargo, kuriame yra. Ši nuodėmė ne tik dvokia prieš mane, kuris esu Aukščiausias ir Amžinoji Tiesa. Ji mane iš tiesų taip pykdo ir man yra tokia bjaurastis, kad vien tik dėl jos aš savo dievišku sprendimu palaidojau penkis miestus, mano dieviškajam teisingumui nebegalint daugiau to pakęsti. Ši nuodėmė pykdo ne vien mane, kaip sakiau, bet taip pat ir demonus, kuriuos šie vargšai padarė savo šeimininkais. Ne blogis juos pykdo (tarytum jie mėgtų ką nors gero). Jie pyksta todėl, kad jų prigimtis iš pradžių buvo angeliška, ir tai verčia juos bjaurėtis šios baisios nuodėmės vykdymo reginiu".²⁸¹

²⁸⁰ Šv. Tomas Akvinietis, *Super Epistolam B. Pauli ad Romanos*, Cap. 1, Lee. 8, www.unav.es/filosofia/alarcon/amicis/crooi6.html.

²⁸¹ Šv. Kotryna Sienietė, *The Dialogue of the Seraphic Virgin* (Angeliškosios mergelės dialogas) (London: Burns, Oates and Washbourne, Ltd., 1925), p. 255.

Šventasis Bernardinas Sienietis (1380 -1444)

Šventasis Bernardinas Sienietis buvo pamokslininkas, pagarsėjęs savo mokymu ir šventumu. Kalbėdamas apie homoseksualumą, jis teigė:

„Jokia pasaulio nuodėmė taip nesugriebia sielos, kaip bjauri sodomija; ši nuodėmė visuomet buvo nekenčiama visų, kurie gyvena pagal Dievą... Iškreipta aistra yra arti beprotybės; ši yda trikdo intelektą, griaua sielos kilnumą, bloškia mąstymą nuo svarbiausių minčių prie žemiausių, padaro asmenį tingų, nesivaldantį, užsispyrusį ir kietaširdį, vergišką ir suglebusį, ir nieko nepajėgiantį. Vedami nepasotinamo malonumo troškimo asmenys paklūsta ne protui, o siautuliui... Jie tampa akli ir kuomet jų protas turėtų kilti aukštų ir didžių dalykų link, jie palaužiami ir nusmukdomi iki begėdiškų, nevaisingų, ir šlykščių dalykų, kurie niekad nepadarys jų laimingų... Kaip žmonės skirtingai šlovina Dievą, taip ir pragarė vieni kenčia daugiau negu kiti. Tas, kuris gyveno su šia sodomijos yda, kenčia labiau negu kitas, nes tai didžiausia nuodėmė“.²⁸²

Šventasis Petras Kanizijus (1521 -1597)

Šventasis Petras Kanizijus, jėzuitas ir Bažnyčios Daktaras, padėjo trečdaliui Vokietijos palikti liuteronybę ir sugrįžti į Bažnyčią. Prie homoseksualumo pasmerkimo Šventajame Rašte jis pridėjo savąjį:

„Kaip sako Šventasis Raštas, sodomitai buvo nedori ir nepaprastai nuodėmingi. Šventasis Petras ir šventasis Paulius smerkia šią niekingą ir iškrypusią nuodėmę. Iš tiesų Raštas šitaip smerkia šią didžiulę nedorybę: „Šauksmas prieš Sodomą ir Gomorą padidėjo ir jų nuodėmė yra neišmatuojamai sunki“. Angelai pasakė teisiam Lotui, kuris visiškai bjaurėjosi sodomitų nuodėmingumu: „Palikime šį miestą...“ Šventasis Raštas pamini ir priežastis, kurios atvedė sodomitus, ir taip pat gali atvesti kitus, prie šios sunkiausios nuodėmės. Ezekielio knygoje mes skaitome: „Išties, tavo sesers So-

²⁸² Šv. Bernardinas Sienietis, *Sermon XXXIX, Prediche volgari*, pp. 896-897, 915.

domos kaltė buvo įžūlus išdidumas! Ji ir jos dukterys turėjo duonos perteklių ir lengvą gyvenimą, bet neištiesė rankos vargšui ir beturčiui. Būdamos išpuikėlės, jos darė mano akyse bjaurius nusikaltimus, todėl jas ir pašalinau, kaip tu matei" (Ez 16, 49-50). Tie, kurie nesigėdija pažeisti dieviškąjį ir prigimtinių įstatymą, yra šio niekuomet pakankamai neapkenčiamo ištvirtimo vergai".²⁸³

²⁸³ Šv. Petras Kanizijus, *Summa Doctrina Christianae*, III a/b, p. 455.

XIX skyrius

BAŽNYTINĖ DRAUSMĖ - ŽODŽIŲ VERTIMAS VEIKSMAIS

Bažnyčios homoseksualumo smerkimas taip pat atspindi ir bažnytinėje drausmėje. Nuo ankstyviausių laikų homoseksualumą drausminančios priemonės būdavo priimanamos per susirinkimus ir sinodus, buvo rašomi atgailos vadovėliai nuodėmklausiams, vidinės religinių ordinų taisyklės, popiežiaus dekretai ir, visai neseniai, Kanonų teisės kodeksas. Šiame skyriuje pateikiami keli pavyzdžiai iš daugybės per 2000 metų priimtų drausminančių priemonių.

Susirinkimai ir sinodai

Homoseksualumas buvo smerkiamas susirinkimuose ir sinoduose. Egzistuoja archyvai, datuojami nuo Elvyros susirinkimo Ispanijoje (71 kanonas), vykusio 306 metais. Iš visų bažnytinių susirinkimų²⁸⁴ Trečiasis visuotinis Laterano susirinkimas, vykęs 1179 metais, turėjo lemiamos reikšmės Kanonų teisei ir bendrai Bažnyčios drausmei homoseksualumo atžvilgiu. Šio susirinkimo 11 kanone rašoma:

²⁸⁴ Į kitus homoseksualumą pasmerkusius susirinkimus ir sinodus chronologine tvarka įeina: 314 - Ankyros susirinkimas Galatijoje (16-17 kanonai); 576 - Antrasis Turo susirinkimas, Prancūzija (14 kanonas); 693 - Šešioltasis Toledo susirinkimas, Ispanija (3 kanonas); 829 - Paryžiaus susirinkimas (34 ir 69 kanonai); 909 - Trosly susirinkimas (15 kanonas); 1049 - Reimso susirinkimas; 1102 - Londono susirinkimas (28 ir 29 kanonai); 1120 - Nablus susirinkimas (8-11 kanonai); 1212 - Paryžiaus sinodas; 1214 - Rueno sinodas; 1215 - Ketvirtasis visuotinis Laterano susirinkimas (14 kanonas); 1216-1219 - Angers sinodas; 1246 - Beziers sinodas. Plg. Pierre J. Payer, Įvadas į šv. Petro Damiani *Gomoros knyga*.

„Tegul visi, pripažinti kaltais dėl šios nenatūralios ydos, už kurią Dievo rūstybė nusileido ant nepaklusnumo sūnų ir ugnimi sunaikino penkis miestus, jei jie yra dvasininkai, tebūnie pašalinti iš dvasininkijos arba uždaryti į vienuolynus atgailai; jei jie yra pasauliečiai, jie užsitraukia ekskomuniką ir tebūnie visiškai atskirti nuo tikinčiųjų bendrijos“. ²⁸⁵

Penktasis visuotinis Laterano susirinkimas (1512 - 1517) nustatė, kad bet kuris dvasininkas, užkluptas praktikuojantis homoseksualumą, būtų pašalintas iš savo dvasininkų luomo arba uždarytas į vienuolyną atgailai. ²⁸⁶

Popiežių dekretai ir kiti sprendimai

Dekretai buvo popiežiaus sprendimai dėl drausmės, išleidžiami kaip popiežiaus nutarimai kreipiantis į Bažnyčią ar kuomet būdavo prašoma jo (popiežiaus) patarimo. Viduramžiais sukaupiti dekretų rinkiniai buvo svarbūs plėtojant Kanonų teisę.

Garsiausias rinkinys žinomas *Decretum Gratianum* pavadinimu. Jį apie 1148 metus sudarė vienuolis Gracianas iš Bolonijos (Italija). Šis *Decretum* taip pat mini ir homoseksualumą.

Kitas dekretas yra laiškas nuo popiežiaus Inocento III, išleistas 1203 m. dėl homoseksualumo praktikavimo Makone, Prancūzijoje. ²⁸⁷

1233 metais popiežius Grigalius IX išleido bulę „Vox in Rama“, kurioje smerkiama eretiškojo lyderio Konrado iš Marburgo, įsitraukusio į biseksualines orgijas, veiklą. ²⁸⁸ Kitais metais tas pats popiežius išleido bulę „Liber Extra“, kurioje pakartojo Trečiojo Laterano susirinkimo, vykusio 1179 metais, priimtą kanoną. ²⁸⁹

²⁸⁵ Trečiasis visuotinis Laterano susirinkimas, 11 kanonas, www.ewtn.com/library/COUNCILS/LATERAN3.HTM.

²⁸⁶ Plg. Roberto de Mattei, ed., *Église et Homosexualité* (Paris: Pierre Tequi, 1995), p. 19.

²⁸⁷ J.P. Migne, ed., *Patrologia Latina*, 215:189, www.geocities.com/pharcea/ScrapingTheBarrel.html.

²⁸⁸ Plg. www.geocities.com/pharcea/ScrapingTheBarrel.html.

²⁸⁹ Ibid.

1566 m. balandžio 1 d. popiežius šventasis Pijus V išleido bulę „Cum Primum“, kurioje rašo:

„Nusprendę pašalinti visa, kas kaip nors galėtų papikinti dievišką didingumą, mes visų pirma be jokio atleidimo nusprendėme nubausti tuos dalykus, kurie, remiantis Šventuoju Raštu ar pačiais sunkiausiais pavyzdžiais, labiau nei kiti pykdo Dievą ir iššaukia jo rūstybę. Tai Dievo garbinimo apleidimas, pražūtinga simonija, šventvagiški nusikaltimai ir pasibjaurėtina prigimčiai prieštaraujanti geidulingumo yda. Už šiuos nusizengimus žmonės ir tautos yra pelnytai Dievo baudžiamos katastrofomis, karais, badu ir maru...

Jei kas nors įvykdys prigimčiai prieštaraujančią nusikaltimą, kuris yra sukėlęs Dievo rūstybę ir ši kritusi ant neteisybės sūnų, jis bus atiduotas bausmei į pasauliečių rankas. Jeigu tai dvasininkas, jis neteks pareigų ir patirs analogišką bausmę”.²⁹⁰

1568 m. rugpjūčio 30 d. popiežius šventasis Pijus V išleido antrą bulę „Horrendum illud scelus“, kurioje rašo:

„Šitas siaubingas nusikaltimas, už kurį ištvirkę ir nešvankūs miestai [Sodoma ir Gomora] buvo Dievo pasmerkti ir sudeginti, pripildo mus geliančio skausmo ir ragina kuo uoliausiai tramdyti šį nusikaltimą. Penktasis Laterano susirinkimas [1512 - 1517] visiškai pagrįstai įtvirtina, kad bet kuris dvasininkas, pagautas šitaip nusidedant prigimčiai, už ką dieviška rūstybė nusileido ant neteisybės sūnų, būtų atleistas iš dvasininkų luomo arba uždarytas į vienuolyną atgailai (c. 4, X, V, 31). Tam, kad šios didelės nelaimės užkratas, pasinaudodamas nebaudžiamumu, kuris yra didžiausia paskata nusidėti, nepaplistų dar įžūliau, ir tam, kad dvasininkai, kalti dėl šio niekingo nusikaltimo ir nebijantys sielos mirties, būtų nubausti griežčiau, mes nusprendėme, kad jie bus baudžiami pasaulietinės valdžios, kuri verčia gerbti civilinę teisę.

Taigi norėdami dar stipriau siekti to, ką mes paskelbėme nuo mūsų pontifikato pradžios (bulė „Cum Primum“), tvirtiname, kad bet

²⁹⁰ Šv. Pijus V, bulė „Cum Primum“, *Bullarium Romanum*, Vol. 4, 2 skyrius, pp. 284-286.

kuris kunigas ar dvasininkas, pasaulietinis ar paprastas, bet kokio luomo ar titulo, įvykdęs tokį siaubingą nusikaltimą, remiantis dabartiniu įstatymu, būtų atskirtas nuo visų dvasininko privilegių, posto, titulo ir bažnytinės paramos, ir, vos bažnytiniam teisėjui atėmus visus laipsnius, būtų patikėtas civilinei valdžiai, kad būtų nubaustas tokia pačia bausme, kokią įstatymas numato į šią prarają įpuolusiems pasauliečiams".²⁹¹

Savo 1910 metų Katekizme popiežius šventasis Pijus X sako, kad sodomija tarp nuodėmių, kurios „šaukiasi Dievo keršto“, pagal sunkumą užima antrą vietą po tyčinės žmogžudystės. „Šios nuodėmės“, aiškina Katekizmas, „sakoma, šaukiasi Dievo, nes taip sako Šventoji dvasia ir todėl, kad jų blogis yra toks sunkus ir toks akivaizdus, kad verčia Dievą bausti pačiomis griežčiausiomis bausmėmis“²⁹².

1917 Metų kanonų teisės kodeksas

Popiežius šventasis Pijus X pradėjo Bažnyčios įstatymo kodifikavimo projektą, bet neišgyveno tiek, kad pamatytų jį užbaigtą. Jo įpėdinis, popiežius Benediktas XV, 1917 metais paskelbė Kanonų teisės kodeksą. Jis įtraukė visas per devyniolika amžių Bažnyčios sukaupas vidines drausmines normas.

Pasauliečiai, įvykdę sodomijos nusikaltimą, buvo baudžiami ipso facto nešlovės²⁹³ bausme bei kitomis vietos vyskupo protingu sprendimu priimtomis sankcijomis. 2357 kanonas, § 1:

„Pasauliečiai, pagal įstatymą pripažinti kaltais dėl seksualinio nemoralumo, įvykdyto su nepilnamečiu iki šešiolikos metų amžiaus, arba išprievartavimu, sodomija, incestu, sąvadavimu, užsitraukia

²⁹¹ Šv. Pijus V, bulė „Horrendum illud scelus“, *Bullarium Romanum*, Vol. 4, 3 skyrius, p. 33.

²⁹² Šv. Pijus X, *Šv. Pijaus X Katekizmas*, www.ewtn.com/library/CATECHISM/PIUSX-CAT.HTM.

²⁹³ Nešlovė: „Dėmė, pagal kanonų teisę išliekanti asmens charakteryje. Ji būna dvejopa: *infamia facti* (faktinė) arba gero vardo praradimas dėl padaryto nusikaltimo ar blogio; ir *infamia juris* (įstatyminė) arba dėmė, priskiriama civilinio įstatymo kai kuriems asmenims kaip pateisinamoji bausmė“ (Donald Attwater, „Infamy“, *A Catholic Dictionary* [New York: The MacMillan Company, 1953], p. 254).

nešlovę ipso facto, be to, jiems gali būti pritaikytos ir kitos Ordinaro nuomone taikytinos bausmės".

2358 kanonas numatė, kad žemesniųjų luomų dvasininkai (tie, kurie dar nėra subdiakonai ar aukštesni) gali būti nubausti „netgi pašalinant iš dvasininkų luomo".

Aukštesnių luomų (diakonas, kunigas, vyskupas) dvasininkams 1917 metų Kodeksas numatė, kad:

„jei jie įvykdė nusikaltimą prieš šeštąjį Dievo įsakymą su nepilnamečiu iki šešiolikos metų amžiaus, ar svetimavo, išprievartavo, užsiėmė zoofilija, sodomija, sąvadavimu ar incestu su bet kuriuo asmeniu, esančiu jo pirmo laipsnio gimine, jie bus suspenduoti, paskelbti nešlovingi, iš jų bus atimtas bet koks turimas postas, parapija, titulas ar pareigos, ir, esant labai rimtai priežasčiai, jie bus pašalinti".²⁹⁴

Būdami nešlovingi pasauliečiai ir dvasininkai, įvykdę sodomijos nusikaltimą, automatiškai gaudavo nereguliarumo statusą: „Nereguliarumas gali būti apibrėžtas kaip nuolatinė bažnytinio įstatymo nustatyta kliūtis, draudžianti visų pirma užimti bažnytines pareigas, ir antra, atlikti jau gautas bažnytines pareigas"²⁹⁵.

1983 Metų kanonų teisės kodeksas

1983 metais popiežius Jonas Paulius II paskelbė peržiūrėtą Kanonų teisės kodeksą. Šis naujas Kodeksas išlaiko tas pačias sankcijas dvasininkams, kurie nusideda skaistumui (nors aiškiai tai neapibrėžiama), išskyrus konkubinato atvejus, įvairiomis „išorinėmis nuodėmėmis prieš šeštą įsakymą". Susijęs skyrius yra 1395 kanonas, kuris skamba taip:

„§1. Išskyrus 1349 kanone minimus atvejus, konkubinate gyvenantis dvasininkas, arba dvasininkas, kuris kitaip nusideda šeštajam Dekalogo įsakymui, kuris sukelia skandalą, privalo būti nubaustas suspensa; ir, jei toks dvasininkas po įspėjimo atkakliai toliau

²⁹⁴ T. Lincoln Bouscaren, S.J., ir Adam C. Ellis, S.J., *Canon Law: A Text and Commentary* (Milvauke: The Bruce Publishing Co., 1953), pp. 931-932.

²⁹⁵ Ibid., p. 913.

laikosi šio nusižengimo, jam gali būti palaipsniui skiriamos papildomos bausmės, įskaitant ir pašalinimą iš bažnytinių pareigų.

§2. Jei dvasininkas kitu būdu pažeidė šeštąjį Dekalogo įsakymą jėga, grąšinimais, viešai ar su nepilnamečiu iki šešiolikos metų amžiaus, dvasininkas privalo būti nubaustas teisinga bausme, įskaitant pašalinimą iš bažnytinių pareigų, jei atvejis to reikalauja".²⁹⁶

Kanonisto Thomas J. Green pateiktas komentaras teigia, kad pirmajame paragrafe minimas konkubinatas „taip pat apima ir kitus *habitualius* dvasininko seksualinius nusižengimus, kurie gali būti skandalo priežastimi, o ne vien išskiria konkubinato santykius". Komentuodamas antrąjį paragrafą jis sako: „Antrasis paragrafas kalba apie tam tikrus *ne habitualius* dvasininko seksualinius nusižengimus, kurie yra ypač rimti, jeigu atliekami viešai, jėga, grąšinant ar su bet kurios lyties asmeniu, jaunesniu nei šešiolikos metų amžiaus”²⁹⁷.

Vatikano dokumentas apie kandidatų į kunigystę atranką ir paruošimą

1961 m. Vasario 2 d. šventoji Vienuolių kongregacija paskelbė savo *Religiosorum Institutio instrukciją dėl kruopščios kandidatų atrankos pašvęstajam gyvenimui ir kunigystės šventimams*. Ši Vatikano direktyva buvo išsiųsta tiesiogiai religinių ordinų ir kongregacijų vyresniesiems. Dokumentu tvirtinama:

„Jeigu mažosios seminarijos moksleivis sunkiai nusidėjo šeštajam įsakymui su tos pačios arba kitos lyties asmeniu, arba jo elgesys buvo didelio skandalo dėl skaistumo priežastimi, jis turi būti iš karto pašalintas, kaip nustatyta 1371 kanone...

Jeigu novicijas ar prisiekęs vienuolis, dar nedavęs amžinųjų įžadų, būtų kaltas dėl to paties nusikaltimo, jis privalo būti išsiųstas iš bendruomenės, o jeigu aplinkybės to reikalauja, jis privalo būti pašalintas, laikantis kanono 647, § 2, n. 1.

²⁹⁶ James A. Coriden, Thomas J. Green ir Donald E. Heinstchel, eds., *The Code of Canon Law: A Text and Commentary* (New York: Paulist Press, 1985), p. 929.

²⁹⁷ Ibid.

Jeigu amžinuosius įžadus davęs vienuolis nusidėtų bet kuria iš šių nuodėmių, jis privalo būti visiems laikams pašalintas nuo tonzūros ir priėmimo į bet kurį kitą ordiną...

Galiausiai, jei jis būtų subdiakonas arba diakonas, tuomet, nepažeidžiant aukščiau išvardytų direktyvų ir jeigu atvejis to reikalautų, vyresnieji turėtų su Šventuoju sostu aptarti pasauliečio statuso grąžinimo jam klausimą.

Dėl šių priežasčių dvasininkai, kurie savo diacezijoje, arba vienuoliai, kurie kitoje bendruomenėje sunkiai nusidėjo skaistumui su kitu asmeniu, neturi būti prileidžiami siekti kunigystės...

Galimybė priimti religinius įžadus ir išventimą turėtų būti apribota tiems, kurie turi homoseksualinių ar pederastinių tendencijų, kadangi jiems paprastas gyvenimas ir kunigiškoji tarnystė sudarytų rimtų pavojų".²⁹⁸

Kaip galima pastebėti, katalikų Bažnyčia visuomet smerkė homoseksualumą tiek savo moralinėje doktrinoje, tiek vidinėje drausmėje.

²⁹⁸ Šis dokumentas nebuvo publikuojamas *Acta Apostolicae Sedis*. Tačiau jis buvo išleistas visas anglų kalba knygoje *Canon Law Digest* (Milwaukee: The Bruce Publishing Co., 1963), Vol. 5, pp. 452-486. Dokumentą galima rasti daugybėje interneto svetainių, pavyzdžiui, www.helpthebishops.com/THE%20CANON%20LAW%20DIGEST.htm.

XX skyrius

NESENI HOMOSEKSUALUMO PASMERKIMAI

BAŽNYČIOJE

Kai kurie modernūs teologai ir rašytojai sukėlė painiavą teigdami, kad Bažnyčia pakeitė savo oficialų mokymą apie homoseksualumą. Tačiau tokie tvirtinimai yra visiškai klaidingi. Diskusijai išaugus Šventasis sostas išleido nemažai dokumentų, dar kartą patvirtinančių Bažnyčios poziciją. Negali būti abejonės, kad Bažnyčios smerkimas lieka nepakitęs.

Persona humana - deklaracija seksualinės etikos klausimu

1975 m. gruodžio 29 d. seksualinės revoliucijos įkarštyje kilus nutolimui nuo krikščionškos moralės, Tikėjimo mokslo kongregacija išleido dokumentą *Persona Humana - deklaracija dėl kai kurių seksualinės etikos klausimų*.²⁹⁹ Ji smerkia vyraujančią moralinį subjektyvizmą, kurį daugelis teologų gynė remdamiesi klaidingu pastoraciniu supratimu.

Persona Humana aprašo seksualinės revoliucijos įtaką visai visuomenei, ypač per mediją, ir primena katalikams, kad moralė priklauso ne nuo žmonių įgeidžių ar besikeičiančios kultūros, bet nuo prigimtino įstatymo.

²⁹⁹ Ją galima rasti adresu www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith?doc?19751229_persona-humana_en.html. Toliau, *Persona Humana* (originalios išnašos neįtraukiamos).

Deklaracija primena kategorišką Bažnyčios ir prigimtinės etikos mokymą, kad kiekvienas nesantuokinis lytinis aktas yra nuodėminas. Tad ji smerkia ikivedybinį seksą, konkubiną, masturbaciją ir homoseksualumą.³⁰⁰ Dokumentas pasmerkia teiginį, kad gali būti pateisinti santuokai analogiškai stabilūs homoseksualų santykiai:

„Nevalia taikyti jokio pastoracinio metodo, kuriuo jie būtų moralškai pateisinami, laikant tokius aktus atitinkančius šių asmenų sąrangą. Remiantis objektyvia moraline tvarka, homoseksualiniai santykiai yra aktai, esantys už esminės ir būtinos normos ribų“.³⁰¹

Laiškas dėl pastoracinio rūpinimosi homoseksualiais asmenimis

1986 m. spalio 1 d. Tikėjimo mokslo kongregacija išleido naują dokumentą, pavadinimu *Laiškas Katalikų Bažnyčios vyskupams dėl homoseksualių asmenų pastoracijos*.³⁰²

Laiškas primena skirtumą tarp homoseksualų tendencijų ir veiksmų:

„Nors pats homoseksualaus asmens ypatingas potraukis ir nėra nuodėmė, jis vis dėlto sudaro stipresnį ar silpnesnį polinkį į moralinių požiūriu iš esmės blogą elgesį. Todėl pats poelgis turi būti laikomas objektyviai netvarkingu“.³⁰³

Laiškas taip pat pasmerkia Biblijos egzegetų klaidas, kurios palaido homoseksualumą, sakydamos, kad negali būti nė šešėlio abejonės dėl Rašte esamo moralinio homoseksualumo pasmerkimo.³⁰⁴

³⁰⁰ *Persona Humana*, VII, IX.

³⁰¹ *Persona Humana*, VIII.

³⁰² Tikėjimo mokslo kongregacija, *Laiškas Katalikų Bažnyčios vyskupams dėl homoseksualių asmenų pastoracijos*. Toliau, *Laiškas*. Jį galima rasti adresu www.vatican.va/roman-curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_ig86iooi_homosexual-persons_en.html (laišką lietuvių kalba galima rasti adresu: http://www.lcn.lt/b_dokumentai/kiti_dokumentai/homosexualitatis-problema.html).

³⁰³ *Laiškas*, nr. 3.

³⁰⁴ *Laiškas*, nr. 6.

Priminęs mokymą, kad lytiniai santykiai yra teisėti tik santuokoje, *Laiškas* patvirtina, kad: „homoseksualinis žmogaus elgesys yra amoralus“³⁰⁵.

Nors ir smerkdamas prieš homoseksualus įvykdomus nusikaltimus, *Laiškas* tvirtina, kad šie nusikaltimai negali pasitarnauti homoseksualumo pateisinimui, jau nekalbant apie specialių įstatymų, ginančių smerktiną elgesį, leidimą.

Laiškas sako, kad išgyvenantys potraukį tai pačiai lyčiai ras savo sunkios situacijos sprendimą Viešpaties kryžiaus kančioje:

„Svarbiausia, jie yra pašaukti vykdyti Dievo valią savo gyvenime, visais dėl savo polinkių patiriamais skausmais ir sunkumais vienydamiesi su Viešpaties kryžiaus kančia“.³⁰⁶

Enciklika Veritatis Splendor

1993 metais popiežius Jonas Paulius II išleido encikliką *Veritatis Splendor*, kurioje kalbama apie pamatinius su Bažnyčios moraliniu mokymu susijusius klausimus.³⁰⁷ Enciklika dar kartą patvirtina prigimtinių įstatymą ir nekintamą homoseksualumo smerkimą Bažnyčioje.

Kai kurie teologai teigė (ypač kalbėdami apie lytinę ir santuokinę moralę), kad Magisteriumo dokumentai buvo paveikti tokios prigimtinio įstatymo sampratos, kuri „moralinius įstatymus pristatanti tokius, kurie patys savaime esą tik biologiniai įstatymai“. Todėl „remiantis natūralistine lytinio akto samprata“, jų teigimu, „kaip moralškai neleistina buvusi pasmerkta kontracepcija, tiesioginė sterilizacija, autoerotizmas, ikisantuokiniai ryšiai, homoseksualiniai santykiai, taip pat dirbtinis apvaisinimas“³⁰⁸.

Priešingai šioms klaidoms, enciklika tvirtina:

³⁰⁵ *Laiškas*, nr. 7.

³⁰⁶ *Laiškas*, nr. 12.

³⁰⁷ Jonas Paulius II, Enciklika *Veritatis Splendor*, 1993 m. rugpjūčio 6 d. www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/documents/hf_jpii_enc_06081993_veritatis-splendor_en.htm (encikliką lietuvių kalba galima rasti adresu: http://www.lcn.lt/b_dokumentai/enciklikos/veritatis-splendor.html).

³⁰⁸ *Veritatis Splendor*, nr. 47.

„Atskleisdama vidujai blogų veiksmų buvimą, Bažnyčia remiasi Šventojo Rašto mokymu. Apaštalas Paulius kategoriškai tvirtina: „Neklyskite! Nei ištvirtėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei iškrypėliai, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės" (1 Kor 6, 9-10)".³⁰⁹

Katalikų Bažnyčios katekizmas

1994 metais Vatikanas išleido *Katalikų Bažnyčios Katekizmą*³¹⁰, kuris dar kartą patvirtino ankstesniuose dokumentuose išdėstytą mokymą. Katekizmas aiškiai moko, kad homoseksualumas yra priešingas prigimčiai ir kad homoseksualūs veiksmai yra tarp tokių nuodėmių, kuriomis „skaistumui sunkiai nusikalstama"³¹¹.

Homoseksualūs veiksmai „pačia savo prigimtimi yra netvarkingi", „prieštarauja prigimtiniam įstatymui" ir „jokiu atveju negalima jų pateisinti"³¹². Žmonių polinkis į homoseksualumą „nepraeina nuo jų valios", bet su tais, kurie jį išgyvena „reikia elgtis pagarbiai, su užuojauta, taktiškai", nederą „neteisingai juos atstumti". Jie yra pašaukti „vykdyti Dievo valią savo gyvenime, o jeigu yra krikščionys, sunkumus, su kuriais gali susidurti dėl savojo polinkio, turi jungti su Išganytojo kryžiaus auka"³¹³.

³⁰⁹ *Veritatis Splendor*, nr. 81.

³¹⁰ *Katalikų Bažnyčios Katekizmas* iš pradžių buvo išleistas prancūzų kalba, išverstas į daugelį kitų kalbų ir išleistas visame pasaulyje. Norminis lotynų kalbos tekstas, su daugybe pataisymų, buvo išleistas 1997 metais. Dabartinė angliška versija remiasi šiuo norminiu tekstu. Mes cituojame anglišką versiją, kurią galima rasti internete, Vatikano interneto svetainėje, adresu: www.vatican.va/archive/ccc_css/archive/catechism/ccc_toc.htm (Katekizmą lietuvių kalba galima rasti adresu: <http://katekizmas.lcn.lt/kbk1996p2003/index.html>). (Toliau, KBK).

³¹¹ KBK, 2396.

³¹² KBK, 2357.

³¹³ KBK, 2358.

XXI skyrius

2003 metų Vatikano pasmerkimas

Homoseksualinė revoliucija neseniai keliose šalyse pasiekė didelių teisminių ir įstatyminių pergalių. Tai paskatino Šventąjį sostą išleisti dar vieną dokumentą, kuris primintų Bažnyčios doktriną lytiškumo moralės klausimu, pasmerktų homoseksualumą ir pakviestų katalikus pasipriešinti homoseksualių sąjungų įteisinimui.

Pavadintą *Pastabos dėl homoseksualių asmenų sąjungų teisinio pripažinimo projektų* dokumentą 2003 m. liepos 31 d. išleido Tikėjimo mokslo kongregacija. Jį pasirašė kongregacijos prefektas, kardinolas Joseph Ratzinger ir sekretorius, arkivyskupas Angelo Amato.

Parašytas visiems

Nors parašytas visiems, *Pastabos* išskirtinai pamini katalikų vyskopus ir politikus, kadangi jie gali tiesiogiai veikti prieš homoseksualų judėjimo įstatyminių puolimą.

Vyskupsams *Pastabos* skirtos „priminti esminius šios problemos momentus ir pateikti racionalių argumentų“, kad jie galėtų „parengti konkretesnius pareiškimus“. Šitie argumentai taip pat tarnauja katalikų politikams, kurių viešas gyvenimas turėtų būti „krikščioniškąją sąžinę atitinkantis“. Galiausiai *Pastabos* adresuojamos „visiems žmonėms, įsipareigojusiems skatinti bei ginti visuomenės bendrąjį gėrį“³¹⁴. Dokumentas pristato prigimtiniu protu paremtus argumentus.

³¹⁴ *Pastabos*, nr. 1.

Santuoka egzistuoja tikrai tarp vyro ir moters

Remdamosi principu, kad santuoka suponuoja „lyčių tarpusavio papildomumą“, *Pastabos* aiškina, kad santuoka „nėra viena iš kokių nors žmogiškųjų asmenų sąjungų. Ji yra Kūrėjo įsteigta ir apdovanota sava prigimtimi, savais tikslais ir esminėmis savybėmis“.

Ši tiesa yra tokia akivaizdi, kad „jokia ideologija negali iš žmogaus dvasios atimti tikrumo, jog santuoka būna tik tarp dviejų skirtingos lyties asmenų, kurie, dovanodami save vienas kitam savitu ir išskirtiniu būdu, siekia savo asmenų bendrystės“³¹⁵.

Pastabos tęsia:

„Nėra jokio pagrindo ieškoti ir įžiūrėti kokių nors, net tolimų, analogijų tarp homoseksualiųjų sąjungų ir Dievo plano santuokos ir šeimos atžvilgiu. Santuoka yra šventa, tuo tarpu homoseksualūs santykiai prieštarauja prigimtiniam dorovės įstatymui. Homoseksualūs aktai „lytinį aktą užveria gyvybės dovanai. Jie nekyla iš tikro poreikio papildyti vienas kito jausmus ir lytiškumą. Jiems pritarti negalima jokių atveju“.

Šventajame Rašte homoseksualūs santykiai „smerkiami kaip didelis iškrypimas... Toks Rašto vertinimas neleidžia daryti išvados, kad visi, kurie dėl šios anomalijos kenčia, yra už tai asmeniškai atsakingi, bet patvirtina, kad homoseksualūs aktai netvarkingi pačia savo prigimtimi“. Toks pats moralinis vertinimas buvo būdingas daugeliui pirmųjų amžių Bažnyčios rašytojų ir vieningai įjmtas į katalikiškąją Tradiciją“.³¹⁶

Homoseksualumas yra sunki nuodėmė skaistumui

Priminusios, kad su žmonėmis, turinčiais polinkį į homoseksualumą, dera elgtis su pagarba ir užuojauta, *Pastabos* cituoja *Katalikų Bažnyčios Katekizmą*, kuris teigia, kad toks polinkis yra „objektyviai netvar-

³¹⁵ Ibid., nr. 2.

³¹⁶ Ibid., nr. 4.

kingas" ir kad homoseksualumo praktikavimas yra „sunki nuodėmė skaistumui“³¹⁷.

Pareiga prieštarauti aiškiai ir griežtai

Pastabos nurodo, kad homoseksualų judėjimas pasinaudoja teisine tolerancija, kad skleistų savo ideologiją ir keltų pavojų žmonėms, ypač jaunimui. Jos perspėja, „kad blogio toleravimas yra visiškai kas kita negu pritarimas blogiui ar jo įteisinimas“³¹⁸. Net ir ten, kur homoseksualios sąjungos buvo įteisintos, „privalu aiškiai ir griežtai prieštarauti“³¹⁹.

Pastabos primygtinai reikalauja, kad privalu išvengti „bet kokio formalaus bendradarbiavimo skelbiant ar taikant tokius labai neteisingus įstatymus“ ir netgi bet kokio „materialaus bendradarbiavimo juos taikant“. „Šioje srityje kiekvienas gali apeliuoti į sąžinės prieštaros teisę“³²⁰.

Įstatymai homoseksualiųjų sąjungų naudai prieštarauja teisingam protui

Iš tiesų „pilietinis įstatymas negali prieštarauti teisingam protui, neprarasdamas sąžinę saistančios galios. Tad kiekvienas žmogaus įstatymas turi įstatymo galią tiek, kiek jis atitinka teisingo proto pažintą prigimtinių dorovės įstatymą ir gerbia neatimamas kiekvieno asmens teises“³²¹.

Taigi „įstatymai homoseksualiųjų sąjungų naudai prieštarauja teisingam protui...valstybė negali įteisinti šių sąjungų, nenusižengdama pareigai skatinti ir ginti santuoką kaip bendrajam gėriui esmingai svarbią instituciją“³²².

³¹⁷ Ibid.

³¹⁸ Ibid., nr. 5.

³¹⁹ Ibid.

³²⁰ Ibid.

³²¹ Ibid., nr. 6.

³²² Ibid.

Įteisšinimas skatina homoseksualumą ir silpnina santuoką

Pastabos paneigia homoseksualų judėjimo dažnai iškeliamą teiginį, kad homoseksualių sąjungų įteisšinimas niekam nedaro žalos, ir todėl nekenkia bendrajam gėriui.

„Čia pirmiausia pravartu apmąstyti skirtumą tarp homoseksualaus elgesio kaip privataus reiškinio ir to paties elgesio kaip įstatymiškai numatyto ir patvirtinto socialinio santykio, galinčio tapti viena iš teisinės sistemos institucijų. Šis antrasis reiškinys yra ne tik rimtesnis, jo poveikis būtų platesnis ir gilesnis, ir galiausiai jis taip pakeistų visą socialinę struktūrą, kad ši imtų prieštarauti bendrajam gėriui. Pilietiniai įstatymai yra žmogaus gyvenimo visuomenėje struktūriniai principai, kreipiantys tą gyvenimą į gera ar bloga. Jie „vaidina labai svarbų, o kartais lemiamą vaidmenį“, veikdami „mąstysenos ir elgsenos modelius“. Gyvenimo formos ir jas atspindintys modeliai ne tik formuoja išorinį socialinį gyvenimą, bet linksta diegti jaunosioms kartoms kitokį elgesio formų supratimą bei vertinimą. Todėl homoseksualiųjų sąjungų įteisšinimas aptemdytų tam tikrų pamatinių dorovinių vertybių suvokimą ir nuvertintų santuokos instituciją“³²³.

Nėra analogijos tarp tos pačios lyties sąjungų ir santuokos

Biologiniu ir antropologiniu požiūriu, pati prigimtis niekaip neleidžia palyginti bet kokios homoseksualios sąjungos formos su santuoka:

„Homoseksualiosioms sąjungoms visiškai nebūdingi biologiniai bei antropologiniai santuokos ir šeimos elementai, kurie galėtų deramai pagrįsti jų teisinį pripažinimą. Šios sąjungos neišgalios tinkamai laiduoti gyvybės pratęsimo ir žmonių giminės išlikimo“.³²⁴

³²³ Ibid

³²⁴ Ibid., nr. 7.

Galimybė griebtis dirbtinio apvaisinimo niekuo nepakeičia šio fakto ir nepadaro tos pačios lyties sąjungų natūraliomis. Ji veikiau parodo „didelį pagarbos žmogaus orumui stygių“³²⁵. Tos pačios lyties sąjungoms nebūdingas tikras „santuokinis matmuo, kurio dėka lytiniai santykiai tampa žmogiški ir tvarkingi“³²⁶.

Leidimas homoseksualų sąjungoms įsivaikinti: prievarta prieš nekaltus vaikus

Kalbėdamos apie galimybę homoseksualų poroms įsivaikinti *Pastabos* labai tinkamai pastebi, kad tai „reikštų juos [vaikus] prievartauti“, nes pasinaudojant vaikų silpnumu ir priklausomumu „jie būtų įkeliami į aplinką, neskatinančią jų visiškos žmogiškos sklaidos“. Nepaisant didelio nemoralumo, homoseksualių porų įsivaikinimas pažeistų principą, pagal kurį „silpniausios ir apsiginti neįstengiančios šalies“ interesai visuomet turi būti ginami, suteikiant jiems pirmenybę³²⁷.

Kadangi valstybės funkcija yra apginti silpnuosius, šiuo atveju ji turi ginti vaikus ir neleisti kilti rimtam psichologiniam ir moraliniam pavojui.

Naujas santuokos apibrėžimas sunaikins visuomenę

Pastabos tvirtina, kad visuomenės išlikimas yra susijęs su klestinčia, tvirtai ant santuokos pamato stovinčia šeima. Jos taip pat nurodo rimtas pasekmes visuomenėje, jei homoseksualios sąjungos bus įteisintos:

„Neišvengiamas homoseksualiųjų sąjungų teisinio pripažinimo padarinys būtų naujas santuokos apibrėžimas paverčiant ją institucija, kuri savo teisiniu pavidalu nebeturėtų esminio ryšio su tokiais nuo heteroseksualumo neatsiejamais veiksniais, kaip gyvybės pratęsimo ir auklėjimo pareiga. Jie dviejų skirtingos lyties asmenų santuoka teisės požiūriu tebutų laikoma viena iš ke-

³²⁵ Plg. Tikėjimo mokslo kongregacija, Instrukcija *Donum vitae* (1987, vasario 22), II. A. 1-3.

³²⁶ *Pastabos*, nr. 7.

³²⁷ *Ibid.*

lių galimų santuokos formų, tai santuokos idėja iš pagrindų pakistų, ir pakistų didelei bendrojo gėrio nenaudai. Homoseksualiąsias sąjungas pakeldama į santuokos ar šeimos lygmenį, valstybė elgiasi savavališkai ir prieštarauja savo pačios pareigoms".³²⁸

Nėra neteisinga atmesti tai, kas nepriklauso teisingumui

Homoseksualų judėjimas teigia, kad tos pačios lyties sąjungų neteisninimas yra diskriminacinis ir pažeidžiantis teisingumą, kadangi homoseksualai turi lygią teisę į santuoką ir visas jos privilegijas. *Pas-tabos* taip atsako į šį sofizmą:

„Juk skirtumo tarp asmenų darymas arba socialinio pripažinimo ar indėlio atmetimas nepriimamas tik tada, kai tai prieštarauja teisingumui. Santuokai būdingo socialinio ir teisinio statuso neteikimas gyvenimo formoms, kurios nėra ir negali būti santuokinės, teisingumui neprieštarauja. Dargi priešingai, teisingumas to reikalauja".³²⁹

Tikra autonomija niekuomet nekenkia bendrajam gėriui

Vatikano dokumentas taip pat paneigia autonomijos argumentą, kuriuo rėmėsi Aukščiausiojo teismo sprendimas *Lawrence prieš Tek-sa-so valstiją* byloje:

„Negalima pagrįstai apeliuoti ir į teisėtos asmens autonomijos principą. Vienas dalykas yra tai, kad kiekvienas pilietis gali laisvai užsiimti jį dominančia veikla, iš esmės išsitenkančia tarp visuotinių pilietinių teisių bei laisvių, ir kitas bei visiškai skirtingas - tai, kad veikla, reikšmingai ir pozityviai neprisidedanti prie asmens bei visuomenės raidos, gali būti valstybės ypatingai ir kompetentingai teisiskai pripažįstama. Homoseksualiosios sąjungos nė iš tolo negali atlikti užduočių, dėl kurių santuoka ir šeima nusipelno

³²⁸ Ibid., nr. 8.

³²⁹ Ibid.

ypatingo ir kompetentingo teisinio pripažinimo. Priešingai, daug kas leidžia teigti, kad tokios poros trukdo sveikai visuomenės raidai ir bus juo žalingesnės, juo jų veiksminga įtaka socialiniam audiniui bus didesnė".³³⁰

Politikų katalikų nuostatos turi atitikti jų tikėjimą

Skyriuje „Politikų katalikų elgesys įstatymų homoseksualiųjų sąjungų naudai akivaizdoje“, *Pastabos* pabrėžia katalikų politikų³³¹ pareigą pasipriešinti šiems įstatymų siūlymams:

„Prieštarauti homoseksualiųjų sąjungų teisiniam pripažinimui įpareigoti visi tikintieji ir dėl jiems tenkančios atsakomybės pirmiausia politikai katalikai... Parlamentarui katalikui tenka moralinė pareiga aiškiai bei viešai pareikšti savo nepritariamą ir balsuoti prieš tokį įstatymo projektą. Balsuoti už bendrajam gėriui taip kenkiantį įstatyminių tekstų būtų labai amoralu".³³²

Homoseksualiam elgesiui ir sąjungoms paprasčiausiai negalima pritarti

Pastabos pabrėžia: „Bažnyčia moko, kad pagarba homoseksualiems asmenims jokių būdu negali akinti pritarti homoseksualiam elgesiui ar homoseksualiųjų sąjungų teisiniam pripažinimui".³³³

Taigi negali būti abejonės, kad visų katalikų pareiga yra priešintis homoseksualumo programai. Moralinis Bažnyčios mokymas pasi-keisti negali.

³³⁰ Ibid.

³³¹ Kai kurie politikai katalikai pasitelkia sekuliary principą skirti Bažnyčią ir valstybę, kad pateisintų katalikiškos moralės nepaisymą viešame gyvenime. Iš tikrųjų jie daro perskyrą savyje, skirdami „kataliką“ nuo „politiko“. Ši perskyra pažeidžia būties vienovę bei moralės ir logikos prielaidą. Kiekvienas žmogus teisiamas Dievo pagal savo mintis, žodžius ir darbus, o tai reiškia, pagal žmogiško asmens vienovę.

³³² *Pastabos*, nr. 10.

³³³ Ibid., nr. 11.

Ugandos kankiniai: šventasis Charles Lwanga ir draugai

Ugandos kankinių istorija yra savalaikė pamoka tiems, kurie priešinasi homoseksualumui. Ji parodo kaip, su Dievo malone, įmanoma pasipriešinti nuožmiam spaudimui pasiduoti homoseksualumui nepaisant net savo gyvybės.

Devyniolikto amžiaus pabaigoje Bugandoje (dabar Uganda, Centrinė Afrika) buvo įsteigta katalikiškoji misija. Iš pradžių Tikėjimas buvo priimtas teigiamai, bet tai pasikeitė valdant karaliui Mwanga, kuris Bažnyčią persekiojo.

Šis genties valdovas sodomizavo jaunos rūmuose pareigas einančius berniukus patarnautojus, kad patenkintų savo aistrą. Būdami pagony, šie jauni vyrai pakludavo jo norui, bet po krikšto jie pasipriešino karaliui matydami, kad jo veiksmai sunkiai pažeidžia Dievo Įstatymą.

Joseph Mkasa buvo atsakingas už karaliui patarnaujančius berniukus. Būdamas katalikas, jis darė viską, ką galėjo, kad apsaugotų juos nuo karaliaus. Valdovo įsakymu 1885 metais lapkričio 15 dieną jam buvo nukirsta galva. Charles Lwanga, taip pat katalikas, užėmė Joseph Mkasa vietą ir taip pat saugojo jaunas aukas.

Karaliaus Mwanga rūstybei nebuvo ribų. Suprasdamas, kad pasipriešinimo šaknys glūdėjo tikėjime, jis nusprendė savo karalystėje jį išnaikinti. Karalius įsakė atvesti jam patarnaujančius berniukus. Krikščionys buvo išrikiuoti atskirai. Vadovaujami Lwanga'os krikščionys patarnautojai pakluso. Kiti du patarnautojai, jau buvę suimti, prisijungė prie jų, lygiai taip pat pasielgė ir du kareiviai. Karalius paklausė, ar jie pasiryžę likti krikščionys. „Iki mirties“, atsakė jie. „Tuomet užmuškite juos!“ Kai kurie iš kankinių taip ir nepasiekė egzekucijos vietos, nes dar pakeliui juos nudūrė ietimis ar sukapojo į gabalus. Likę mirė žiauria mirtimi, juos sudegino gyvus. Tai buvo Kristaus žengimo į dangų ketvirtadienis, 1886 metų birželio 3 diena.

Dvidešimt du Ugandos kankiniai buvo palaiminti 1920-aisiais ir iškilmingai kanonizuoti 1964-aisiais metais. Jų šventė švenčiama birželio 3 dieną.

Išvados

Kaip parodėme šioje knygoje, homoseksualumo klausimas yra kritiškas momentas mėginant pakirsti krikščioniškos civilizacijos likučius. Jeigu homoseksualų judėjimui pavyktų jėga tautai primesti tos pačios lyties „santuoką“, tai pakeistų daugiau nei tik mūsų įstatymus ir institucijas, bet pakeistų pačią mūsų kultūrą ir identišumą.

Štai kodėl mes turime atsiliepti. Mes turime visas priemones reaguoti.

Mūsų jėga ta, kad kalbant apie tos pačios lyties „santuoką“ mes tvirtiname tai, kas visuomet buvo mūsų tradicija. Mes tvirtiname poziciją, kurios per 2000 metų nuolat mokė Bažnyčios tėvai ir šventieji.

Tos pačios lyties „santuokos“ gynėjai iš tiesų siūlo mūsų tautai kažką visiškai svetima. Nedidelė mažuma laiko esant teisinga tai, kas niekuomet istorijoje nebuvo priimta ar įtvirtinta.

Jie žino, kad jų programa nėra populiari ir iš visų jėgų stengiasi vengti spręsti klausimus visuotinai. Dažniausiai ją priimti verčia teismų sprendimai. Tad mes privalome parodyti kaip homoseksualų judėjimas ir jo sąjungininkai primeta mūsų visuomenei tos pačios lyties „santuoką“, kuri prieštarauja mūsų tautos tradicijoms ir paveldui.

Mūsų jėga yra ir ta, kad mes nevieni. Kad ir kur homoseksualumo programa būtų pristatoma, ji visuomet pasitinkama su dideliu pasipriešinimu. Ir dažniausiai apie šį pasipriešinimą nepranešama, o tuo tarpu menką prohomoseksualųjį palaikymą išpučia ir transliuoja didelė žiniasklaidos dalis.

Ginantieji šeimą privalo „pramušti“ šį klausimą supantį tylos barjerą. Jie turi suvokti, kad visame pasaulyje yra milijonai kitų katalikų ir krikščionių, kurie narsiai stojo prieš šitą grėsmę.

Jungtinės Valstijos yra viena iš tu vietų, kur kilo didelė paprastų žmonių reakcija ginant santuoką. Bet žinios apie tokią reakciją mūsų tautos nepasiekė.

Pavyzdžiui, nedaugelis yra girdėję apie 1994 metų Santuokos federalinės apsaugos aktą, kurį pasirašė prezidentas Bill'as Clinton'as. Jame santuoka apibūdinama galinti būti tik tarp vyro ir moters. Nedaugelis suvokia, kad šio akto versijos vėliau buvo priimtos keturiasdešimtyje iš penkiasdešimties valstijų kaip apsisaugojimas nuo tos pačios lyties „santuokos“.

Nebūdami patenkinti vykstančiu įstatymų leidimu, daugelis amerikiečių griebiasi legalių priemonių prieš teismo sprendimus darydami pataisas savo valstijų konstitucijose. Tradicinės santuokos konstitucinės pataisos buvo daugumos palaikytos 27 Amerikos valstijose. Vien 2006 metais septynios valstijos balsavo už šias pataisas, kai kurios daugiau nei 80 proc. dauguma.

Reakcija pastebima ne tik JAV, bet ir Europos Sąjungoje. Daugelyje šalių piliečiai mobilizavosi ir protestavo prieš mėginimus primesti tos pačios lyties „santuoką“. Pavyzdžiui, tokia reakcija kilo Lenkijoje, kai tuometinis meras, dabar prezidentas, Lech Kaczynski griežtai uždraudė eiseną už gėjų teises Varšuvoje. Taip pat Poznanėje, kur 2006 metų lapkričio 18 dieną sušaukta „gėjų“ eiseną baigėsi visišku fiasko. Šį faktą buvo priversta pripažinti net žiniasklaida. Kaip būdinga tokiems renginiams, tarp dalyvaujančių buvo ne vien homoseksualai, bet ir būrys kairiosioms pažiūroms priklausančių asmenų (nuo ekologų iki anarchistų). Daugelis dalyvių buvo net ne lenkai, o iš užsienio atvykę radikalieji aktyvistai, sieke parodyti solidarumą su gėjais. Po reakcijos Latvijoje buvo padarytos pataisos konstitucijoje, kad santuoka būtų apibrėžta kaip esanti tarp vyro ir moters.

Vis dėlto homoseksualų įtaka Europos Sąjungoje daro įtaką tautų pokyčiams. Mes turime nusiteikti ilgalaikiai kovai, kad savo tautoje apgintume šeimą.

Štai dėl ko mes leidžiame šią knygą.

Naudokitės šia knyga, kad pasipriešintumėte legaliai ir taikiai. Parodydami religines, filosofines ir mokslines homoseksualų judėjimo silpnąsias puses, mes galime atremti esamą plačiai paplitusį antikrikščioniška puolimą, kad ir kur jis bepasirodytų. Naudokitės šia knyga, kad pamokytumėte kitus krikščionis suprasti klaidingus romantinius mitus, kuriuos judėjimas skleidžia kalbėdamas apie savo gyvenimo būdą, apie klaidingą užuojautos išnaudojimą ir kitus sofistinius argumentus.

Mes viliamės, kad ši knyga visiems, kurie ją perskaitys, suteiks tvirtumo. Pasinaudokite jos teikiamais atsakymais namuose, darbe ir bažnyčioje. Tegul ši knyga suteikia drąsos visiems, kurie priešinasi homoseksualų judėjimui.

Šia knyga kreipiamasi į tautą dar kartą patvirtinti, kad Dievas ir Jo įstatymas yra aukščiausia gerbtina teisė, kuriai paklustama. Tai ypatingas kreipimasis į krikščionis perimti klausimo sprendimą iš tų, kurie dangstosi klaidinga užuojauta. Mes privalome kovoti kartu remdamiesi Katalikų Bažnyčios per 2000 metų užgrūdintu, bet išties užjaučiančiu mokymu homoseksualumo klausimu.

Prisiminkime įvykius Fatimoje. Dievo motina maloningai žvelgia į tas tautas, kurios nuodėmės ir nemoralumo akivaizdoje gina tikrus moralės principus ir doktriną.

Baltijos tautas patikėjo Dievo motinos globai ir Marijos žeme paskelbė popiežius Inocentas III, 1215 metų Laterano susirinkime. Tegul ji užtaria mūsų šalį prieš Dievo Sūnų. Tegul ji motiniškai palaimina daugelio pastangas ir tesuteikia pergalę visos šalies pastangoms apginti šventas santuokos ir šeimos institucijas.

Kuomet žmonės apsisprendžia bendradarbiauti su Dievo malone, įgyvendinami istorijos stebuklai: Romos imperijos atsivertimas; Viduramžių susiformavimas; Ispanijos atkariavimas, pradedant Kovadonga; visi įvykiai, kylantys iš didžiųjų sielos atgaivų, kurioms žmonės taip pat yra gabūs. Šos atgaivos yra nenugalimos, nes niekas negali nugalėti žmonių, kurie yra dori ir iš tiesų mylintys Dievą.

Plinio Corrêa de Oliveira
Revolution and Counter-Revolution.

Minėdami Tavo pasirodymą Šiluvoje prieš 400 metų, meldžiame mes Tave, mūsų Motina, apsaugok mūsų Tėvynę nuo amoralumo pavojų, neleisk nugrimzti į nuodėmių liūną ir padėk mums išlikti ištikimiams krikščioniškosioms vertybėms.

Homoseksualizmo iššūkis

„Tačiau Bažnyčia, laikydamosi Šventojo Rašto ir Dekalogo nuostatų, negali žmogaus prigimčiai prieštaraujančio elgesio laikyti moraliu bei leistinu. Knyga „Apginti aukštesnį įstatymą“ pasakoja apie pastangas įteisinti homoseksualų elgesį ir malonumų ieškojimą padaryti moralumo kriterijumi (...).“

Arkivysk. S. Tamkevičius

